

KIRK HAMILTON

DOK HOLIDEJ

CENA 500 DINARA

BROJ 210

DOŠAO JE TIHO
I UŠAO U LEGENDU

8 600125 014108

LOVCI BUFALA

★ **DOK HOLIDEJ** ★

210

KIRK HAMILTON

LOVCI BUFALA

NIŠRO FORUM-OUR MARKETPRINT

EDICIJA VESTERN ROMANA

DOK HOLIDEJ

Broj 210

Glavni i odgovorni urednik
Slavko DRAGINČIĆ

Urednik
Zorka CIRIĆ

Naslov originala
Kirk Hamilton
TEJANO

Recenzija
Radoimir MILOSAVLJEVIĆ

Adaptacija i prevod
Dragoslav MILOSAVLJEVIĆ

Lektor
Sava DAMJANOV

Tehnički urednik
Franja VARGA

Naslovna strana
Ferenc BARAT

Korektori:
Irena CIMBAL-HAŠOVIĆ
Marta MLADENOVIC

Štampa 22. I 1983.

Tržište 7. II 1983.

Izdaje i štampa NISRO FORUM — OOUR MARKETPRINT, Novi Sad, Vojvode
Mišića 1

Glavni i odgovorni urednik: Slavko DRAGINČIĆ; Urednik: Zorka CIRIĆ

Naslov originala: Kirk Hamilton — TEJANO

Copyright: UNIVERSUM PRESS

Sva prava se zadržavaju, uključujući prava na reprodukovanje ove knjige u
celini, ili delimično, ili na bilo koji drugi način.

Oslobodeno osnovnog poreza na promet, mišljenjem Pokrajinskog sekretarijata
za obrazovanje, nauku i kulturu SAP Vojvodine, broj 413-279/73. od 10. maja
1973. godine.

Centar bogate rančerske oblasti severozapadnog Teksasa, grad Matador, dugo će pamtiti taj topli junski dan 1879. godine, kada ga je posetila Geretova banda.

Dojahali su u grad neprimetno, pojedinačno ili po dvojica, privezali svoje konje za privezište u centralnom delu grada, tamo gde su bile trgovine i banke, a onda se raspodelili po trotoaru čekajući da im Met Geret da znak, posle čega se otvorio pravi pakao. Sa Stivom Danom, koji mu je bio desna ruka, Geret, čovek grubih crta lica, surovog pogleda, visok preko šest stopa i proporcionalno tome razvijen, dao je znak ostalima, a onda ušao na vrata Stočarske kooperativne banke.

Njih dvojica imali su revolvere u rukama i marama koje su im pokrivala donji deo lica. Ne trudeći se da pokaže ni trunku finoće, Geret je povikao.

— Juhu! Dižite ruke uvis, narode. Uхватite se za tavanicu kao da će vam pasti na glavu. Hajde, hajde, više, još više. Tako, sad je dobro... a sad, držite ih tako izvaseo vreme, dok ja i moji ortaci pokupimo robu — zviznuo je glasno kroz zube i njegovi ljudi su nagrnuli unutra na glavna i sporedna vrata.

Jedan od bančinih činovnika potrčao je ka odaji sa rešetkastim gvozdenim vratima, očigledno u nameri da ih zatvori i spase novac. Stiv Dan ga je pogodio jednim metkom iz svoje kratke dvocevke i službenikovo izrešetano telo palo je

pred očima prestrašenog bančinog osoblja. Jedna službenica je tiho kriknula i onesvestila se kada se telo dokotrljalo do nje i dodirnilo je po nogama. Neki ljudi instinktivno su potražili zaklon i Geretovi banditi, željni ubijanja, shvatili su to kao opasnost i pripucali baražnom paljbom. Jedna građanka koja se našla u banci, srušila se bez glasa grudi zalivenih krvlju. Neko dete je prodorno vrisnulo. Pogoden između očiju, jedan čovek je pao glave okrenute na leđa.

— Grabite lov! — povikao je Geret. — Kupite tu prokletu lov! Za tren oka imaćemo šerifa na vratu.

Dan je poveo tri čoveka ka ulazu u trezor. Sva trojica skinuli su vreće od nepromočivog platna koje su nosili za pojasom i počeli bacati u njih svežnjeve papirnog novca, propisajući pri tom sitan metalni novac. Geret je pritrčao ulaznim vratima, pored kojih su stajala dva stražara motreći ulicu. Za to vreme građani su potrčali ka banci.

— Poplašite ih! — doviknuo je stražarima.

Dva bandita pripucala su iz pušaka. Kuršumi su zapraštali oko nogu građana i oni su se razbežali. Izgleda da niko nije želeo da igra ulogu heroja. Niko sem šerifovog zamenika Roba Olsena. Koščat i mišićav čovek sa dugim brkovima nalik na goveđe rogove, on je slepom hrabrošću nadoknađivao ono što je nedostajalo njegovom fizičkom izgledu.

Šerifov zamenik je verovatno znao

da u banci ima i građana sem uobičajenog osoblja, pa je u želji da ih zaštititi na prvi pucanj dograbio svoju skraćenu dvocevku i potrčao niz glavnu ulicu vičući uz put građanima da se skolne sa ulice i ostanu u zaklonu.

Olsen je u trku opalio iz obe cevi. Dva bandita koja su pucala sa ulaza u banku pogođena su na trotoar kao raskomadane krpe, a zrna najtežeg kalibra raznela su delove teških vrata. Nekoliko olovniha tanadi zviždeći je uletele u hol banke i Stiv Dan je kriknuo, jer ga je jedno pogodilo i raseklo mu kožu na obrazu.

Ugledavši šerifovog zamenika, koji je u trku punio skraćenu dvocevku, Met Geret je opsovao i kleknuo na jedno koleno. Doviknuo je svojim ljudima da nastave sa skupljanjem novca i bacivši se na pod, držeći obema rukama dršku teškog „kolta“, pripucao kroz otvor razvaljenih vrata na Olsena.

Olsen se bacio na zemlju i čim je dotakao prašinu, cev njegove strašne dvocevke digla se prema vratima. Pritisnuo je okidač i Geret se očajnički bacio ispod bankarske tezge jer je snop teških tanadi zasuo prostoriju i dva njegova čoveka zateturala su se pogođena. Stiv Dan je ponovo jauknuo i pao na kolena pritiskajući rukom ranjeno mesto na grudima. Razbijeno staklo i iverje otkinuto od nameštaja leteli su na sve strane. Odbijajući se od tvrdih predmeta, olovna tanad su zviždeći šarala kroz prostoriju.

Geret se više nije dvoumio; taj vraški šerifov zamenik morao je biti onemogućen. I to odmah! Izvukao se ispod bankarske tezge i jurivši prema otvoru na vratima, ispalio tri hica na borbenog predstavnika zakona. Olsen je pokušao da ustane i pobegne u zaklon iza kamenog pojila za stoku, ali ga je je-

dan Geretov metak pogodio u kuk. Glasno jauknuvši, pao je polomljene butne kosti. Geret je iskoristio trenutak i pažljivo nišaneći, ispalio dva metka na zamenika šerifa, koji se uvijao na zemlji. Olsen se zatresao, poskočio sa tla, a onda ponovo pao i ostao nepomičan.

— Dajte konje! — doviknuo je Geret ljudima koje je ostavio u sporednoj ulici da čuvaju konje spremne za bekstvo. Ti ljudi imali su uputstvo da se ne pridružuju pucnjavi ukoliko to ne bude apsolutno neophodno; Geret je želeo da mu konji budu na raspolaganju onog časa kad to zaželi. A konji su mu bili sada potrebni, jer su i ostali istrčali iz banke noseći vreće sa novcem; krupni Stiv Dan psujući dok se držao rukom za ranu koja je krvarila. Niko u banci nije pokazao glupost tim što bi pokušao da ih spreči da natovare plen na konja i onda pojašu i pobegnu kao da ih gone svi đavoli iz pakla.

Radi svake predostrožnosti, jašući glavnom ulicom, pljačkaši su pucali iz revolvera zasipajući kuršumima izloge trgovina, prozore i vrata zgrada, primoravajući građane Matadora da još više zabiju glave u zaklon.

Geret je bio zadovoljan izvedenim poduhvatom. Dvojica mrtvih i još dvojica ranjenih. To nije bio rđav rezultat, razmišljao je šibajući svog konja dok je jurio ka kraju glavne ulice. Nekoliko građana bilo je ubijeno, ali to ga se ni najmanje nije ticalo; ti ljudi bili su dovoljno velike budale kad su pokušali da njega i njegove momke spreče da se dočepaju novca, pa su stoga sasvim zaslužili da svoju glupost skupo plate.

Banda je jahala u grupi za njim. Stiv Dan, za pola konjske dužine iza njega, jahao je pored Vinija Karsona, koji je držao vodice tovarnog konja, jednog crnog brdskog ponija.

Možda je to posmatračima u gradu moglo da otkrije šta je Geret imao na umu. Možda, ako je neko na to obratio pažnju i uočio brdskog ponija. Ali, građani su još uvek ležali sa glavama zabijenim u zaklon. Svi sem čoveka na železničkoj stanici na drugom kraju grada: jer, Geret je, ne znajući, napravio jednu grešku.

Od vremena kada je napravio plan za pljačku Stočarske kooperativne banke, na železničkoj stanici je izrastao dodatak na koji nije obratio pažnju. Baraka sa telegrafom. Istog trenutka kada su pljačkaši izmicali na drugom kraju grada, železnički službenik se sjurio u baraku i drhtavim prstima počeo grozničavo otkucavao do susednog grada Penikana, gde je postojala rendžerska stanica.

U isto vreme kada je Geretova banka izjurila iz grada, u Penikanu je grupa rendžera pojahala konje i tutnjeći pojurila prema brdima putem koji je presecao pravac kojim su banditi bežali.

Geret i njegovi ljudi to nisu znali i nastojali su samo da Matador ostave onoliko daleko iza sebe koliko su mogli, ne uzimajući ozbiljno u obzir mogućnost da će ih potera goniti; građani su već imali dovoljno gubitaka, bar tako su oni računali. Oni će gonjenje sigurno prepustiti predstavnicima zakona, a dok u grad stigne federalni šerif ili rendžer, Met Geret i njegovi ljudi biće daleko odatle.

I rendžeri su takođe napravili pogrešnu računicu. Prepostavljali su da će Geretova banda iz prerije preseći do podnožja brda i da će tamo u gustom šipražju pokušati da zametne trag. Ali, Geret je poveo svoje ljude u brda, pravo prema najvišem vrhu. Kada su rendžeri to shvatili, banditi su se već spuštali niz drugu stranu brdskog masiva.

Jedino što su rendžeri sada mogli

da učine, bilo je da preseku kroz vijugave uzane kanjone u nadi da će izaći na drugu stranu negde blizu trasi bekstva bandita. Niko nije pouzdano znao gde ti kanjoni tačno vode, ali kapetan rendžera je računao kako je pravi trenutak da se to sazna. Poveo je svoje ljude kroz kamenite tesnace poslavši istovremeno dva čoveka da prate trag pljačkaša za slučaj da se ovi negde uz put razdvoje.

Imali su sreće. Kanjoni su ih izbacili na zaravan upravo na domašaj pogleda Geretove bande. Kada su se ugledali, bilo je sasvim neizvesno ko je od njih doživio veće iznenađenje: gonioци ili pljačkaši.

No, ni jedna grupa nije gubila vreme u nepotrebnom razmišljanju i preračunavanju. Gonioци su povadili puške iz futrola i krenuli za beguncima zasipajući ih kišom metaka. Begunci su okrenuli konje u bekstvo pucajući na rendžere.

— Razlaz! — zaurao je Geret. — Naći ćemo se kroz deset dana na dogovorenom mestu.

Geret je primeo pušku ramenu i opalio. Konj jednog rendžera srušio se odbacivši daleko svog jahača. Istog trenutka Geret je povukao vođice, krenuo na levo i izdvojio se iz grupe pazeći da grupa ostane između njega i rendžera. Znao je da će se uprkos rani Stiv Dan postarati da Vini Karson umakne sa tovarnim konjem. Geret je hteo da se potpuno posveti ličnoj sigurnosti... Svakom je morao da pomisli samo na sebe i da spasava samo sebe, jer niko nije očekivao da će u toj ranoj fazi bekstva naići na rendžere.

Puške i revolveri su grurali, a olovo je zviždalo kroz vazduh. Konj još jednog rendžera se srušio i njegov jahač je pao pred noge konja drugog konjanika, koji je s mukom uspeo da trzajem uzde skrene svoju

životinju i za dlaku izbegne gaženje, ali se zbog toga i on sam s mukom zadržao u sedlu.

Kapetan rendžera je sipao brzu paljbu iz svoje puške i primetio da su dva metka digla gejzire prašine oko nogu Geretovog belca. Bandit se okrenuo u sedlu i ispalio jedan hitac, koji je kapetana rendžera pogodio u grudi. Ovaj je instinktivno izvukao noge iz uzengija i sledećeg trenutka presavio se preko konjskih sapi da bi uz mukli udar pao u prašinu.

Met Geret je ispalio još tri hica na rendžere, ali bez rezultata, jer su se oni razdvojili na manje grupe goneci tako svakog od njegovih ljudi posebno. Jedan pljačkaš izblio je na malo uzvišenje, ali je skoro istovremeno pogoden metkom zamlatao rukama i pao iz sedla. Drugi bandit se zanjihao, takođe pogođen, ali je uspeo da se održi u sedlu, iako mu je leva ruka mlitavo klonula uz telo. Videvši da se i Vini Karson zanjihao u sedlu i ispustio vodice konja koji je nosio plen, Geret je glasno opsovao.

Zanemarujući svoju ranu, sa šeširom ukrašenim srebrnim končama koje su se presijavale na suncu, Stiv Dan je podbo konja mamuzama i nagnuvši se u sedlu, dograbio vodice tovarnog konja. Trgao je vodice i povukao životinju za sobom, ali je ipak ulučio dovoljno snage i hrabrosti da se okrene i jednom rukom ispali na gonioce sve metke iz magacina svoje puške.

Izbivši na vrh brda, Geret je poterao konja niz padinu i breg je ostao između njega i rendžera, pucnjave i kuršuma. Bodreći konja mamuzama, poterao ga je ka jarugama ispresecanom predelu ispred sebe, gde je, po prvobitnoj zamisli, banda trebalo da stigne u početnoj fazi bekstva. Vratio je pušku u futrolu

i usredsredio se na bekstvo prema utočištu, nadajući se da će Stiv Dan uspeti da pobegne.

II

Erik Larsen se radovao što će videti i upoznati grad na obali mutne reke Brazos, za koji je kasnije saznao da se zove Sejmor. Konj mu je hramao na jednu nogu, a on sam ništa nije jeo puna dva dana. Njegova isto toliko nebrijana brada davala mu je čudan izgled, jer je na prvi pogled, nesumnjivo zbog prašinom pokrivenog lica, izgledala siva, a tom utisku doprinosili su i njegovi čupavi plavi bakenbardi. Oči su mu bile crvene i upale u očne duplje na licu zapečaćenom umorom. Konj mu je bio šaren od znoja, izbrazdan linijama sasušene pene i prašine, i kada je ujahao u grad na ivici oblasti koja se smatrala za carstvo lovaca bufala, i konj i jahač privlačili su poglede radoznalih posmatrača.

Ličio je na čoveka koji je u toku poslednje nedelje prešao dugačak i težak put, što je u njegovom slučaju bilo sasvim tačno.

Daleko od svoje rodne Danske, Erik je u jednom gradu na jugu, koj. se zvao Larkin, dobio nekoliko partija pokera i izgledalo je da oni koji su u partiji izgubili, nikako nisu bili od ljudi koji lako primaju gubitak. Oni su računali da čovek koji je po izgledu početnik i naivac nije zaslužen pobedom i da mu ne bi trebalo dopustiti da ode iz grada sa njihovim novcem u džepu.

Njihova velika greška bila je što su smatrali da je Erik žutokljunac samo zbog toga što je tako izgledao. Oni su to zaključili po njegovom mladom, glatkom licu, preciznom knjiškom načinu govora i finom odelu. Njihovoj zabludi doprineo je i

slab strani naglasak pri govoru i zbog toga im je činjenica da ih je tukao na kartama još više smetala.

Oni, naravno, nisu mogli da znaju kako j Erik u Teksasu već nekoliko meseci i da je dobar deo tog vremena proveo sa Dokom Holidejem. Kako je do toga došlo bila je dugačka priča, ali izgleda da je mladi Erik zbog nekog dvoboja morao da pobegne iz svoje Danske i sticajem okolnosti obreo se u Nju Orleansu. Za čoveka rođenog na moru nije bilo ništa prirodnije nego da se ukrcu u jedan od brodova koji su plovili uz Misisipi i na njegovu sreću, to je bilo baš onda kada je Dok Holidej posle višegodišnjeg boravka na Dalekom zapadu zbog nekih porodičnih poslova morao da kratko vreme provede u tom gradu. Tako se desilo da se mladi Danac zatekao na istom brodu sa pustolovom, na zajedničkom putovanju koje je potrajalo više dana. Nešto iz dosade, a nešto zbog želje da se priseti prvih godina svog pustolovnog života, Holidej je jedne večeri upao u žestoku partiju pokera. Igralo se na život i smrt i partija je završena u tom stilu. Ne sluteći ništa, Holidej se uhvatio ukoštac sa organizovanom kockarskom grupom koja je htela da ga očerupa i pošio je ispalio obrnuto, na njegov račun pala je optužba da vara na kartama. Ishod je bio obračun, u kojem bi Holidej i pored svoje opreznosti i veštine baratanja „koltom“ verovatno izgubio glavu da nije bilo mladog Danca, koji je od početka pratio igru i svim srcem stao na Holidejevu stranu kada je jedan od saučesnika nanišanio Doku u leđa. Rizikujući život, on se bacio na nitkova i Holideju spasao život, ali je u opštoj gužvi koja je iza toga nastala dobio dosta težak ubod nožem.

Erik Larsen je iskrcan u Nju Brunsviku, gradiću uzvodno uz Mi-

sisipi, i smešten u bolnicu. Holidej nije mogao da ostavi svog spasioca, pogotovo kad je saznao da ovaj nema novca, pa se iskrcu i on. Tako se razvilo poznanstvo, a zatim i prijateljstvo između Holdeja, čoveka punog iskustva, i dvadesetogodišnjeg mladića otvorenog, plemenitog srca i temperamentnog po prirodi, koji je ovoga prvog obožavao kao svoj uzor i idol. U toku tog njihovog druženja Holidej je u časovima dokolice rekondvalecentu pokazao deo svog znanja o kockanju, naglašavajući mu uvek da je poker igra glave i nerava a ne srca, i posle nekoliko nedelja ostavio ga sa svežnjem novčanica u džepu, uz želju da brzo ozdravi. Tako su se dva prijatelja rastala u nadi da će možda ponovo sresti, što je mladi Erik žarko želeo.

Kratko vreme posle toga Erik je ostao bez novca, pa je bio prinuđen da se prihvati nekog posla. Radio je po nekoliko nedelja kao mašinista na brodu, trgovački putnik, konduktor na železnici i još dosta toga, a svaki put kada bi potrošio čitav čen novac, tražio je posao koji će ga odvesti dalje ka Zapadu. Privlačilo ga je da ga upozna i tako se posle nekoliko meseci našao u Teksasu. Tu i tamo raspitivao se za Holideja, ali svuda gde bi došao umesto pustolova zatičao je samo priče o njemu. Doživši blizu oblasti gde su se lovili bizoni, ostao je bez novca, pa je u Larkinu došao na ideju da iskoristi deo onoga što je od Holideja naučio. Upao je u partiju pokera i pokazao se dostoinim svog učitelja, ali to mu nije donelo ništa dobro.

Kada je ugledao oblak prašine za sobom, instinkt ga je upozorio da mu preči opasnost. Bio je u pravu i došlo je do sukoba i pucnjave. U sudaru je uspeo da obori dvojicu go-

nilaca, a da ostale natera u bekstvo i posle toga uluči dovoljno vremena da uhvati konja jednog od poginulih gonilaca, jer je njegov bio pogođen zalutalim metkom.

Zašavši u pustaru, uspeo je neka-ko da im umakne, ali je pri tom i sam zalutao i lutao je tako čitav jedan dan pre nego što je, upravljajući se prema suncu, krenuo na sever.

Dugačak naporan put doveo ga je na kraju u Sejmor i on se tome mnogo obradovao. Obradovao bi se čak i da je ponovo ugledao Larkin, toliko je bio umoran, gladan i žedan. Ali, Sejmor je bio veći od Larkina i u njemu nije vladala ona neprijatna neprijateljska atmosfera kao u onom drugom, manjem gradu. Ulice su bile zakršene kolima i konjanicima, a gomile prljavih, pocepanih i obradatih kauboja gonili su krda goveda čak i glavnom gradskom ulicom.

Bio je to prizor grada na ivici divlje granice; upravo ono što je Erik želeo da vidi. Ta činjenica čak je za izvesno vreme otupila njegovu veliku potrebu za hranom.

Ostavio je umornog konja u gradskoj štali i pri tome izdržao oštru grdnju štalara, koji mu je prebacio što je životinju doveo u takvo stanje. Bio je isuviše gladan i umoran da bi se raspravljao sa štalarem. Platilo je za pregradak u štali, timarenje i hranu za konja, i to unapred, a isto tako je platilo i za mesto na tavanu, što je značajno umirilo gnev-nog štalara.

— Ako želiš da rashladiš glavu, imam tu iza štale pumpu — ponudio mu je štalar. — A imam takođe i bure za kišnicu, u koje bi mogao ceo da se zamočiš. Ali da sam na tvom mestu, ja bih pre svega uredio odeo!

Erik se umorno osmehnulo.

— Hvala, možda ću to učiniti kas-

nije. Najpre moram nešto da pojedem.

— Pokušaj kod „Zore“. To je salun, ali ako naručiš i platiš pivo, možeš da se poslužiš i hranom. Sve što možeš da jedeš, uračunato je.

— Hvala — rekao je Erik još jednom i kratko pozdravio rukom štalara. — Učiniću to što mi savetujete.

— Vрати se do ponoći, čuješ? — doviknuo mu je štalar dok se Erik udaljavao prolazom ka velikim duplim vratima. — Tada zatvaram. Ne želim da celu noć čekam skitnice, bez obzira šta oni o tome misle. Ako do ponoći ne stigneš, izgubio si svoje mesto za prenoćište.

Erik mu je mahnuo rukom da je čuo i nastavio niz ulicu osluškujući krčanje sopstvenog želuca. Namestio je brižljivo šestometak na kuku i uputio se ka salunu probijajući se između teretnih kola i konjanika.

Prelazeći ulicu, morao je da skoči kako bi se uklonio s puta nekom zlovoljnom vozaču i pretrčao dalje preko ulice na suprotni trotoar, gledajući za krdom i kaubojima koji su nestajali u oblaku prašine. Pre nego što će ući u salun, ugledao je jednog čoveka naslonjenog na stub nadstrešnice ispred zgrade zatvora na drugoj strani ulice. Bio je to neki visok, mršav čovek obučen vrlo brižljivo u prugaste pantalone i sa tankom, na mašnu vezanom kravatom preko čiste sjajnobele košulje. Širok opasač i futrola za revolver sijali su se od glancanja, a širok obod šešira čokoladne boje bio je podjednako savijen sa obe strane. Nešto svetlija pantljika na šeširu bila je ukrašena gajtanom sa dva sitna ukrasa na kraju. Metalna zvezda prikopčana za košulju presijavala se na suncu. Erik je spustio pogled i tiho zviznuo. Čak i čizme tog čoveka bile su brižljivo očišćene i izglancane.

Odgurnuvši leptir vrata pred sobom, ušao je u hladovitu tamu velike prostorije i utonuo u opšti žagor posetilaca saluna. Usta su mu se napunila pljuvačkom kada je osetio miris piva kada je na jednoj strani prostrane odaje ugledao improvizovan sto, iza kojeg su stajala dva snažna kelnera debelih vratova, krcat hlebom, odrescima govedine, prženim krompirom i zelenim povrćem. Na grubo ispisanoj reklami je pisalo: „Kupi pivo i napuni želudac”.

I Erik je učinio baš to. Kupio je jednu kriglu penušavog ali mlakog piva i prišao stolu sa hranom. Progutao je najpre nekoliko gutljaja tečnosti, a zatim spustio čašu i posmatran nemim pogledom jednog od dvojice kelnera, napravio sebi ogroman sendvič sa mesom i povrćem, na koji je dodao i nekoliko krompira. Sve to zagrizao je snažnim zubima i počeo halapljivo da žvaće.

Baš kada je završavao sa drugim, isto tako natovarenim sendvičem, i kada je poslednji zalogaj sprao niz grlo sa dva-tri gutljaja piva, pored bara izbila je svađa. Okrenuo se nezainteresovano i ugledao jednog snažnog čoveka sede kose do ramena, lica boje mahagonija, odevenog u prljavo odelo od jelenske kože, koji je stisnutih pesnica u borbenom stavu stajao pred jednim drugim čovekom, isto tako visokim i snažno građenim ali mlađim, možda za dva-deset, pa čak i više godina.

Erik nije znao zbog čega je svađa počela, ali mlađi od dva čoveka, Stiv Dan, ne obazirući se na pesnice starijeg čoveka izvukao je šestometku i snažno ga udario po rukama. Čovek u odelu od jelenske kože, lovac na bizona sa Crvene reke po imenu Smoki Fargo, jauknuo je i prineo šake grudima. Dva redara u salunu pošla su prema njemu, ali su zastala kada je Dan zamahnuo revolve-

rom i udarcem po glavi oborio lovca na kolena.

— Dokrajči ga, pa ćemo ga onda izbaciti napolje — viknuo je jedan od redara i Dan je klimnuo glavom i visoko izmahnuo rukom u nameri da još jednom udari Fargo.

Eriku je to bilo dovoljno. Jurnuo je napred, gurnuo najbližeg kelnera u leđa i odbacio ga na sto natovaren hranom. Zdele sa odrescima, krompirom i povrćem popadale su na pod uz zveket polomljenih tanjira.

Drugi redar je pošao da se okrene i Erik ga je udario glavom u lice takvom snagom da se ovaj zateturao, grunuo ledima o šank i prevrnuo se preko njega da bi uz tup udar pao na drugu stranu. Stiv Dan se okrenuo da vidi šta se događa i Fargo je iskoristio taj trenutak i rukama snažnim kao medvede šape zgrabio Dana za opasač.

Dan je kriknuo i dignuvši se na prste, svom snagom zamahnuo drškom revolvera, ali je promašio. Lovac bizona je riknuo i uspravio se. Digao je i Dana, koji se uvijao u njegovim rukama i vrištao, i bacio ga na šank. Bandit je tresnuo na šank, a onda upola onesvešćen pao na pod.

Fargo se osmehnuo i okrenuo se Eriku.

— Hvala ti od svog sreća, mladiću. Moja stara glava nije više dovoljno tvrda da izdrži udarac kakav je hteo da mi zada ovaj kućkin sin.

— Čuvaj se! — povikao je Erik, jer je kelner koga je udarcem glavom u lice prebacio preko šanka u međuvremenu ustao i dohvativši drvenu tojagu koju mu je barmen dodao, hitnuo je na Fargo. Lovac bizona se sagnuo i teška tojaga je zviznula i preletela preko njegove glave. On se onda ispravio, zgrabio snagatora i zavrtlao ga napred. Njegovu lice već je bilo povređeno udarcem Erikove glave, ali Fargo je za-

motao prste u njegovu dugačku kosu i povukavši ga, tresnuo njegovim licem u ivicu tezge.

Do tada se drugi kelner iskobeljao iz gomila prosute hrane i pošto je otresao sa sebe paket slepljenog i razmrljanog butera, jurnuo je na Erika i sleđa ga udario po ramenu. Mladi viking se zateturio i okrenuo se u pravi trenutak da izbegne udarac usmeren u njegovo lice. Kada se kelner zateturio napred, Erik mu je zadao nekoliko brzih udaraca u pleksus. Snagator je izgubio dah i posrnuo unazad. Erik je pošao za njim, zadao mu udarac u lice i povredivši ruku, shvatio da je glava njegovog protivnika suviše tvrda. Za tih nekoliko sekundi, dok je Erik prekinuo da ga bombarduje udarcima, snagator je zamahnuo rukom i nadlaničnom udario Erika po uhu i slepoočnici, od čega se ovaj zateturio i mašući rukama da ne padne, obori nekoliko stolova i polupijanih gostiju.

Zadržavši se na podu, ostao je da sedi tresući glavom. Ugledao je Fargu, koji je držao barmena za pojas i okovratnik košulje i ritmički mu lupao glavu o prednji deo šanka.

Stiv Dan je u međuvremenu s mukom ustao i osvrnuvši se oko sebe, pogledom potražio pogodno oružje. Erik je video kada je Dan uzeo stolicu i zamahnuvši polomio je o Fargova ramena. Lovac bufala je ispustio enosvošćenog barmena i pao na jedno koleno. Onda je jedan kelner zamahnuo da udari nogom Erika u glavu, ali je mladi viking legao poleđuške i izbegao udarac teške čizme.

Od zamaha, snažni konobar je izgubio ravnotežu i Erik je skočio. Dograbilo je nogu polomljene stolice i raspalio njome snagatora po glavi. Ovaj je, deduše, kleknuo nogama, ali je samo zatresao glavom i ponovo nasrnuo. Uzmičući, Erik je ugledao Dana i Fargu, koji su se

pesničali izmahujući svom snagom i još jednog krupnog čoveka koji je hrupio unutra kroz leptir vrata i jurnuo na poprište tuče.

Erik je odbio jedan konobarov udarac, dograbio stolicu i riknuvši kao bivo, jurnuo napred i nogama stolice grunuó ovoga u prsa. Snagator se zateturio unazad, zapeo petama za komade polomljenog stola i pao. Erik je priskočio i razbio mu stolicu o glavu. Snagator je zatrep-tao gledajući ostatke polomljene stolice, pao na leđa i ostao nepomično da leži.

Zadihan i oznojen, Erik je prime-tio da se lovac bufala sada bori protiv dva čoveka: protiv Dana i onog drugog grdosije, koga je video da ulazi na leptir vrata. Naravno, nije znao da je taj čovek Met Geret; znao je samo da starac uzmiče pred nasrtajem pesnica koje su udarale kao čekić i da je priteran uza zid. Nesiguran na nogama, Erik je pošao napred još uvek držeći u ruci naslon polomljene stolice. Za to vreme Dan je držao Fargu priklještenog uz zid, a Geret ga je udarao pesnicama u trbuh.

— Ti se ne mešaj! — grmnulo je neki glas iza njega i teška ruka zgrabila je Erika za rame i okrenula ga u krug.

Erik se zateturio, ali je povratio ravnotežu i zamahnuvši polomljenim naslonom stolice, mahinalno zadao udarac. Još dok je ruka bila u pokretu ka cilju, on je primetio blesak izglacane metalne zvezde na beloj košulji i šesir boje čokolade sa srebrnim ukrasima na vrpci. Nije uspeo da zadrži ruku i stolica je pogodila šerifa u lice. Krv je prsnula iz polomljenog nosa i raspuknutih usana. Šerif se zateturio i instinktivno potegao revolver.

Zaprepašćen činjenicom da je udario predstavnika zakona, Erik je is-

pustio stolicu i stao zbunjeno da trepće.

Šerif Bak Ričard, krvav u licu i do krajnjih granica gnevan, zategao je obarač svog šestometka.

Erik je zastao u hodu i lagano podigao ruke, a šerif je izvadio iz džepa sjajnu žutu maramicu i prineo je licu. Mladi viking je uzdahnio i preko ramena pogledao levo, gde su Dan i Geret obrađivali Farga. Lovac bufala bio je na kolenima i samo upola svestan. Seda kosa bila mu je zamrljana krvlju, a lice izubijano, izgrebano i podnadulo.

Šerif je ispalio jedan hitac u tavanicu i banditi su istog trenutka prestali da tuku Farga. Okrenuli su se i njihove ruke su se munjevito ustremile ka revolverima.

— Ni makac! — zaurao je Ričard i njegov glas, mada prigušen maramicom, odjeknuo je u prostoriji.

— Potegnite oružje ako želite da saznate kako izgleda naše groblje.

Stiv Dan je lagano digao ruke. Geret je bio nešto sporiji, procenjivao je šanse ako bi potegao revolver protiv naperenog zapetog revolvera i zaključivši konačno da bi to bilo samoubistvo, vratio je revolver u futrolu. Zatim je digao ruke do visine ramena.

— Mič — obratio se šerif još uvek ošamućenom barmenu, koji se upravo pored šanka dizao sa poda. — Uzmi od ovih momaka revolvare, važi? Ne, dođavola! Nemoj se postavljati između mene i njih! Obidi ih. Tako. Nemoj im izvlačiti revolvare iz futrola, nego im otkopčaj opasače. Tako.

Uz tup udar Danov opasač sa revolverom pao je na pod. Na pokret cevi šerifovog revolvera, on je zakoračio u stranu. Nekoliko sekundi kasnije i Geretov opasač je pao na pod i voda bandita je stisnutih usana morao da se udalji od njega.

— I njemu, i njemu — naredio je

Ričard i skrenuo pogled do Erika. Za trenutak, i Erik je bio razoružan. — Pogledaj šta onaj lovac bizona ima kod sebe. Imaće sigurno bar lovački nož.

Barmen je zavukao ruku pod prijavu kožnu jaknu ošamućenog Farga i izvukao otuda veliki bovi nož sa dve oštrice, koji se sijao od izoštrivosti. Ričard je uklonio s lica krvavu maramicu, pošao nekoliko koraka napred i uzeo od Miča veliki nož. Zario je snažno vrh u šank i savivši nož, zalomio vrh zariven u dasku, a onda odbacio beskoristan ostatak iza šanka. Zatim je pokretom revolvera pokazao prema leptir vratima.

— Polazite, gospodo. Zaključaću vas u ćeliju dok sračunamo koliku ste štetu napravili i koliki iznos treba da naplatim od vas — rekao je ne skidajući besan pogled sa Erika.

— Šerife, moram da vam objasnim — rekao je mladić. — Ja sam samo hteo da pomognem starom čoveku koga je ovaj tip počeo da tuče revolverom. Kad ste mi stavili ruku na rame, ja sam instinktivno reagovao... nisam nameravao, a još manje sam želeo da vas povredim.

Ričard je bacio pogled u stranu i pogledao svoje lice u ogledalu uplivanom movama. Nos mu je bio naduven, izgreban i naheren malo na levu stranu lica. Usne su mu bile napukle i naduvene, a između njih videlo se jedno prazno mesto, gde mu je nedostajao slomljen zub.

— Digni tog derača bivola na noge i krenite u zatvor — procedio je kroz stisnute zube. — I zaista bi mi bilo zadovoljstvo ako bi mi uz put priredio neku muku, žutokljuni pasji sine! Da znaš kako neću zaboraviti šta si napravio sa mojim licem, mišter. Svaki put kad se budem pogledao u ogledalu, setiću se tebe. I da znaš kako ćeš do kraja života

žaliti što si svoj nos turio tamo gde mu nije mesto.

Grubo je gurnuo Erika i mladi čovek se spotakao, a onda prišao do mesta gde je ležao lovac bizona i pomogao mu da ustane. Lovac bizona se zaljuljao i sa lica mu je kapnulo nekoliko kapi krvi na ruke koje su ga pridržavale.

— Zahvalan sam ti na pomoći, mladiću — rekao je dubokim glasom. — To ti neću zaboraviti. Platiću bilo koju cenu... da ti se oduzim...

— Polazite, do đavola, oдавде! — ciknuo je Bak Ričard grubo gurnuvši Erika i Farga, a onda davši znak ćutljivim banditima da i oni pođu.

Ozbiljnog lica, Mel Geret je pomogao ranjenom Danu da pode i svi su se uputili prema leptir vratima.

*

Holidej je nekoliko puta pogledao pored svoje sagovornice i nastavio da se igra viljuškom gurajući ostatke hrane po tanjiru. Gledajući elegantno odevenog pustolova sa druge strane stola, Miranda Vudvord, divna u svilenom haljini boje zrelog kestena obrubljenoj i ukrašenoj na prsima svilenim čipkama, sa ogrlicom od brilijanata i istim takvim mindušama koje su pri jarkoj svetlosti svetlucale poput zvezda, neprimetno je nabrala obrve. Smatrala je da u svom elegantnom tamnom odelu njen pratilac izgleda vrlo lepo i zbog toga je poslednjih nekoliko nedelja izvanredno uživala u njegovom društvu, koje je na ulicama Ostina izazivalo zavidljive poglede drugih žena. Primećivala je ona te poglede, ali je, sa druge strane, zapažala i poglede divljenja upućene njoj samoj od ne malog broja muškaraca. I jedno i drugo pričinjavalo joj je zadovoljstvo i zato je bila srećna.

Ali, sada je prepoznavala znake. Holidej je bio rasejan i nemiran i izgledalo je da žudi za promenom, makar da se ta promena nije mogla upoređivati sa čistom posteljom u hotelskoj sobi, ukusnom hranom u restoranima, društvom jedne od najlepših žena u Ostinu i mnogim drugim pogodnostima života u civilizaciji. Te znake primetila je već nekoliko nedelja unazad, ali nije na njih obraćala pažnju uverena da je za poslednjih nekoliko meseci Dok Holidej pojeo i popio toliko loše hrane i pića, nagutao se toliko prašine i nažuljio rebra spavanjem po kamenitom tlu, da mu zadugo neće pasti na pamet da se otisne sa ravnih gradskih trotoara i da se liši čistih stolnjaka u restoranima i udobne fotelje u pozorištu i kockarnici.

Ali, prevarila se. Sada je znala kako će morati da se bori da Holideja zadrži u Ostinu. U tome između nje i drugih zaljubljenih mladih dama nije bilo nikakve razlike. Želela je da sa svojim lepotanom provede što je moguće više vremena. Razumljivo kako nije želela da ode i uleti u neku avanturu u kojoj je mogao izgubiti život. A život protkan avanturama bio je baš ono što se Holideju najviše svidalo. I ne samo to. Mada je ponekad, zamoren dinamičkom opasnog življenja i hodanja po ivici smrti, priželjkivao život u miru i spokoju, Dok Holidej nije mogao da zamisli život bez onog golicavog opasnog sadržaja koji se mogao uporediti sa držanjem u ruci dinamičke patrone čiji fitilj dogoreva. Iako je njegova pustolovna epopeja na Dalekom zapadu počela gotovo slučajno, obračunom sa revolverašem Romerom, Holidej je ubrzo shvatio da, sa izuzetkom povremenih prinudno prihvaćenih obračuna sa revolverašima željnim slave, koji su ga progonili i trovali mu ukus nabujalog dinamičnog života, ne bi mo-

gao biti zadovoljan bez zbivanja koja su s vremena na vreme stavljala na probu njegove sposobnosti da ostane razuman i pribran, da prave odluke donese u pravom trenutku, uključujući i njegovu umešnost u baratanju revolverom. Jednom rečju, njemu je bio neophodan život ispunjen iskušenjima, život u kome je na probu stavljano sve što je kod čoveka vredno, pa čak i sam život. Kao mudra i inteligentna žena, sa izvanredno istančanim instinktom za muškarca, Mirenda ga je dobro poznavala i znala je da može smatrati srećom svaki dan u kojem je odnela pobeđu nad njegovom prirodom. Sada je znala da je njena sreća na izmaku.

— Šta je, zar nisi gladan? — zapitala je posle kraćeg ćutanja kada se njegov pogled zadržao na njenom licu. — Znaš da bi za manje od pola časa trebalo da se nađemo sa Lili Brajan i njenim rođakom kod „Zlatnog pauna”. Trebalo bi da požurimo.

Holidej se jedva primetno osmehnuo, kao čovek koji se pravda. — Danas nešto nisam pri apetitu, Ada — rekao je i odgurnuvši tanjir, dao znak kelneru da im posluži slatkiše.

— Šta ti je? U čemu je stvar? — zapitala je molećivo.

Holidej je malo digao obrve kao da želi da za trenutak odloži ono što će reći. — Dugo nisam mogao da se odlučim da li da ti kažem ili ne, ali ipak ću ti reći. Danas popodne razgovarao sam sa Beknerom, zamenikom komandanta rendžera.

— Pa šta? Vi se znate — primetila je Mirenda trenutno ohrabrena, ali je zračak nade u njenom srcu odmah utrnuo. — I šta ti je rekao? — dodala je sa strepnjom.

Holidej je sačekao da kelner posluži kolač i kafu, i zapalivši cigaru, nastavio.

— Ispričao mi je da je dobio telegram od šerifa Ričarda iz Sejmora

na reci Brazos. Ričard ga je obavestio da je uhapsio Meta Gereta i Stiva Dana. Izgleda da ih je uhvatio dok su pili u jednom salunu u Sejmoru. To je malo čudnovato, jer je Geret uvek bio oprezna, lukava lija. Bilo kako bilo, on ih je uhapsio i tražio je nagradu koja je raspisana za njihovo hvatanje.

Mirenda je odmahнула glavom. — Nikad nisam čula za njih. Ko su oni?

— Poznati banditi. Već duže vreme ucenjeni su u više država zbog raznih zločina. Poslednji je napad na banku u Matadoru, sećaš li se? Pre dve nedelje.

Mirenda je klimnula glavom. — Da. Pa dobili su ono što su zaslužili — pogledala je sa interesovanjem Holideja, koji je odbio gust dim i napućio usne. — Da, ono što su zaslužili. I šta sad? — dodala je. — Stvar je svršena, zar ne?

Holidej je otresao pepeo sa cigare da bi dobio u vremenu. — Pa i nije, u svakom slučaju nije sve baš tako čisto kao što ti izgleda. Ričard je uhapsio još dva čoveka: Erika Larsena i nekog Smokija Farga.

— Erika Larsena? Onoga Larsena što si ga pre nekoliko meseci upoznao u Nju Orleansu?

— Da, izgleda baš njega. Po opisu bih rekao da je to on.

— Čudno. Iz tvog pričanja imala sam utisak da je to plemenit i pošten mlad čovek. Ko zna šta se zbilo sa njim kasnije, kad se pridružio tim banditima.

Holidej je odmahnuo glavom. — Ne verujem da im se pridružio. Erik nije taj tip i to je jednostavno nemoguće, uveren sam. Ipak, po Ričardovom telegramu sve ukazuje na to da je Erik jahao sa Geretovom bandom. Izgleda da su se posle sudara sa rendžerima banditi dogovorili da se nađu u Sejmoru. Erik je

dojahao iz pravca Matadora bez municije, hrane i vode, na ukradenom konju; konj je pripadao nekome u gradu koji se zove Larkin. Ričard kaže da su posle hapšenja Gereta i Dana neki članovi njegove bande dojahali u Matador, ali su, čuvši za hapšenje, odmah pobjegli. Sve to ne ide u prilog Eriku. Ali ipak mislim da se Ričard prevario. On je tašt, pomalo gramziv čovek i sigurno je pogrešio.

— To je teško poverovati. Izvesno je da je konja ukrao.

— Do đavola, ne verujem ni to. Dobro sam upoznao tog mladića i ne verujem da je on za to sposoban. Ričard je sigurno nešto zabrljao.

— Ne želim da ti protivurečim, Dok — progovorila je Mirenda — ali...

— Nemoguće — prekinuo ju je Holidej. — Erik jednostavno nije mogao tako nisko da padne — povukao je dim i energično ga dunuo prema tavanici. — Moraću da odem i to lično izvidim!

Mirenda ga je pogledala ispod oka. Povod je bio tu i sada je znala da ga više neće zadržati. — To je, dakle, zbog toga si zamišljen — rekla je blago, znajući da je nemoćna i da ga ništa neće zadržati. — Kada mišliš da pođeš?

— Odmah, to jest sutra ujutro — kazao je Dok sa olakšanjem, videvši da je Mirenda stoički primila njegovu odluku. — I kad smo već kod toga, prava je sreća da su Lili Bragan i njen rođak doputovali iz Sent Luisa. Bar ti neće biti dosadno ovih nekoliko dana dok budem odsutan.

Mirenda je bespomoćno klonula ramenima. Nekoliko dana? Znala je da to neće biti nekoliko dana, već verovatno nekoliko nedelja, a možda i duže. Dani će joj opet teći sporo i dosadno, kao uvek kada čovek nekoga ili nešto čeka. Savladala se i

prisiljavala sebe na osmeh. — Dobro, ali požuri da se što pre vratiš. Znaš da je Ostin pust bez tebe.

III

Šerif Bak Ričard pogledao je svoje lice u ogledalu i okrenuvši fitilj na jače, približio lampu i još jednom pažljivo prekontrolisao nos. Otok je bio nešto manji, ali je ceo nos bio iskrivljen na levu stranu. Pri pomisli na Erika, glasno je opsovao.

U pogledu identiteta Stiva Dana nije bilo nikakve sumnje. Poternice sa tim čovekom imao je u fioci, a sem toga tu je bila i rana od sačme na grudnom košu, baš kao što su opisali očevici pljačke u matadorskoj banci. I Meta Gereta bilo je lako identifikovati: na njegovoj poternici bila je i kopija litografske slike, jedne slike koju je iz gluposti napravio sa nekom meksikanskom prostitutkom u El Pazu. Ta devojka je nesumnjivo zaradila priličnu sumu novca prodavši sliku rendžerima. Ili je možda fotograf u jednom trenutku shvatio da na negativu ima nešto od znatne vrednosti, pa ju je pustio na slobodno tržište. U svakom slučaju, trebalo je da Met Geret pusti bradu ili nešto drugo da izmeni lični opis. Očigledno da vođa bandita nije znao kako na poternici postoji njegova slika sve dok je Ričard nije doneo u zatvor prilikom proveravanja identiteta.

U svakom slučaju, iz tog prokletog okršaja proizašlo je i nešto dobro, bez obzira što mu je izgled lica bio pokvaren: pokupiće bar nagradu za Gereta i Dana. Njih dvojica vredeli su nešto manje od deset hiljada dolara; čim u ruke bude dobio taj novac, Ričard će otresti sa nogu prašinu Sejmora i uputiti se ka blistavim svetlostima istočne obale. Neće više biti održavanja mira i reda u

vašljivom stočarskom gradu. I znaće on već da našminkanim devojkama u Frisku ispriča interesantnu priču o tome kako je zaradio taj krivi nos. Do tada neće više imati ni rupa u vilici. Na obali će potražiti nekog zubara da mu namesti zube koji mu nedostaju.

Prema tome, možda mu je taj prokleti plavokosi Danac u krajnjoj liniji učinio uslugu. Stisnuo je usne. Učiniće sve da taj mladi pas požali što je njegovo oko ikada ugledalo Sejmor. I ako se nekim slučajem ispostavi da je negde ucenjen, onda utoliko bolje. U svakom slučaju, postaraće se da nađe dovoljno „doka-za“ koji će vlasti u Ostinu uveriti da je Larsen član Geretove bande. Pod istu optužbu mogao se podvesti i stari lovac bufala. Vašljiva skitnica. Neka ih obojicu nosi vrag. Udesiće ih tako da će jednom za svagda žaliti što su se hvatali ukoštac sa Bakom Ričardom.

Šerif je još jednom bacio pogled na svoj krivi nos, a onda spustio lampu na njeno mesto i ugasio fitilj. Prešao je preko zamračene odaye i izašavši na ulicu, zaključao vrata za sobom. Pre nego što je pošao, Ričard je još jednom pritisnuo tešku mesinganu kvaku kako bi proverio da li su vrata zatvorena, a onda, namestivši šešir, okrenuo se i pošao glavnom ulicom Sejmora.

Iz saluna se čula muzika i glasni povici pijanih kaubojja, ali on nije bio raspoložen za večernji obilazak grada. Bio je previše umoran. Što se njega tiče, mogli su dići na glavu ceo salun i kuću sa mačkicama; cilj mu je bila postelja i za svakog bi bilo bolje da ga do jutra ne uznemirava.

Za to vreme, u delu gde su se nalazile ćelije, obasjanom jednom jedinom lampom zakačenom u hodniku, četiri čoveka ležala su na ležajima, obuzeta svojim mislima. Geret i Dan ležali su na posteljama do spolnjeg

zida, a Erik i Smoki Fargo na posteljama pored unutrašnjeg zida.

U početku je među uhapšenicama vladalo otvoreno neprijateljstvo, ali šerif Ričard nije hteo da se trudi da ih razdvoji. Kada je video težinu povrede svog nosa i kada ga je lekar previo i stavio mu jastučić od gaze kojim je trebalo da pridržava nos, zaželeo je da izvuče Erika iz ćelije i dobro ga isprebija. Ali kada je hteo da uzme svežanj ključeva sa zida, pogled mu je pao na poternice i šerif je ostavio Erika na miru, utvrdio koga ima u zatvoru i poslao izveštaj komandi rendžera u Ostin.

Geret i Dan držali su se odvojeno i Erik je slučajno čuo delove njihovog tihog razgovora, koji se odnosio na pljačku banke u Matadoru. Dva bandita kao da su nešto raspravljala; izgledalo je da je Dan odbijao da Geretu kaže nešto u vezi sa mestom gde je blago skriveno.

Erik nije čuo ceo njihov razgovor, konačno, to ga nije ni interesovalo. Daleko više ga je interesovao Smoki Fargo.

Stari je bio lovac starog kova, lovio je bizone više od četrdeset godina, kako je sam rekao, još davno pre nego što je potražnja bizonskih koža izazvana pomodarstvom dovela do pokolja miliona tih prerijskih životinja.

— Sada je potražnja spala na minimum — rekao je Eriku. — I da nije, bilo bi isto. Bizona nema. Čovek još uvek može da u tom poslu zaradi toliko da bi preživeo, ali teško je. Čovek treba da provede mesec u preriji da bi ulovio nekoliko bizona i osušio nekoliko tričavih koža. Eh, sećam se vremena kada je čovek mogao da se ulogori bilo gde u oblasti Red River, da se sakrije u gomili stena i tu mirno čeka dok naiđe bujica bufala. Mogao ih je loviti celog dana i nizati gomile bizona sa jednog jedinog mesta ili je

mogao na konju da jaše pored stada u trku i da iz teškog konjičkog „kolta” kalibra 44 iz sedla ubija divljač pucajući joj u glavu iza uha ili u kičnu iza plečaka, gde je koža najtanja. To su bili zlatni dani lova na bizone, dečko. Rekao sam bujica bizona koja prolazi; ne, dečko, ja sam ih vidao kada su prolazili kao nepregledna reka, kada su prolazili pored mene od jutra do zalaska sunca kao reka široka celu milju, reka koja se pružala od horizonta do horizonta. Takvih krda više nema. Sad možeš da vidiš samo neke male grupice do stotinu ili možda stotinu pedeset bizona, ako imaš sreće. Ah, bizoni su pobijeni, dečko moj, ili u najboljem slučaju oterani su u nepristupačnije predele, a kada je došla železnica, onda je i sa tim bilo završeno.

— To mi zvuči kao avanturistički život, Smoki — primetio je Erik. — Mislim da bih voleo da ga okušam.

— To je težak život — rekao mu je Fargo zažmirivši. — Vrlo težak. Mada može da izgleda i mnogo lakši ako čovek ima neki jak razlog da se izgubi u tom prostoru, ako si me razumeo šta hoću da kažem?

— Mislim da sam razumeo — Erik se osmehnuo. — Nisam u bekstvu, Smoki, samo sam... radoznao. Voleo bih da pokušam život lovca bizona.

— Voleo bi? Dobro, kad se iz ovoga izvučemo, mislim kako bih mogao da ti ga donekle pokažem, Erik amigo. Neću zaboraviti da si se umešao u tuču i da si sprečio da razbiju ovu moju staru, ludu glavu — bacio je pogled do Gereta i Dana, ali banditi su bili zaokupljeni svojim problemima i nisu obraćali pažnju na Erika i Smokija.

— Nisi mi rekao kako je počela svada.

Fargo je slegnuo ramenima.

— Došlo je do zabune oko toga čija je čaša viskija na šanku. Ja sam

mislio da je moja; Dan je računao da je njegova. I sada ne znam čija je bila, ali to više i nije važno. Pazi se onog značkaroša, momče. On ti neće oprostiti što si mu izmenio lični opis. Moglo bi se desiti da bude vrlo nezgodan i da ti napravi gomilu neprijatnosti.

Erik je klimnuo glavom; tada još nije znao kako šerif nastoji da ga stavi u istu korpu sa banditima. Ali, znao je kako Ričard neće dopustiti da mu se lako izmigolji iz ruku.

U jednom momentu sva četiri uhapšenika zastala su kao sledena i pažljivo oslušnula. Ponovo su začuli isti šum na spolnoj strani prozora. Zveckanje metala o metal. Fargo i Erik su pogledali bandite, ali i oni su izgledali isto toliko zbunjeni.

A onda se začuo glas. — Mete? Stive? — glas se čuo iz tame sa druge strane zatvorskog zida.

Geret je pritrčao prozoru sa rešetkama i rukom dao znak Danu da mu podmetne sastavljene šake. Ali, ovaj zbog rane na boku nije mogao da mu pomogne. Fargo je prišao, odgurnuo ga u stranu i zakvačivši prste, napravio od ruku uzengiju. Geret ga je kratko pogledao, stao nogom na njegove zakvačene šake i digao se do visine gde se mogao uhvatiti za šipke. Baš tada se spolja ponovo začuo nepoznati glas.

— Da, da, ovde je Met. Šta se to događa? Jesi li to ti, Erni?

— To sam ja, gazda — začuo se glas ponovo, samo malo glasnije. — Došao sam u grad baš u trenutku kad ste vi uhapšeni i od tada sam ostao pritajen i sačekao da i ostali dodu. Većina nas je sada ovde. Izgleda da Moe i Red neće još doći, ali mislim da ih više ne možemo čekati. Priča se da će doći rendžeri da tebe i Stiva odvedu, a sa vama i ona dva tipa. Ričard je tvrdio da su i oni iz naše bande.

— Kućkin sin! — promrmljao je

Fargo pogledavši Erika. — Rekao sam ti kako ćeš morati da ga se pričuvaš.

— Zaveži — progundao je Met Geret. Zatim se ponovo obratio onome sa druge strane rešetaka. — Šta imate na umu, Erni?

— Nameravamo da dinamitom razvalimo ovaj zid. Čarli i Pit u ovom trenutku kopaju rupe. Dva patrona bi trebalo da budu dovoljna, ali vi morate da se zaklonite iza nečega... zbog kamenja i ostalog što će da poleti. Hoćete li moći?

— Do vraga, moraćemo. Vi samo rušite taj zid. Istraćemo odavde pre nego što poslednja cigla padne. Samo napred, Erni.

Met je skočio sa Fargove ruke i ne obraćajući više pažnju na lovca bizona, obratio se Danu. — Čuo si ga, Stive. Sklonimo ove ležajeve od zida i zaklonimo se iza njih na drugoj strani ćelije. Ubrzo će eksplodirati — zatim se obratio drugoj dvojici zatvorenika. — Vas dvojica, ako ne želite da poginete, učinite isto. Ali, nemojte misliti da mi je do vas stalo. Samo nam se nemojte naći na putu.

Erik je bacio kratak pogled do Smokija.

— Možemo svi izginuti ako stave suviše eksploziva.

Dan i Geret su već premeštali svoje ležajeve i vođa bandita ga je pogledao preko ramena i kratko se nasmejao. — Ne znaš Čarlija, dečko. On je ekspert. A sad, bolje bi bilo da se posvetiš nameštanju tih ležajeva.

— U pravu je, Erik — rekao je Fargo. — Biće nam potreban zaklon.

Sva četvorica su se dali na rušenje kreveta i nameštanje zaklona što dalje od spolnog zida ćelije. Naslagali su ih jednog ispred drugog u blizini gvođenih rešetaka prema

hodniku, a onda se šćućurili iza barikade.

— Spremni smo, možete da počnete, Erni — doviknuo je Geret, a zatim se obratio Eriku i Fargu. — Mi ćemo pobeći čim budemo mogli da otvorimo oči. Eksplozija će privući Ričarda i pola grada. Kad se nađemo napolju, vas dvojica se snalazite kako znate, jasno? Nema za vas mesta u mojoj grupi.

Fargo je kiselo izvio usne.

— Mi ne bismo ni želeli da se pridružimo tvojoj bandi, Gerete. Ja i ovaj momak već ćemo se snaći. Odavde ćemo otići u oblast bizona; to je moja teritorija.

— Fitilj je zapaljen — začuo se glas sa druge strane zida. — U zaklon!

Sva četvorica zgrčili su se iza nagomilanih ležajeva.

Erik je liznuo jezikom usne i pokrivši uši šakama, sagnuo glavu do kolena. Smoki Fargo je seo ledima okrenut zaklonu i odupro se nogama o rešetke, zagledan u mutno osvetljen hodnik. Geret i Dan ležali su opruženi na podu.

Sekundi su se mučno vukli. Spolja sa ulice nije se čuo nikakav šum sem udaljenog sviranja klavira.

Onda su odjeknule dve skoro istovremene eksplozije i komadi zemlje, cigala i maltera poleteli kroz oblak zagušujućeg dima i prašine. Komadi cigala zvečeći su udarali o rešetke ćelije padajući po podu, zaklonu i četvorici zatvorenika. Spoljni zid više nije postojao i rešetka sa prozora uz tup zveket pala je na pod i zaklon od postelja.

Zaglutitih ušiju, eksplozijom pometenog osećaja ravnoteže i prostora, četvorica zatvorenika su batrgajući se ustali iza svog zaklona i kašljući pošli da ga obidu. Dan je stajao držeći se rukom za levu stranu

grudi i pipao oko sebe tražeći šesir. Bak Ričard ih je zatvorio u ćeliju sa svim stvarima koje su imali sa sobom izuzev noževa i revolvera; posle toga otvorio je vrata samo jedan jedini put i to da bi neko od njih prosuo vedro sa izmetom. Hranu i vodu dodavao im je kroz specijalni uzani otvor na gvođenim vratima.

Erik je dograbio svoj šesir i prihvatio rukom starog lovca, koji se sapleo preskačući ruševinu.

Čudne sablasne spodobе iskrsnule su iz mraka i oblaka prašine dozivajući Dana i Gereta. U želji da spasu svog vođu i Stiva Dana, jedinog čoveka koji je znao gde je sakriven plen od pljačke, banditi su odgurnuli u stranu vikinga i Farga.

— Hoćeš li da ubijem ovu dvojicu, Meto? — povikao je Erni pokazujući na Erika i Farga, koji su teturajući bežali u noć. Sa ulice su se već čuli glasni povici. Za kratko vreme građani će izaći iz kuća i potrčati ka zatvoru da saznaju šta je to eksploziralo.

— Pusti ih. Daj brzo konjel! — viknuo je Geret.

Erik i Fargo su potrčali očekujući da će ih Geretovi banditi pobiti s leđa. Desetak metara dalje u uličici stajao je jedan čovek držeći u ruci vodice mnogih konja, ali on je držao i revolver u ruci videvši dva begunca, pokretom revolverске cevi dao im je na znanje kako nema konja za njih i kako im valja da produže. Lovac bizona je zgrabio Erika za ruku i povukao ga dalje niz ulicu.

— Pusti njih da prvo pobegnu — jedva je izustio od zadihanosti. — Mi ćemo se malo prikriti dok potera ode, a zatim ćemo se dočepati konja i ispariti odavde.

To se Eriku učinilo pametnim, ali morali su da pretrče čitav blok zgrada pre nego što su se provukli kroz razvaljenu ogradu i sakrili se u gustom rastinju nekog zapuštenog vrta.

Na ulici u blizini zatvora odjekivali su povici i revolverски pucnji. Konji su rzali i njiskali. Zatim je glavnom ulicom protutnjala velika grupa konjanika, pucajući iz revolvera. Erik je digao glavu i ugledao Geretovu bandu koja je, jašući kao da je gone svi đavoli pakla, pucala za sobom na građane koji su se počeli okupljati kod zatvora.

Puške su zapraštale, a odjeknula su i dva-tri gromoglasna pucnja skraćenih dvocevki. Jedan bandit se stropoštao iz sedla, a drugi, Eriku se učinilo da je to Stiv Dan, izdigao se u uzengijama i jauknuo, a trenutak zatim pružio se svom težinom po konjskom vratu. Neki drugi konjanik priterao je svog konja uz Stivovog i rukom pridržao Dana da ne padne.

Zatim je ulicom projurila druga gomila konjanika i Erik je žurno zagunjurio glavu u žbunje jer je prepoznao Baka Ričarda, koji je dovikivao komande ljudima koje je predvodio.

— Za ove bandite raspisana je nagrada od deset hiljada dolara — viknuo je glasno bodreći građane. — Za njima... ako ih uhvatimo, dobićemo nagradu za Gereta i Dana... mrtve ili žive!

Fargo i Erik su ostali skriveni nekoliko minuta dok je potera pripremala zalihe i sedlala konje. Posle dvadesetak minuta grupa od skoro dvadeset ljudi odjahala je u preriju iz grada, još uvek toplim tragom odbeglih bandita. Njih dvojica su sačekali još malo, a onda ustali, otrešli prašinu sa sebe i uputili se kroz vrt ka ulici.

Na uglu iza jedne zgrade zastali su i Smoki je rukom dao znak svom mlađem saputniku da se pripije uz zid. Lovac bufala je plegao po zemlji i skinuo svoj zgužvani šesir pre nego što je izvirio iza ugla zgrade. Prošlo je izvesno vreme pre nego što

se povukao unazad i seo uz zid. Erik je čučnuo pored njega.

— Ričard nije budala — rekao mu je Fargo tihim glasom. — Ostavio je u štali dva stražara, a u glavnoj ulici nigde ne vidim ni jednog konja. Mora biti da je zapazio kako nismo odjahali sa banditima, ali pošto su oni ucenjeni i mogu mu doneti novac, potera je odjahala za njima.

— Onda to znači da ćemo morati da pobegnemo pešice? — zapitao je Erik.

— Ni govora — razuverio ga je Fargo. — Salun sigurno ima svoju štalu u dvorištu; verovatno da pored kovačnice postoji i neka vrsta štale. I mnogi građani verovatno imaju konje kod svojih kuća. Mnogo njih je ostalo u gradu, momče, nisu svi otišli u poteru za Geretovom bandom.

Erik je pomogao starom lovcu da ustane i ovaj je mumlajući natukao šešir na glavu. Dok su se tiho udaljavali, Erik je začuđeno pogledao šešir u svojoj ruci. Šešir je bio ukrašen sjajnim končoo ukrasima. Shvatio je odjednom da je u gužvi greškom uzeo šešir Stiva Dana.

IV.

Bak Ričard nije nameravao da dopusti da banditi pogebru, pogotovo kad je za njihovo hvatanje mogao da zaradi veliku sumu novca. Ljudima u poteri rekao je da je u pitanju suma od deset hiljada dolara, ali pošto je to bila Geretova banda, znao je da će iznos biti mnogo veći: svaki član Geretove bande bio je sigurno ucenjen. Ako bi potera uspeła da ih satera u neki od slepih kanjona, svi zajedno imali bi da podele zaista lepu svotu.

Zbog toga je šerif nemilice terao svoje sugrađane. Neki su želeli da

se odmore zbog toga što je bio mrak i što se trag bandita nije mogao pratiti. Ali, Ričard nije hteo ni da čuje.

— Kome je trag potreban? — zapitao je. — Za jedan čas izaći će mesec, ali čak ni to nam nije potrebno. Postoji samo jedno mesto kuda su se mogli uputiti: u brda, a tamo ne mogu stići pre izlaska sunca. Do toga vremena bićemo im za petama. Tada ćemo morati malo da potražimo, ali obzirom da nas čeka velika nagrada koju treba ubrati, to će se isplatiti.

Jedan ili dvojica građana promrm-ljali su nešto nalik na protivljenje, ali većina se složila sa Ričardom, naročito kada je pomenio nagradu. I tako su nastavili da jašu kroz noć prema udaljenim brdima.

Jedan čas posle izlaska sunca stigli su nadomak brdskog masiva, pa su čak na jednom brodskom prevoju ugledali siluete umornih begunaca jasno odraženim na svetlom obzorju. Ričard je pobedonosno kliknuo i pokazao rukom, i potera je sa novim poletom poterala konje uz breg.

Ali ni banditi nisu bili slepi i glupi. Znali su da će šerif ucenu iskoristiti kao podstrek da poteru dugo zadrži na njihovom tragu. Znali su da će sledeći put iz Sejmora stići u brda i da šerif i potera taj predeo bolje poznaju nego oni.

Stigavši do brdskog prevoja na kojem su nešto ranije banditi bili primećeni, potera je bez razmišljanja nastavila gonjenje pretpostavljajući da su banditi već davno odjahali niz drugu stranu. Umesto toga, gonioci su upali u zasedu.

Geret je rasporedio deseticu svojih ljudi u useke u stenama i između stena, i kada su Ričard i njegovi ljudi u brzom trku prešli preko brdskog prevoja i jurnuli niz padinu, bandit je ispalio prvi hitac. Metak je pogodio Ričardovog konja u gla-

vu. Životinja se srušila i zbacila šerifa.

Ričard je tresnuo o zemlju i mada ošamućen i zbunjen, instinktivno je ustao treptajući od čuđenja, a za to vreme širom padine zapraštali su pucnji pušaka i njegovi ljudi počeli su padati. Onda je Geret još jednom opalio i pružajući ruku ka revolveru, Bak Ričard je osetio udar teškog olovnog zrna, koje ga je pogodilo u gornji deo grudi kao udar konjskog kopita. On je jeknuvši pao na zemlju, ispustio revolver i izgubivši dah, izbuljio oči. Zatim je lagano klonuo na jednu stranu i ostao nepomično da leži.

Gradani su okrenuli konje i počeli da beže nazad preko prevoja, ali banditi su iskočili iz zaklona iza njih i zasuli ih kuršumima. Uhvaćena u unakrsnu vatru, potera je morala da se bori ili da izgine. Izgleda da im je predstojalo i jedno i drugo, mada je nekoliko članova potere diglo ruke uvis stavljajući banditima do znanja da odustaju od svega. Ali, to ih nije spasilo; i oni su bili svirepo pokošeni.

Videvši da nemaju izbora, ostali su poredili po konjskim vratovima i pucajući iz revolvera kao mahniti, pokušali da se probiju. Jedan konj je stao u ulegnuće u tlu, sapleo se i odbacio svog jahača preko glave. Konjanik se dočekao na noge i iskoristivši let kroz vazduh kao početno ubrzanje, potrčao niz padinu. Trčao je očajnički krivudajući i mada su meci praštali oko njegovih nogu dižući gejzire prašine, uspeo da se dočepa zaklona jedne visoke stene. Još tri gonica nisu uspela da se prebace preko prevoja, ali ostalima je to pošlo za rukom i oni su se ubrzo izgubili u bespuću jaruga.

Držeći još zadimljenu pušku u ruci, Geret je ustao i svojim ljudima dao znak da prekinu paljbu. Mrtvi i ranjeni ležali su na padini.

— O kej, hajdemo. Ovi koji su pobegli uskoro će nam navaliti na vrat odred rendžera. Trebalo bi da do tada budemo daleko oдавде — okrenuo se Erniju, koji je klečao pored ranjenog Dana. Rana na banditovim ledima bila je grubo previjena, ali zavoj je već bio krvav, a Danovo lice bilo je sivo. — Šta je s njim?

Erni je napucao usne i sumnjičavo odmahnuo glavom. — Dije dobro, Mete. Od one rane u Matadoru izgubio je dosta krvi. Ali, ovo sada je vrlo loše.

Geret je stisnuo usne. — Je li pri svesti?

— Nije.

Geret je opsovao i kleknuo pored svog ranjenog druga. Gurnuo ga je u rame, a zatim ga grubo prodrmsao. Ponovo je glasno opsovao.

— Do đavola, on je jedini koji zna gde je novac sakriven.

Erni je podozrivo pogledao Gereta, a ostali banditi su se okupili oko njih.

— Zar ti nije rekao gde ga je sakrio? Nekoliko dana bili ste zajedno u zatvoru.

Oči vođe bandita opasno su sevnule.

— Ne, nije mi rekao — presao je pogledom po licima ostalih. — Bio je uzdržan, ćutljiv. Ja sam zbog toga bio ljut, ali on mi je tvrdio kako ne želi da mi kaže pravac i mesto zbog toga što su u ćeliji bile još dve osobe, za koje smo pomislili da će izaći mnogo pre nas. Bojao se, reče, da mogu zapamtiti podatke i poći da potraže novac — Geret je slegnuo ramenima. — U prvom momentu to mi je izgledalo opravdano, ali njih dvojica nisu se mešali sa nama. Ništa ih nije interesovalo. Stiv dakle jednostavno nije hteo da mi kaže. I još uvek odbija.

Na Geretov glas ispunjen gnevom, Erni je umirujuće digao ruku.

— Polako, gazda, polako. Biće najbolje da sada pobegnemo oдавде, kao što si rekao. Naći ćemo u nekom gradu lekara i dovešćemo ga Stivu. Nećemo dopustiti da umre pre nego što nam kaže gde je ostavio taj novac.

Na naglašeno „nama“, Geret se trgao, ali nije rekao ništa. Mahnuo je rukom ostalima da pojašu konje, a sam pomogao Erniju oko Dana. Erni je stavio Danu šešir na glavu i šešir je kliznuo. Kada je bolje, zagledao, Geret je uzgred rekao.

— Izgleda da je uzeo pogrešan šešir. Ovaj šešir sam video na onom momku iz Danske. No, za sada će poslužiti. Drži ga za noge, pa da ga vezemo za sedlo.

*

Erik i Fargo su se nalazili miljama daleko od Sejmora, ali na suprotnoj strani od one kuda su pošli razbojnici. Uspelo im je da u jednom dvorištu ukradu dva konja i dva sedla i da pobegnu iz grada a da ne pobude ničiju pažnju. Kada su se našli van grada, Fargo je preuzeo vođstvo i oni su se uputili ka reci Brazos i prešli na jednom plitkom gazu koji su obično koristili Indijanci kada su bežali iz rezervata Crvenog Oblaka. Tu su se napili vode i napojili svoje konje, a zatim su se umerenom brzinom uputili kroz mračnu ravnicu sve dok nešto kasnije nije izronio mesec i obasjao predeo srebrnastim sjajem. Tako su jahali do jutra.

— Sledeća stanica je Red River, momče — rekao je Fargo Eriku. — A zatim ćemo se naći u oblasti bizona.

— Ako pre toga ne umremom od gladi — procedio je mladi viking gledajući crveno sunce koje se pojavilo na zamagljenom horizontu.

Lovac bizona se glasno nasmejao. — Je li to sve što te brine?

— Sve? Nemamo ni kapi vode, ali žeđ ćemo utoliti kad stignemo na Red River. Sem toga, nemamo ni trunke hrane, niti oružja da ulovimo neku divljač. Ja ne mislim da je moje pitanje glupo, Smoki.

— To i ne kažem. Ali ti si izgledao zabrinut. Nemoj dopustiti da te to sada brine — zaustavio je svog konja i oslonio ruku na kuk. — Jesi li gladan? Žedan?

Erik se kolebao, a onda klimnuo glavom. — Jesam. Ali mogu da izdržim dok dodemo do reke.

Fargo je lako sjahao s konja za svoje godine.

— Nema potrebe. Možemo sada da jedemo i pijemo, tu na ovom mestu.

Nasmejao se videvši zbunjen izraz Erikovog lica, a onda je mladić sjahao i stao da posmatra starog lovca bizona. Smoki Fargo je kleknuo pored žbuna biljke za koju je Erik znao da je poznata pod imenom „svinjska trska“. Ta trska rasla je u jugozapadnim krajevima Sjedinjenih Država i neko mu je rekao da su je Indijanci ponekad u nuždi koristili kao hranu. Sada je video kako je Fargo iščupao iz žbuna nekoliko pregršti strukova i počeo ih tretirati da bi od stabljike odvojio duguljaste tanke mahune koje su mu padale pored nogu. I Erik je iščupao nekoliko strukova trske i počeo raditi isto što i Fargo sve dok se pored njegovih stopala nije nakupila mala gomila.

— Sreća naša da je kasno leto — rekao je Fargo. — Biće lako odvojiti zrno. Teže je kad je vreme hladno i na početku leta. Ova biljka se može jesti kao oljušteno zrnevlje, a može se i kuvati i dodati nekom drugom jelu. Samo lišće kad se skuva podseća na spanać. Mislim da sada ne bi trebalo da ložimo vatru, ali možemo pojesti malo zrnevlja. Ono će nas održati dok ne stignemo na pri-

jateljsku teritoriju, a tamo ćemo onda napraviti neko jelo da preživimo dok ne stignemo u moj logor u ravnicu. Hajde, navali, momče.

Erik je gledao kako Fargo jede i najpre kolebljivo okušao nekoliko zrna. Zagrizao ih je zubima i iznenadio se kada je video da zrna u sebi sadrže masnoću i imaju ukus sličan kikirikiju. Miris sažvakanog zrnevlja bio je sasvim prijatan i on je nastavio da jede stavljajući u usta čitave pregršti. Fargo se osmehnuo.

— Ne toliko. Pokvarićeš apetit za ono što ću večeras spremati.

Stari lovac se nasmejao na izraz Erikovog lica.

Pre nego što su nastavili put, Fargo je prišao žbunu trave sa debelim stabljikama i razmaknuvši travu, pokazao Eriku da su stabljike pri dnu, tamo gde vreli sunčevi zraci nisu doprli do njih, još uvek vlažne. Otkinuvši nekoliko komada, počeo je da ih sisa i sisanjem soka iz tih stabljika njih dvojica su utolili prvu žeđ. Onda su pojahali konje i poterali ih kroz divlji neravan predeo, koji se lagano dizao do ogolelih brda koja su se pružala sve do horizonta. Erik se pitao kako će Fargo u tom predelu naći divljač za bogatu večeru koju je obećao.

Dok su prolazili kroz predeo škrljastih stena, Fargo je sjahao i skupio nekoliko većih i manjih komada škrljca, koje je stavio u svoje bise i džepove. Zatim je ponovo uzjahao, pa su nastavili da jašu kroz ogoleo usijan predeo.

U zalazak sunca još uvek su se nalazili u golom kamenitom predelu, ali Erik je dobio obećanu večeru. Fargo je ubio dve zmijske i pri pomisli da će jesti reptile, val gađenja digao mu se do grla. Ali, Fargo ga je naterao da mu pomogne da odere zmijske pošto im je prethodno odsekao glave.

Udarajući komade kremenja jedan

o drugi, uspelo im je da dobiju vrlo oštre ivice koje su sekle kao najoštrij nož. Tim primitivnim oruđem odrali su i isekli jednu zmijsku na manje komade. Pošto su se nalazili u oblasti krečnjačkih stena, Fargo je u blizini potražio lokve u kojima se zadržavala kišnica i uskoro je našao jednu u kojoj je voda bila pokrivena skramom prašine i mrtvih insekata. Fargo je uklonio rukom insekte, pa su utolili žeđ. Zatim su skupili suve trave i napravili mali snop, a onda je Fargo skinuo opasač sa velikom četvrtastom metalnom kopčom. Kopčom je ukresao kremen, pažljivo upravljaajući varnice na snop trave sve dok se trava nije počela pušiti. Onda je nekoliko puta slabo dunuo, sjaj žara se proširio i konačno je u travi zaigrao mali plamičak. Sačekavši da se plamen uhvati, Fargo je gurnuo gomilu trave pod granje koje su on i Erik sakupili.

Posle nekoliko trenutaka imali su vatru i Fargo je počeo stavljati u nju kamenje veličine pesnice. Takođe je na jednom dugačkom štapu držao telo druge zmijske.

— Ovo nećemo jesti, momče — rekao je. — Ovo će nam biti za sutra. Dok se ovo kamenje greje, idi i nakupi malo mahuna svinjske trske i malo mirodije. Od mirodije lišće, a od trske cele mahune.

Kada je kamenje bilo usijano, Fargo ga je uzeo sa dva štapa i stavio u ostatak vode u kamenjoj lokvi. Voda je počela da ključa i šišti. Onda je u ugrijanu vodu stavio isečenu zmijsku, i tome dodao mahune i lišće. Posle pola časa Eriku je pljuštala voda na usta od izazovnog mirisa kivanog jela.

Dok se jelo kuvalo, Fargo je od komada kore napravio dve grube kašike i ubrzo posle toga jeli su kašikama jelo.

Erik je bio iznenađen koliko mu

hrana prija... i pored toga što je podsvesno znao sastojke tog jela.

Brišući bradu nadlanicom, Fargo ga je pogledao. — Svida ti se?

— Vrlo je dobro.

— O kej. Ti ćeš spremi doručak.

Erik ga je iznenađeno pogledao. — Ja?

— Ti, momče — nasmejao se Fargo. — Svako mora da uradi svoj deo. Pokazao sam ti kako se koristi trska, a kako vidim, ovde je ima u izobilju. Naučio sam te i kako da nađeš vodu. Prema tome, kad svane, na posao.

Erik je klimnuo glavom. — Razumem, Smoki. Uradiću svoj deo posla.

— Tako valja, momče. Izgleda mi da ćemo se nas dvojica dobro slagati.

*

Geret je poslao dva čoveka u malo naselje pored reke, koje se zvalo Natoča, da otuda dovedu lekara za Stiva Dana. Bandit je bio u groznici, buncao je i govorio reči bez ikakvog smisla. Izgleda da je u bunilu sanjao svoju majku, jer je stalno pominjao njeno ime dok se bacakao po ležaju od sitnog granja, na kojem je ležao u pećini na kraju jednog kanjona, gde se banda prikrila.

Rendžeri su ih gonili poslednja dva dana, ali oni su uspeli da ih se otresu. Met Geret je računao da Dan neće još dugo živeti i hteo je da, pre nego što umre, iz njega izvuče obavštenje o mestu gde je skriven novac opljačkan u Matadoru.

Kada su se Erni i Čarli vratili iz Natoče vodeći sa sobom uplašenog doktora, bio je već mrak. Doktor je bio mlad čovek, vitak, mršav, ženstvenog izgleda, i bio je krajnje uplašen.

— Ne bojte se, doktore — rekao je Geret dajući znak banditima da re-

volvete vrate u futrole. — Ovde imate jednog običnog pacijenta sa ranom od kuršuma. To ne bi trebalo da za vas bude neki težak posao.

Mladi doktor je ukrućeno klimnuo glavom i liznuo jezikom suve usne. Kada je kleknuo pored Dana, koga su banditi čvrsto držali za ruke, i kada je skinuo krvav zavoj koji je pokrivao ranu, on je vidno pobledo.

— Šta nije u redu, doktore? — izustio je Geret oštro.

Mladi čovek je obrisao znoj sa čela.

— Rana je zagađena, inficirana. Ve... verovatno je već dobio trovanje krvi.

— Onda sprečite dalje širenje. Zato smo vas i doveli. Hteo bih da razgovaram sa njim.

— Mo... možda je suviše... kasno.

Geret je izvadio revolver iz futrole i prislonio vrh cevi iza lekarevog uha.

— Za vas bi bilo bolje da nije. Ako Dan umre pre nego što progovori, imaće u grobu vaše društvo, doktore.

Lekar je šumno progutao vazduh i nastavio da podrhtava.

— Ja sam... ja nisam čudotvorac. Ne... ne mogu da učinim nemoguće.

Geret je upola zategao obarač svog revolvera.

— Bolje bi bilo da to brzo naučite, doktore.

Lekar je počeo da kopa po svojoj torbi i izvadivši nekoliko instrumenata, zatražio tople vode, a onda uzeo bocu sa sredstvom za dezinfekciju i neke pilule. Radio je skoro jedan čas, znojio se, tresao, i bio bleđ kao da mu je muka. Na kraju, potpuno iscrpen, mladi lekar je digao pogled do Geretovog ozbiljnog lica.

— U... učinio sam sve što mogu.

Sad ćemo... morati da sačekamo i vidimo da li će lek delovati.

— Dokle?

— Bar do jutra. Onda će možda biti svestan... ali mislim da će to trajati vrlo kratko. Mislim da se neće izvući.

— To nije ni važno ukoliko mi kaže ono što želim da znam — Geret je pogledao doktora sa izveštačnim lupeškim osmehom. — Dobro ste radili, doktore. Poslužite se kafom i odmorite se. Ja ću vas probuditi ako zatreba.

Lekar se sledio. — Ja... nisam planirao da preko noći ostanem van grada. Imam ženu, skoro smo venčani...

Met Geret se glasno nasmejao. — Gle, gle, lukava mala lisice. To si ti, dakle, sve vreme imao na umu. A mi smo mislili da si nervozan zbog nas — i ostali su se nasmejali, pa se čak i doktor kiselo osmehnulo. — Ne brinite ništa, doktore. Ako je mlada, biće lepa udovica i brzo će naći nekoga ko će se za nju pobrinuti i zagrejati joj krevet! — lekar je klonuo onesvešćen i Čarli ga je prihvatio. Na Geretov znak odvuкао ga je u pozadinu pećine i bacio na vlažno tlo. Čarli je ostao da čuva stražu pored njega.

Geret je legao da spava sedeći uz zid pored Stiva Dana. Pred zoru ranjeni bandit je otvorio oči i pogledao oko sebe. Pokušao je da se pomeri i zastenjaio. Istog trenutka Met Geret se probudio i nadneo se nad Dana.

— Stive? Čuješ li me?

Dan ga je pogledao staklastim očima i posle nekog vremena usne su mu se pomerile. — M... Mete?

— Da, to sam ja, stari druže — dohvatio je Dana za rame i blago ga prodrmao. Dan je zastenjaio. — Izvini, Stive, ali ovo je važno. Dobio si metak u leđa kad smo bežali iz Sejmora. Dosta je loše. Doveo sam ti lekara i on će se pobrinuti za te-

be, ali jedno vreme nećeš moći da jašeš. Čuj, druškane, u vezi sa onim novcem — zasmejao se kratko. — Još mi nisi rekao gde si ga sakrio. Nama sada treba novac da se izvučemo odavde i ako nam kažeš gde si ga sakrio, ja ću ga uzeti dok se ti oporavljaš. Kada se vratim, svi ćemo se izvući odavde, negde van domašaja zakona. O kej?

Dan ga je gledao kao da ne shvata i Geret je stegao usne, ali se prisilio da mirno nastavi.

— Videli smo da si poveo tovarnog konja kada je Vini pao — rekao je Geret. — Znamo da si se spasio. Došao si na sastanak u Sejmor, ali nam nisi rekao gde si sakrio plen. Hajde, Stive. Treba nam taj novac.

Danove oči su se malo razbistrile. — Moj... šešir — šapnuo je promuklo i izgubio snagu. — Končos... nacrtano na... poledini...

Zakašljao se i grčevito se zatresao.

— Dajte ovamo onog prokletog lekara — zaurao je Geret.

Čarli je dovukao bunovnog lekara i gurnuo ga pored ranjenika u agoniji. Klečeći na zemlji, lekar je drhtavim rukama na brzinu pregledao ranjenika, a onda je digao pogled do Gereta i odmahnuo glavom.

— Žao... žao mi je... on umire.

— Onda učini nešto! — zaurao je Geret i preteći izvukao revolver.

— Ne mogu! Suviše je kasno!

Geret je prislonio cev revolvera prestrašenom čoveku na glavu i pritisnuo okidač. Drhtavo lekarevo telo grčevito se trglo i palo preko ranjenika u trenutku kada je bandit prestao da se grči.

Iz njegovog grla začulo se pridavljeno samrtničko krkljanje. Geret ga je besno udario nogom u rebra.

— Tajna je u njegovom šeširu. Sve je nacrtano na končosima, sto mu gromova. A on je izgubio svoj šešir. Uzeo je tuđ za vreme bekstva. Onaj

prokleti Danac uzeo je Danov šešir. Banditi su počeli psovati, proklinjati i razgovarati između sebe ne pokazujući ni najmanju žalost zbog Danove smrti. Još manje su žalili mladog lekara, koga nisu ni poznavali.

Met Geret je snažno lupio pesnicom u otvorenu šaku druge ruke.

— Do vraga, taj Danac je sa onim lovcem bufala. Kako mu beše ime? Fargo. Da, Smoki Fargo. Rekao je da će poći u oblast bizona. To znači tamo negde iza Crvene reke. Ali, ima mnogo lovaca na tom terenu. Izgleda da ću morati da pođem i potražim čoveka koji je uzeo Stivov šešir.

Čarli i ostali članovi bande ozbiljno su ga pogledali.

— Izgleda da ćemo svi morati da pođemo, Mete — rekao je Erni tiho i ostali su se složili.

Met Geret ih je netremice gledao, a onda klimnuo glavom.

— Poći ćemo u zoru. Treba nam nedelju ili više dana da tamo stignemo. Nadam se samo da onaj momak nije bacio šešir.

*

Trećeg dana po prelasku Crvene reke, Smoki Fargo je uhvatio tri američke veverice. Zaklao ih je, oderaо, očistio i rasekavši mala tela, raširio ih na jednoj ravnoj steni da se suše. Objasnio je da će tako raditi nekoliko dana dok osuše dovoljno mesa za prelaz kroz ravnu preriju do oblasti gde se lovio bizon.

— A zašto je potrebno da ovde tako brzo putujemo? — zapitao je Erik.

— Zbog Indijanaca — odgovorio je Fargo.

Dok su se veverice sušile, Fargo je pokazao Eriku kako se od kosti prerijskog kunića, koga su ispekli i pojeli prethodne večeri, mogu napra-

viti primitivne udice. Da bi dokazao efikasnost svog izuma, Fargo se bacio na pecanje i pred zalazak sunca uspelo mu je da upeca jednog krupnog grgeča.

Te večeri dobro su večerali i posle toga, sedeći uz vatru skrivenu u krugu visokih stena, Fargo je zašio kože veverica. Na nogama je ostavio po jedan otvor, u koje je Erik stavio male drvene čepove.

— To su mešine za vodu — rekao je Fargo. — Ne sadrže mnogo, ali pomoći će nam u pustinji. Voda možda neće biti ukusna, ali ako misliš da je nećeš piti, sačekaj dok budeš u podne pod vrelim suncem, od kojeg vri u lobanji. Onda će ti se ta voda činiti kao hladno pivo.

Erik je u to sumnjao, ali je Smoki bio u pravu; sledećeg dana na suncem sprženoj preriji bilo mu je drago da se napije vodom iz mešine. I sa zadovoljstvom je pojeo meso veverice sušeno na suncu.

Jašući dalje, naišli su na šumu u kojoj su ostali dva dana hraneći se šumskim plodovima, a onda su napustili šumu i izašli u predeo okruglastih brežuljaka i visoke trave, koju je vetar talasao kao more.

Onda su jednog jutra izbili na neko uzvišenje i Fargo je zaustavio konja, skinuo šešir i nadlaničicom obrišao oznojeno čelo pre nego što je pokazao u daljinu, gde su se kroz mutnu izmaglicu jare ka toplom nebu dizali tanki stubovi dima.

— Ono su vatre u mom logoru — rekao je. — Indijanske skvo verovatno dime i štave kožu. Logor je u jednoj uvali i nećemo ga videti dok ne pridemo sasvim blizu — osmehnuo se i potapšao Erika po ramenu. — Stigli smo kući, amigo. Večeras ćeš priuštiti sebi najveći i najsočniji bufalo odrezak koji si ikada video — kliknuo je iz sve snage, petama podbo svog umornog konja u trk i poterao ga niz padinu.

I Erik je kliknuo koliko ga grlo nosi i poterao svog konja za starim lovcem bizona.

V

Kada se sreo sa Bakom Ričardom, Dok Holidej je još jednom potvrdio svoje ranije uverenje da je sejmorski šerif uskogrudu, sebična i puna taštine osoba.

Ričard se još uvek oporavljao od rane koju je dobio gonjeći Gereta i njegovu bandu. Kuršum ga je srećom pogodio pod uglom, kliznuo niz metalnu zvezdu, a zatim i pored rebara, a da ga nije ozbiljno povredio. Ali, sam udar taneta bio je jak i onesvestio ga, što mu je spaslo život. Jer, da je stenjao i micao se kao neki drugi članovi potere ranjeni od strane Geretovih ljudi, bio bi mrtav. Banditi su pošli po poprištu okršaja i dokrajčili sve ranjenike. Tako se desilo da je Ričard bio jedini preživeli ranjenik na zlosrećnoj padini.

Oni koji su uspeli da pobegnu kasnije su se vratili, a do tada on je došao sebi i pešice pošao nazad u Sejmor. Ako se ne računa značajan gubitak krvi, Ričard je bio sasvim dobro kad je Holidej došao i zatražio da sazna istinu o vezi Erika Larsena sa Geretom.

— Nemojte mi upućivati prekore i davati savete, mister Holideje — prasnulo je Ričard odsečno. — Ovo je moj teren i ja ću voditi i srediti stvar do kraja. Nema potrebe da mi se bilo ko meša u posao, a pogotovo ne vi. I nemojte kojim slučajem da pozovete federalce. To vam ne bih oprostio.

— Šta biste mi oprostili a šta ne, to me ne interesuje. Mislim, naprotiv, da je neoprostivo što ste tako lako vodili poteru i upali u zasedu koja je mnogo ljude koštala glave — rekao mu je Dok ne trudeći

se da prikrije ljutnju i prezir. — Ali ne brinite, neću zvati ni rendžere ni federalce, oni će već sami doći. Mene interesuje samo Erik Larsen. Kako je, do đavola, došlo do toga da ste mu prilepili etiketu člana Geretove bande?

— Zato što je jedan od njih!

— Gluposti — kazao mu je Holidej mirno. — Znam Erika, on nije kriminalac. Ali, čuo sam da vam je pokvario lep izgled, Ričarde. Čini mi se kako zbog toga želite da mu što više otežate položaj.

Ričard je zažmirio očima.

— Vama se može činiti što god hoćete, Holideje, ali ja sam ovde predstavnik zakona i kažem da je on član Geretove bande, isto kao i ona matora budala Fargo. Tuča je počela u salunu. Nemojte me pitati zašto, zato što to ne znam, ali tako je. Posle hapšenja, oni su dinamitom provalili zatvor i zbrisali iz zasede polovinu potere.

— Jesu li Erik i Fargo bili sa Geretom u zasedi?

— Pretpostavljam da su morali biti.

Holidej ga je mrko pogledao.

— A zbog čega su onda dvojica vaših građana podneli prijavu da su im ukradeni konji iste noći kada je potera već otišla tragom Geretove bande? Meni izgleda da su Erik i Fargo ostali u gradu skriveni i da su kasnije pobegli, kako bi se reklo, za svoj račun. I to u sasvim suprotnom pravcu.

Ričard je izbegavao da se sretne sa Holidejevim pogledom. Rukom je masirao zavoj na prsima.

— Odigrao sam partiju onako kako su karte bile podeljene — rekao je tvrdoglavo.

— Trebalo je da ih pre toga pažljivo pogledate. Vidim da ste Erika stavili na listu odbeglih uhapšenika i da nastojite da za njim bude raspisana ucena. Da sam na vašem me-

stu, ja bih od toga odustao, mister. Možda je pobjegao, ali pre svega, uopšte nije ni trebalo da bude u zatvoru. Nameravam da se malo raspitam po gradu, Ričarde, i može biti da ću se ponovo vratiti do vas.

— Ne morate se truditi — prasnuo je šerif kada je Holidej izašao. — Samo mi se skinite sa vrata.

Holidej je najpre otišao u salun i razgovarao sa ljudima koji su prisustvovali tuči. Svi su odlučno izjavili da se Erik umešao u tuču tek kada je Stiv Dan brutalno udario Smokija Farga. Holidej je uzdahnio. Bio je to postupak koji je sasvim ličio na mladog Danca. Saznao je, takođe, da je Fargo lovac bizona i da je s vremena na vreme svraćao u grad, a da je u zatvor bačen zbog pijanstva i remećenja javnog reda. Holidej je stisnuo zube kada je to čuo: Ričard je očigledno znao da stari lovac nema nikakve veze sa Geretom.

U daljoj istrazi trag je odveo Holideja u Larkin, gde je malo milom a malo silom saznao da su posle partije pokera u kojoj je Erik bio pobednik, kockari pošli da ga gone i opljačkaju. Posle kratkog razgovora sa jednim od gonilaca, u kojem je malo bilo rečeno sve dok Holidej nije upotrebio pesnice, a njegov sagovornik ostao bez ponekog zuba, pustolov je saznao kako je Erik gonioce dočekao vatrom i kako je posle toga uzeo konja jednom od gonilaca.

To je u izvesnom smislu moglo biti kvalifikovano kao krađa, ali Holidej je od vlasnika konja dobio uverenje da tužba neće biti podneta. Morao je da tog čoveka natera da izjavu ponovi pošto su reči bile prigušene maramicom koju je držao na naduvenim usnama.

Holidej se kao furija vratio nazad u Sejmor. Bio je odsutan dva dana i radovao se što je Bak Ričard

izgledao sasvim dobro kada je on ušao u njegovu kancelariju i palcem zabacio šešir na potiljak.

— Zlobni mali nitkove — rekao je Holidej bez uvoda i dohvativši šerifa za prsa košulje, digao ga iz stolice i snažno prodrmusao. Zatim mu je prilepio šamar i odgurnuo ga prema uglu odaje. Ričard se zateturao i prihvatio se rukama za zid da ne bi pao.

Uz prigušen urlik kroz stisnute zube, šerif je nasrnuo na Holideja. Holidej se okrenuo bokom i izbegao udarac desnom pesnicom, ali ga je nalet tela izbio iz ravnoteže. Ričard ga je pogodio levom pesnicom u grudi, ali se Dok odmah ispravio i dočekao šerifa snažnim aperkatom u lice.

Ričard je zastao kao ukopan i iz povređenog nosa prsnula je krv. Holidej mu je zadao još jedan udarac u pleksus, a zatim ga odbacio do zida snažnim aperkatom. Zatim ga je zgrabio za prsa krvlju poprskane košulje i svom snagom ga gurnuo na pod. Ričard se dočekao na ruke, ali se okliznuo i pao na lice. Holidej mu je prišao i kada je Ričard počeo da se diže, stavio mu nogu na potiljak i pritisnuo mu lice sasvim blizu do poda.

— Zbog toga što si pokvario izgled lica, bio si spreman da jednog nevinog čoveka žigošeš kao bandita — izustio je Holidej zadihano. — Ti si hulja, Ričarde, ali šteta je već učinjena. Ja ću pokušati da je popravim, ali ti ćeš pre svega poslati telegram komandi rendžera i svim šerifima da za Erikom Larsenom ne postoji poternica — nagnuo se ka Ričardu, koji se upinjao da nešto kaže. — Šta si rekao?

Ričard je digao lice sa zemlje i ispljunuo sukrvicu.

— Ukrao je konja iz grada. Pobjegao je iz zatvora. To je dovoljno.

Holidej ga je pritisnuo nogom i

šerifov raskravljeni nos dodirnuo je prijav pod.

— Mislim da bi tu optužbu mogao da povučesh? Slažeš li se?

Ričard je konačno klimnuo glavom onoliko koliko je mogao i Holidej je digao nogu sa njegovog potiljka i dozvolio mu da sedne. Ričard se naslonio leđima na zid, lica zarmljanog prašinom i krvlju koja mu je još tekla iz povređenog nosa.

Dok je oprezno brisao lice maramicom, on je nešto mrmljao.

— Šta kažeš? — zapitao je Holidej oštro.

— Kažem da još uvek polažem pravo na nagradu za Gereta i Dana. Ja sam ih uhapsio. Taj novac je moj i moram ga dobiti.

— Onda ćeš morati da ih ponovo uhvatiš.

— To i nameravam — pogledao je Holideja upitno. — Možda bismo nas dvojica mogli da radimo zajedno, Holideje?

— Mislim da ne bismo mogli. U svakom slučaju, izgleda da su ta dva konja, koja su ukradena u gradu, otišla u drugom pravcu nego Geret.

— Da, ali... — Ričard je naglo začutao i pogledao Holideja kao da je želeo da uopšte ništa nije rekao. Skrenuo je pogled na drugu stranu.

— Šta je to sad? — prasnuo je Dok. — Hajde, Ričarde, šta ste to hteli da kažete? Šta vi to znate, a ja ne znam?

Holidej je prišao bliže šerifu i ovaj je mahinalno uzmakao i prislonio glavu uz zid. Onda je uzdahnio.

— O keji. Dok ste vi bili u Larkinu, ovde u blizini viđena je Geretova banda. Išli su ka Red Riveru i oblasti bufala.

Holidej je nabrao obrve. — 'Tamo, koliko znam, nema predstavnika zakona. Može biti da je to razlog što su pošli tamo. Ali, izgleda mi malo čudnovato da je to isti pravac kojim su otišli Erik i onaj lovac bizona.

Imaju li oni možda nešto što bi Geretu trebalo?

Ričard ga je začuđeno pogledao i odmahnuo glavom.

— O keji — rekao je Holidej. — Ali ipak ću poći sam. Šta ćete vi raditi, vaša je stvar, Ričarde. Ukoliko nam se putevi ne sretnu, voleo bih da se više ne vidimo, mister.

Holidej ga je ostavio da sedi na podu i izašavši prišao svom konju. Posle jedan čas, na odmornom konju, sa bisagama punim hrane i čuturicama vode, odjahao je iz Sejmona na dug put koji će ga odvesti do oblasti bizona kod reke Red River.

Pucanj teške „šarp“ puške prolomio je prohladan jutarnji vazduh i odjek pucanja otkotrljao se prerijom, a mali oblačić barutnog dima ostao je da lebdi iznad kamenite padine.

Dole u ravnici jedna krava u sredini krda bufala snažno je zatresla glavom i kleknula na prednje noge. Životinja je klečeći nastavila da tres glavom i krv joj je potekla iz zapenjenih usta i nozdrva. Zakolutala je krupnim vodenim očima, a onda su je izdale i zadnje noge. Potom je pulegla na stranu i samo jednom kratko krkljavo riknula. Ostale životinje oko nje digle su glave iz trave i radoznalo je pogledale. Zatim su nastavile da pasu.

Teška „šarpovka“ je ponovo grmulila i još jedna životinja pala je skoro na isti način: zatresla je glavom, pala na kolena i kad joj je krv potekla na gubicu, srušila se na stranu trgnuvši nekoliko puta nogama pre nego što se umirila.

Ostale životinje su uznemireno digle glavu, pogledale oko sebe i videle oblačić barutnog dima, ali nisu to dovele u vezu sa padom dvoje pripadnika svoje vrste.

Još pet puta je „šarpovka“ zagr-

mela pre nego što je veliki bik sa kosmatom grivom digao glavu i rikom upozorio ostatak krda. „Šarpovka” je ponovo grmnula i životinje su se dale u bekstvo. Pucanj teške puške ponovo se razlegao preri-
jom i još jedan bizon u trku se prevrnuo preko glave. Ostatak krda je sad već jurio punim trkom bacajući kopitama komade zemlje i trave i dižući oblak prašine. Kada se krdo udaljilo od brda, tutanj kopita je počeo da zamire.

Poslednja pogođena životinja još uvek je bila živa i mučila se da ustane, ali je zadnje noge nisu slušale. Krv je tekla niz njeno kosmato telo.

Dva konjanika su sjahala niz padinu i čelni konjanik nagnuo se u sedlu, prineo cev revolvera blizu uha životinje i pritisnuo okidač. Bufalo se grčevito trgao i pao na stranu.

Erik Larsen je zategao vodice svog konja držeći tešku pušku preko krila. Pogledao je po oborenim bizonima i zadovoljno se osmehnuo.

— Nije loše, je li, Smoki?

Fargo je brisao kapljice krvi sa cevi svog teškog „kolta”, a kada je završio, vratio je oružje u futrolu.

— Nije loše za početak. Brzo shvataš, momče. Stvar je u tome da treba motriti onog bizona koji je najnemirniji. Kad si oborio njega, onda treba potražiti onog drugog koji se tako ponaša. Kad smakneš potencijalne uzbunjivače, sve su šanse da možeš nanizati i poskidati celo krdo pre nego što neki pobegne. Mnogo je lakše ako veliki broj bizona oboriš na jednom mestu.

— Koliko si ti najviše oborio pre nego što ti je krdo pobeglo, Smoki? — zapitao je Erik lica još uvek crvenog od uzbuđenja.

Fargo se zamislio i pogladio se šakom po licu.

— Pa, bilo je to dosta davno, kada smo koristili papirne patrone i olovne kugle. Bile su to kugle teškog ka-

libra 68', ali u to vreme barut nije davao takav tresak mada je ostavljao mnogo dima. To verovatno ima neke veze sa veličinom i oblikom zrnaca baruta. U svakom slučaju, tada smo mogli da se sakrijemo iza neke stene ili zaklona, da prislonimo cev puške u ramlju, i da naredamo patrone i olovo pored sebe. Glupe životinje su obično stajale i gledale kako druge životinje padaju a da se i ne maknu. Za sve te godine ništa nisu naučile. Ja sam jednom prilikom ubio sto deset u jednom zama-

hu.

Erik ga je sa nevericom pogledao. — Časna reč — potvrdio je Fargo. — Krdo je nastavilo da pase i da se lagano kreće, a ja sam nanizao ubijene bizone na dužini od čitavih pola milje.

— Čuj, Smoki, pa to nije baš... sportski, tako ubijati životinje.

Fargo je dunuo na nos.

— Sportski? Hej! Pa mi nismo ovde došli zbog sporta! Ovde smo zato da bismo napravili pare i kada je tako, onda bizonima ne treba dati više šansi nego što moraš. Ali, to je još uvek bolje nego ono što se događalo kad ceo putnički voz stane i putnici kroz prozore pripucaju na stado bufala koje pase neposredno pored pruge. Bolje zbog toga što su putnici znali da iza sebe ostave ne samo mrtve nego i ranjene životinje. Šta kažeš na tu vrstu sporta, moj vikinže? Kako ti se to dopada?

Erik je zavrteo glavom. — Nije nikakvo čudo što je tih životinja sad tako malo. Ali, rekao si mi jednom kako si imao običaj da jašeš kroz krdo i da ih ubijaš metkom iz revolvera. To mora da je vrlo uzbudljivo.

— Uzbudljivo? Svaki put kad sam to radio, umirao sam od straha. Tu čovek nikad ne zna šta će neka od tih džinovskih zahuktalih životinja uraditi, neće li mahnuti glavom i

zabosti rog u tvoju nogu ili, što je još gore, konju u grudi ili trbuh. Ako bi konj pao, to bi bio i za konjanika kraj. Bio bi spljeskan pod kopitama. — Začutao je odjednom i mahnulo rukom. — Evo dolaze đerači.

Iza jednog niskog uzvišenja pojavila su se kola i kotrljajući se pošla ka njima. Na sedištu su sedele dve osobe i zaklonivši oči šakom, Erik je u jednoj prepoznao vitku indijansku devojkicu po imenu Plava Golubica. Izgleda da ga je ta devojkica zainteresovala od prvog trenutka kada su medelju dana ranije on i Fargo stigli u kamp.

Na sedištu pored nje sedela je njena debela snažna majka, koja se zvala Medvedica.

Njih dve bile su članice grupe đerača koža i njihova je dužnost bila da deru životinje, tovaru kožu na kola i voze ih u logor radi usoljavanja i sušenja pre nego što bi kožu bile stavljene u presu i kasnije transportovane u grad Bovi, jedan od poslednjih bufalo-gradova, gde su se na kraju sezone lovci sastajali da se provedu i izluduju, ostavljajući posle toga Bovi u ruševinama.

— Ti bi verovatno hteo da ostaneš malo i gledaš žene kako rade? — zapitao je Fargo pošto je primećio kako su se Plava Golubica i Erik pogledali.

— Interesuje me da posmatram deranje kože — priznao je mladi Danc. — Ali, trebalo je da pođemo dalje u lov?

— Ti ne moraš — rekao mu je Fargo. — Ja ću sam poći da potražim drugo krdo. Ti neko vreme gledaj, to je još nešto što treba naučiti. Ali, posao je prijav.

Erik je pogledao niz svoje odelo zamrljano prašinom, blatom i sasušenom krvlju, i osmehnulo se.

— Već sam navikao na prljavštinu.

Fargo se osmehnulo i mahnulo rukom Indijankama, a zatim okrenulo konja i odjahao prema jugozapadu. Doviknuo je preko ramena. — Videćemo se večeras u logoru.

Erik mu je odmahnuo rukom i pojahao kolima u susret. Krupna debela Indijanka gledala ga je bezizraznog lica i nije odgovorila na njegov pozdrav. Ali su zato oči Plave Golubice sijale određenom toplinom i ona se stidljivo osmehnula vikingu kada je okrenulo konja i držeći pušku jednom rukom, pojahao pored kola.

Duga crna kosa bila joj je komandom tanke kože vezana u konjski rep, a oko glave nosila je traku prošaranu izvezenim oznakama njenog plemena. Koža joj je bila boje starog zlata, glatka i sjajna, dok je koža njene majke bila gruba i tamna. Tako će verovatno kroz izvestan broj godina izgledati i koža Plave Golubice ako nastavi da se kreće pod žestokim teksaškim suncem.

— Moj prvi ulov — rekao joj je Erik ne bez ponosa i pokretom ruke pokazao oborene životinje. — Pošto sam ove ulovio, krdo je pobeglo. Ako je moguće, voleo bih da zadržim prvu kožu i rogove. Možeš li mi to učiniti?

Devojkica se osmehnula i klimnula glavom. Ni majka ni Plava Golubica nisu govorile engleski mada su ga dosta dobro razumele. Erik je sumnjao da stara Indijanka zna i da govori, ali to ne želi. Što se tiče Plave Golubice, nije je čuo da govori ništa drugo sem njen jezik.

Medvedica je nešto promumlala i zaustavila kola, a Plava Golubica je porumenela i skočila pored prve životinje i počela da je guli specijalnim nožem za deranje. Stara dama je, hukćući i đuvajući, lagano sišla za njom. Sjahavši s konja, Erik se naslonio na pušku i stao da posmatra.

Veštim pokretima koža je bila rasečena odmah iza glave, a onda niz trbuh do zadnjih nogu. Noževi su morali biti oštri kao brijač, a po naporu koji su žene činile bilo je jasno da posao nije lak. Pošto je koža bila rasečena, majka je iz kola donela jednu metalnu zašiljenu šipku i teškim čekićem kroz vrat bufala ukucala je u zemlju.

Kao omadijan, Erik je gledao dok su žene ispregle mazge iz kola, zakačile vučne konopce za krajeve kože i poterale ih bičem. Ogromna koža odvojila se od lešine. Zadah krvi je bio užasan, a lešinari su već počeli da kruže visoko na nebu.

Dok je Plava Golubica podvezivala oderanu kožu, starija indijanka je vešto odrezala rogove i bez reči ih predala Eriku. On ih je uzeo i klimnuo glavom u znak zahvalnosti.

Posmatrao je neko vreme dok su na isti način ogulile još tri životinje. Do tada su obe Indijanke bile poprskane krvlju i komadima mesa i kože. Sada mu više nije bilo čudno što su se svako veče toliko zadržavale u reci.

— Hvala na prikazivanju vaše vешtine — rekao je pojahujući. — Ja sad polazim da potražim Smokija.

Mahnulo je rukom i osmehnulo se Plavoj Golubici. Ona mu je uzvratila osmeh, ali se izraz lica njene majke nije promenio. Plava Golubica ga je otpratila toplim pogledom. Poskočila je kada je majka nešto rekla na jeziku njenog plemena i osmeh joj je nestao sa lica.

Erik se vratio u logor tek u zalazak sunca. Prošao je pored kože koje su se sušile na terenu prostranom otprilike jedan kvadratni akar i uputio se ka logorskoj vatri. Još iz daljine osećao je miris pečenih bizonskih odrezaka i vatre od bizonske balege, koju su u nedostatku drveta lovci upotrebljavali.

Naslonivši pušku na stenu, rased-

lao je svog konja i pozdravio ostale lovce, koji su, čučajući oko vatre, jeli debele pečene odreske kidajući ih rukama i žutim zubima. Većina njih se osmehnula u znak pozdrava, nekoliko ga je pozdravilo po imenu, a jedan ili dvojica uopšte nisu odgovorili.

Čučnuo je pored Farga i lovačkim nožem uzeo jedan odrezak sa ulubljenog tiganja. Tek što je počeo da jede, dva lovca u grupi su ustala brišući masne ruke o svoja kožna odela. Ta dvojica bili su grubi i loši ljudi, po imenu Konor i Bodin, i većinom su se držali odvojeno od drugih. Ali, bili su dobri lovci i svakog dana imali su ulov.

— Jesi li našao još bufala? — zapitao je Fargo Erika kada je Danac počeo da jede.

Viking je klimnuo glavom i progutao zalogaj pre nego što je odgovorio.

— Iza onog prevoja sa slomljenom stenom na vrhu, koji si mi pokazao. Tamo je jedno krdo od... možda sedamdeset ili nešto manje grla.

Fargo i ostali lovci su se zainteresovali. Tih dana bila je velika retkost videti takvu koncentraciju bufala.

— Nisam došao ovamo da vam javim — rekao je Erik — ali sam uradio ono što sam mislio da je najbolje. Odabrao sam vodeće grlo, jednu kravu. Pored nje je bilo njeno tele. Ubio sam tele. Mislim da će ona ostati pored teleta a da će stado ostati sa njom, pa ćemo onda moći da podemo u lov sutra ujutro.

Fargo je zadovoljno klimnuo glavom.

— Odlično si uradio. Izgleda da si dobro slušao ono što sam ti pričao o navikama bizona. Vidiš, trebalo bi da udesiš sa onom Indijankom Plavom Golubicom da ti od kože tog teleta napravi jaknu; biće lepa i mekana, ali isto tako i jaka kao da je

od kože odraslog bizona i topla kao da ispod nje ložiš vatru. Mogla bi da ti napravi i kapu sa naušnicama. Ona će to uraditi; sašice ti to sa životinjskim crevima tako da se nikada neće rasparati. Nećeš morati da joj mnogo platiš — namignuo je Eriku. — Obzirom na to kako te gleda, možda će ti to učiniti i besplatno.

Erik se osmehnuo, a ostali su se glasno nasmejali i počeli stavljati slobodnije primedbe. A onda su se svi trgli i stali kao šleđeni, jer je noć prolomio prodorati vrisak. Vrisak užasa praćen jednim drugim, dubljim krikom agonije. Krici su se začuli iza šume rastinja odmah pored kampa, koja je ivičila jedan dosti veliki rečni vir koji su Indijanke koristile za kupanje i koji je, po prećutnom dogovoru lovaca, bio zaštićena zona za sve muškarce.

Erik je skočio malo pre ostalih i zgrabivši svoju „šarp“ pušku, potrčao prema žbunju. Fargo i ostali dograbili su oružje i potrčali za njim. Erik je kundakom razgrnuo žbunje u stranu i prošavši do čistine na drugoj strani, ugledao debelu Indijanku Medvedicu, koja je posrćući išla ka njemu pridržavajući obema rukama mlohavi trbuh. Izgledalo je kao da u rukama drži utrobu. Krv je obilno tekla preko ruku. Oči su joj bile ispunjene bolom, kada je prepoznala Erika i grcajući izustila.

— Plava Golubica — izustila je na engleskom potvrđujući njegove ranije sumnje da zna engleski. — U opasnosti je.

Krupna Indijanka je pala na zemlju i Erik se osvrnuo oko sebe, ugledao Farga i ostale koji su dolazili za njim i onda nastavio da trči krčeći put kroz žbunje sve do travne obale vira. Izašavši na obalu, zastao je. Plava Golubica ležala je na zemlji naga: Bodin joj je držao ruke, a Konor joj je klečao na nogama.

Devojka je vrištala i otimala se i Bodin ju je snažno udario po licu. Uz divlji poklič, Erik je priskočio i Bodin je trgao glavu, pogledao ga, pokušao da ustane i desnom rukom mašio se revolvera.

Erik je u trku zamahnuo puškom i težak, gvožđem okovan kundak puške pogodio je Bodina u lice odmah iznad očiju. Bodin je pao na leđa kao pokošen i Erik se okrenuo. Za to vreme Konor je skočio na noge i izvadivši pištolj iz futrole, palcem je zatezao obarač.

Danac je kleknuo na jedno koleno, okrenuo cev puške prema lovcu, sa kundakom naslonjenim na zemlju. Istog trenutku pustio je obarač zapet palcem i teška puška je grm-nula kao top. Konor je bio podignut od zemlje i bačen nazad nekoliko koraka, prevrćući se dok je leteo kroz vazduh grudi raskomadanih teškim tanetom koje mu je izlazeći na leđa polomio rebra i kičmu. Njegovo telo uz pljusak palo je u vodu.

Erik je odbacio pušku i okrenuo se uplakanoj devojci, koja je drhtala na zemlji. Ona se pripila uz njega i Fargo je prišao držeći u ruci njenu mokru haljinu od jelenske kože, koju je ona prala kada je bila napadnuta. Ozbiljan u licu, Danac je prebacio haljinu preko nje.

— Je li mrtav? — zapitao je Fargo pokazujući Konora.

— Da, mrtav je. Presekao sam ga na dvoje. Zaslužio je to. No, ne znam šta je sa Bodinom — pošao je da se okrene prema Bodinu i istog trenutka Erik se trgao i mašio se rukom lovačkog noža.

Danac se okrenuo od devojke. Bodin se s mukom dizao na noge, a iz velike posekotine iznad obrva niz lice mu se slivala krv. Pipajući rukom oko pojasa, tražio je dršku revolvera. Davši znak Fargu da se niko ne meša, Erik se bacio na Bodina, zgrabio ga za desnu ruku i svom sna-

gom je izvio. Lovac je kriknuo i ispustio revolver, jer mu je Erik zamalo slomio ruku u zglavku. Onda mu je Erik potegao ruku uz leđa i kada se napadač, izbuljenih očiju i usana iskrivljenih u bolnu grimasu, digao na prste, Danac ga je udario kolenom u trbuh. Bodin je jauknuo i pokušao da se savi je. Erik ga je još jednom udario kolenom i pustio da padne. Dok je tako ležao zgrčen, uvijao se i grcao sa kolenima savijenim do grudi, Erik je zamahnuo nogom i onesvestio ga udarcem u glavu. Lica ružnog od gneva, Erik je ostao da stoji iznad oborenog protivnika. Trgao se i oštro pogledao Farga, koji mu je stavio ruku na rame.

— Sad dosta, momče. Gotov je. Izbacimo ga iz logora. Na kraju sezone imaće pravo da u Boviju uzme svoj deo kože. Dobro si uradio, Danče, vrlo dobro. Odlično si ovo sreo.

Erik je bio zadovoljan i uputio je Fargu slab osmeh pružajući istovremeno ruku još uzdrhtaloj Indijanki da ustane. Ona je bila pokrivena svojom mokrom haljinom: usne su joj bile naduvane od udarca koji je dobila od Bodina i prolazeći pored njega, ona je polusvesnom lovcu uputila pogled pun mržnje i pljunula.

VI

Blizu utoke Crvene Reke nalazio se grad koji se zvao Nakoma. Nekada bio je to grad odmetnika i ljudi van zakona. Lagano, korak po korak, u njemu je uspostavljen red i zakon; tamo gde je nekada bilo isključivo prebivalište bandita, sada su se naseljavali časni ljudi, koji su se bavili raznim poslovima, i u oko-

lini grada počeli su se dizati rančevi i farme. Zbog svog povoljnog položaja na reci i u oblasti Red River, Nakomi je bio napredan grad i građani su konačno smogli sredstva da angažuju stalnog šerifa.

Šerif je dosta dobro održavao red i mir mada nije tražio nepotrebnih neprilika. Ako bi se desilo da neki poznati banditi dojašu u grad, on bi im dopustio da ostanu dok ne popune svoje rezerve hrane i ostalih potreba i da završe eventualno druge poslove, a onda, ako nisu pokazivali nameru da odu, on bi ih opomenuo. Činjenica da je još uvek hodao ulicama Nakome, svedočila je o njegovoj veštini baratanja oružjem. On se zvao Mek Braj i bio je bivši rendžer.

Kada su na putu za oblast Red River u grad dojahali Geretovi banditi, Mak Braj je na prvi pogled uvideo da neće biti u stanju da ih sam otera. Kao prvo, bilo ih je suviše mnogo; kao drugo, svi su bili ubice, kao treće, neposredno pre toga dobio je poternice u veži sa pljačkom banke u Matadoru, a sem toga i posebnu optužnicu protiv Gereta za bekstvo iz zatvora u Sejmoru i ubistvo jednog mladog lekara u brdima oko Brazosa.

Imati takvu bandu u gradu, bilo je vrlo opasno, a Mak Braj sam protiv njih nije mogao ništa. Ali, mogao je nagradu raspisanu za njih iskoristiti kod grupe rendžera koji su se nalazili u blizini. Samo jedan dan pre toga oni su u rutinskoj patroli prošli kroz Nakomu. Vođa rendžera bio je njegov stari prijatelj i Mak Braj je znao da su se uputili ka jugu.

Tako se on izvukao iz grada dok su Geret i njegovi ljudi zaposeli salun, i vratolomnom brzinom odjahao da nađe rendžere, koji su logorovali u kampu na okuci reke. Ispričao je

vođi rendžera za Gereta i oni su brzo pojahali konje i uputili se nazad u Nakomu.

Kada su stigli u grad, Geret se već ustoličio u salunu i otuda je dopirala gromoglasna paklena buka: smeh, pevanje, muzika klavira, psovke, zveket polomljenih čaša, lupa pesnica o stolove i lomljenje drveća: U jednom momentu neki čovek je proleteo kroz leptir vrata na ulicu, gde je ostao da leži na zemlji onesvešćen.

Voda rendžera je rasporedio svoje ljude i sa Mak Brajom pored sebe doviknuo Geretu da izađe i preda se. Mak Braj je prigušio kletvu: to nije bio način kako bi on postupio, bar ne u toj situaciji, kada je u krčmi bilo dosta građana, ne računajući tu salunske zabavljačice. Bilo je sigurno da će mnogo neđužnih ljudi stradati; no, u svakom slučaju, ta greška neće mučiti njegovu savest, pomislio je Mak Braj.

Geretov odgovor je bio metak iz dvocevke praćen brzom paljbom iz lakšeg oružje, revolvera i pušaka. Izlog trgovine na drugoj strani polomio se u hiljade komada pod kišom kuršuma; komadi iverki odletali su od prozora i vrata, a iz drvenog pojila za vodu kroz nekoliko rupa od kuršuma odjednom je pocurela voda.

Rendžeri i Mak Braj su uzvratili paljbom i iz saluna su odjeknuli krici ljudi i žena, koji su vikali i pitali šta se događa. Staklo je zveckalo. Čizme su lupale po podu i stepeništu jer su ljudi bežali na gornji sprat.

Rendžeri su izvršili juriš na zadnjoj strani saluna i njihov vođa je ustao naredivši svojim ljudima juriš i sa prednje strane. U trenutku kada je ustao, on se zavrteo u krug i pao na lice pored Mak Braja. Šerif ga je okrenuo na leđa i video da je pogođen između očiju. Mak Braj

je skočio i jurnuo prema salunu zajedno sa rendžerima.

Pre nego što su stigli do saluna, kuršumima izrešetana leptir vrata su se naglo otvorila i jedan građanin gurnut napolje povikao je rendžerima da ne pucaju. Za njim su istrčala dva bandita pucajući iz revolvera. Još dva rendžera su pala i Mak Braj je prepoznao Gereta. Pokušao je da nanišani na banditskog vođu, ali u trenutku kada je opalio, drugi bandit, Erni, naišao mu je na liniju hica.

Erni je svom težinom pao na zemlju i otkotrljao se jaučući. Pritiskajući rukom stomak, digao je „kolt“ i opalio na Mak Braja. Metak je pogodio šerifa u bok i ovaj je pao na jedno koleno, ali je ipak uspeo da još jednom pritisne okidač. Erni se srušio na leđa trzajući nogama. Šerif je ostao da kleči na jednom kolenu pritiskajući rukama ranu preko koje se slivala krv. Osećao je da mu se bol širi celim telom. Kroz izmaglicu polusvesti video je pred sobom nejasne senke i začuo potmno topot kopita. Okrenuvši se, digao je ruku do glave da se zaštititi baš u trenutku kada je Geret na konju izjurio iz sporedne ulice i u punom trku naleteo na njega. Mak Brajevo telo odbaćeno je konjskim nogama nekoliko metara i kotrljajući se, zadržalo se uz ivicu trotoara. Poslednji preostali rendžer sa ulične strane bacio se ispod leptir vrata i kotrljajući se, pripucao. Barmen je povukao sklanjajući se od kuršuma koji su se zavrtili u šank i pružio se po podu.

Jedna salunska zabavljačica vrišteći je otrčala uz stepenice, ali ju je jedan zalutali metak pogodio u leđa i ona je pala i skotrljala se niz stepenice. Sa svih strana praštali su revolveri, a na ulici je odjekivao topot kopita. Prošlo je punih deset minuta pre nego što je paljba potpuno

prestala i pre nego što su građani Nakome mogli da prebroje mrtve.

Svi rendžeri sem dvojice bili su mrtvi, a i ta dvojica bili su ranjeni. Sedam gradana je poginulo, a četvorica drugih je ležalo ranjeno, plus jedna salunska zabavljačica kojoj je zalutali metak otkinuo prst na ruci. Tri bandita ležala su mrtva i mada su još neki bili ranjeni, svi su uspeli da pobegnu. Sve u svemu, bio je to vrlo nespretan pokušaj i za Mak Braja je bila sreća što je mrtav: da je bio živ, građani bi ga sigurno obesili kao inicijatora takvog pokolja.

Ono, pak, što je bandite najviše interesovalo, nisu bile njihove rane, neke lakše a neke ozbiljnije, već što se u tom opštem metežu i opštoj konfuziji Geret izvukao i pobegao sam.

Oni su dovoljno dobro poznavali svog vođu da bi znali da, ako prvi stigne do Erika Larsena i dočepa se šešira sa končoo ukrasima, neće čekati na njih i neće podeliti sa njima novac opljačkan u Maladoru.

Zbog toga su vratolomnom brzinom jahali prema oblasti bufala ne trudeći se ni najmanje da za sobom zametnu trag.

Zbog toga je Doku Holideju, kada je došao u Nakomu, gde mu je ispričano o velikom okršaju koji se desio pola dana ranije, bilo vrlo lako da taj trag nađe i prati. Građani naravno nisu znali, niti ih se to ticalo, da se Geret razdvojio od glavnine bande. Što se njih ticalo, Geret je bio među onima koji su pobegli; njih je interesovalo samo to. Pobrituli su se za ranjene rendžere, ali pošto nije bilo dovoljno snaga, niko nije pošao u poteru za bandom razbojnika.

Holidej je ostao u gradu samo toliko da uzme obilan obrok i popuni svoje zalihe, a onda je pošao tragom odbeglih bandita. Njihov trag je na-

šao a da nije morao čak ni da sjaše, i ostatak dana jahao je za njima velikom brzinom. Ulogorio se pred sumrak na jednom uzvišenju među stenama, nameravajući da sutradan ujutro, kada pođe, bude mnogo oprezniji, jer su neki tragovi koje je pratio poslednjih časova izgledali vrlo sveži. Pretpostavljao je da su neki od teže ranjenih bandita verovatno zaostali za glavnom grupom.

Bio je u pravu. Ni pun čas posle izlaska sunca sledećeg jutra, našao je jednog čoveka na samrti, naslonjenog na deblo drveta, ostavljenog tako bez hrane, bez vode, pa čak i bez oružja. Njegovi „ortaci“ ostavili su ga tu zbog toga što ih je ranjenik zadržavao. Ostavili su ga tu da umre i samrtnikove noge već su bile nagrižene zabima divljih zveri koje su mu se preko noći privukle. Nesrećnik je bio pogođen u stomak.

Kada mu je Holidej princo čuturicu sa vodom usnaina, on se zagrenuo i zakašljao, ali su mu se očni kapci drhtavo otvorili i on se nertremice zagledao u pustolova.

— Ja sam Holidej. Video sam tvoje lice na poternicama. Ti si Bergman? Je li to tvoje ime?

Ranjenik je izvesno vreme nastavio da ga gleda, a onda sasvim lagano klimnuo glavom. Holidej je pogledao njegovu ranu, a onda čučnuo pored njega i pošto ju je bolje zagledao, uzdahnuo i odmahnuo glavom. Pokretom ruke zabacio je šešir.

— Žao mi je, Bergmane, ali dobio si gadan pogodak. Ne mogu ništa da učinim za tebe. Ali, možda bi ti mogao da učiniš nešto za mene.

Ranjenik je i dalje zurio u Doka, jedva čujno isprekidano disao dok su mu se grudi ubrzano dizali i spuštale. Staklastim očima zurio je u daljinu.

— Ne gonim Gereta, ako te to zanima. Tačnije, ako naletim na njega, obračunaću se sa tim pasiim sinom,

ali u oblast bufalo uputio sam se iz drugih razloga, a čuo sam da je tamo pošla i vaša banda. Tamo imam jednog prijatelja i slutim da je Geret pošao da ga tamo potraži, ali ne znam zbog čega. Ime mog prijatelja je Erik Larsen. Zovu ga Danac ili viking, i tako ga uglavnom poznaju tamo gde se kreće. Znaš li ti možda zašto se Geret uputio u oblast bufala?

Bergman ga je izvesno vreme gledao, a onda je sklopio oči. Pri tome je jedva primetno klimnuo glavom. Holidej je malo sačekao, a onda mu ponudio još vode. Ranjenik je popio nekoliko gutljaja i od toga mu se smučilo. Posle izvesnog vremena ponovo je digao pogled do Holideja i pustolov je morao da se nagne i skoro prinese uho do njegovih usana da bi čuo šta je ranjenik rekao.

— Vikingov šesir... pripada... Stivu Danu... mesto... novac... končoo... Dan je mrtav.

Holidej u prvom momentu nije mogao da shvati šta mu je ranjenik rekao. Trebalo mu je nekoliko pokušaja u toku sledećih petnaestak minuta, ali konačno je uspeo da delove obaveštenja sklopi u celinu. Njegova pretpostavka izgleda da je bila tačna: Geret je tragao za vikin-gom. Izgledalo je da je Erik slučajno došao u posed nečega što se nalazilo u Danovom šesiru... na ukrasnoj pantljici: to je verovatno značilo da on čak i ne zna da ga Geret goni. U takvoj situaciji, budući da nije bio na oprezu, Erik je vrlo lako mogao postati Geretov plen i žrtva.

Holidej je računao da ima dve mogućnosti: mogao je poći da potraži Gereta i prosvirati mu kuršum kroz lobanju, ili je mogao odjahati pravo u oblast bufala i pokušati da nađe Erika pre nego što do njega stignu banditi. No, izgledalo mu je da je sigurniji način da najpre prikuca Ge-

reta i tako se postara da mladi Danac ne zapadne u smrtnu opasnost.

Bergman je posle toga progovorio samo još jednom: kada je zamolio Holideja da ga ubije i tako mu skрати muke. Holidej se malo dvoumio, a onda poslušao ranjenika i oslobodio ga života jednim jedinim dobro naci-ljanim metkom u srce. Zakopao ga je odmah pored puta i dok je stajao naslonjen na grubo napravljen krst od tankih grana, začuo je topot konjskih kopita na kamenitom tlu. Holidej se okrenuo i „kolt“ mu se odjednom našao u ruci. Za tren oka on je čučao šćučuren iza sveže humke.

Kroz žbunje i šumu iz pravca Nakoma približavao se neki konjanik. Holidej je spustio zapet obarač revolvera i lagano ustao iz zaklona kada je u osobi koji je izjahala iz žbunja sa puškom prebačenim preko kolena prepoznao lice Baka Ričarda sa iskrivljenim slomljenim nosom. Ovaj je digao pušku sa kolena u nameri da nanišani kada je ugledao Holideja sa revolverom u ruci, ali je spustio pušku kada je pustolov pustio ruku sa „koltom“ pored tela.

Ričard je laganim hodom priterao svoga konja do sveže humke i klimnuo glavom u znak pozdrava.

— Ko je taj koga ste stigli?

— Neki čovek po imenu Bergman. Bio je pogođen u trbuh, pa su ga njegovi ostavili da umre. Ja sam mu skratio muke, to je sve.

Ričard je digao obrve, a onda žmireći pogledao Holideja.

— Ja tu ne bih uzalud trošio metke i barut.

Holidej ga je samo hladno pogledao.

— U Nakomi sam našao vaš trag — objasnio mu je Ričard. — Jahao sam celu noć i tako sam vas stigao.

— Ja sam vam rekao, Ričarde, da ne želim vaše društvo.

— Možda. Ali, neću vam dopustiti

da mi otmete nagradu, mister. Geret je moj a isto tako i Dan.

— Što se tiče Dana, možete ga slobodno zaboraviti... on je mrtav, po onome što mi je Bergman rekao, a on nije imao razloga da laže. Što se tiče Gereta, ako ga budem sredio, to će biti samo zato što želim da ga sprečim da on sredi Erika Larsena, a ne zbog toga što sam zainteresovan za raspisanu ucenu.

Ričard je nabrao obrve. — Zar je on Larsenu na tragu?

Holidej je klimnuo glavom, ali je izbegao druga objašnjenja.

Ričard je stisnuo usne u tanku liniju.

— Nadam se da će on stići do vikinga pre vas — dodirnuo je obazrivo svoj izobličen nos.

— Vi ste jedna bedna svinja, čoveče, čujete li? — rekao je Holidej hladno i otvoreno, gledajući prodorno Ričarda. — Vraško ste zlopamtio. Dakle, sa mnom nećete jahati. Ričarde, i ako vas slučajno primetim da idete za mnom, znajte da ću vas jednim metkom oduvati iz sedla.

Ričard je planuo rumenilom.

— Ne smete tako da razgovarate sa mnom. Ja sam šerif i vršim svoju dužnost. Ako pokušate da me sprečite, nećete biti ništa bolji nego običan bandit.

— Samo se vi klonite mene i ostanite što dalje, — rekao je Holidej škripnuvši zubima i okrenuo se svom konju, koji je mirno stajao tamo gde ga je ostavio ispod drveta.

Iz šumarka je odjednom prasnula puška i kuršum je odbio tanku iverku sa debela ostavljajući svetao trag. Holidej se žurno bacio na zemlju vadeći revolver iz futrole. Njegov konj je kratko njisnuo. Ričard je skočio iz sedla i šućurio se u zaklon iza sveže humke. Još nekoliko pušaka je pripucalo i on se sagnuo još niže izbegavajući kuršume koji su odbijali komade kamenja i bu-

senja sa humke. Primitivši blesak pušanih plamenova na padini između žbunja, Holidej je nanišanio i u tom pravcu ispalio dva metka.

— Ko bi to mogao biti? — povikao je Ričard.

— Možda Geretova banda. Možda su čuli pucanj kada sam dokrajčio Bergmana, pa su poslali nekog nazad da proveri šta se desilo.

Ričard je nekoliko puta repetirao svoju pušku i ispalio nekoliko hitaca.

— Izgleda mi da ih ima četvorica ili petorica.

Holidej je ispalio metak iz revolvra nastojeći pri tom da dohvati vodice konja kako bi se dočepao svoje puške. Uspelo mu je da dohvati vodice i privuče životinju koja se jogunila, a za to vreme kuršumi su zviždali pored njega zasipajući ga komadima kore. Holidej je izvukao „vinčesterku” iz futrole samo trenutak pre nego što se konj istrkao i njisnuvši potrčao prema zaklonu nekih udaljenih stena. Jedan od bandita ispalio je par hitaca prema njemu i Dok je video kada se jedan kuršum odbio od jabuke sedla. Holidej je prineo pušku ramenu, nanišanio, opalio, ponovo ubacio metak u cev i još jednom opalio.

Gore na padini neki čovek je kriknuo i žbunje se počelo pokretati i talasati. Oštar plotun zasuo je drvo i svežu humku. Ričard je kleknuo na kolena i jedan za drugim ispalio četiri hica. Jedan čovek se zateturao pao, i otkotrljao se do polovine padine. Pokušao je da ustane i sakrije se, ali Ričard je još jednom opalio na njega i ovaj put bandit je pao i više se nije digao.

Holidej je primetio pokretanje grančica i lišća u žbunju i nanišanio prateći vrhom cevi pokretanje lišća, odnosno ljudi koji su se iza lišća krali. Zatim je pritisnuo okidač, puška je prasnula i trgla se u njegovoj ru-

ci, a iz žbunja je iskočio neki čovek i grčevito se trgao. Dvocevka u njegovoj ruci je spontano opalila i jedan drugi bandit je jauknuo i nešto slično raskomadanoj krvavoj vreći skotrljao se niz padinu.

Ranjeni bandit naravno nije znao da je pogodio jednog od svojih pajtaša. Klečao je na kolenima i pokušavao da se dvocevkom osloni na zemlju i uspravi se. Ričard je nanišanio i ustrelio ga kroz glavu. Bandit je pao tamo gde je klečao i posle toga na padini i u dolji odjednom je nastala tišina; odjek paljbe lagano je zamirao u daljini.

Holidej i Ričard su ostali izvesno vreme u svojim zaklonima. Onda je do njihovih ušiju sa druge strane padine dopro topot kopita konja u trku. Izgleda da je banditima bilo dosta borbe i da su bežali sa poprišta okršaja.

Pustolov je lagano ustao, spustio obarač puške i bacivši kratak pogled do Ričarda, uputio se ka mestu gde je između stena stajao podrhtavajući njegov konj.

— Bilo bi bolje da neko vreme ostanemo zajedno, šta mislite? — predložio je Ričard.

Nastavljajući da hoda, Holidej je kratko klimnuo glavom.

— Možda bi to bilo najbolje — složio se, pružajući ruku da dohvati vodice svog konja.

Praćen budnim pogledom Farga, Erika i još nekolicine lovaca, Bodin je hramljući po logoru, sakupio svoju opremu. Zahvaljujući nekom čudu, stara Indijanka je ostala u životu i bilo je dosta izgleda da preživi, a zaboravivši na svoje lično neprijatno iskustvo, Plava Golubica ju je negovala u jednom šatoru.

Sa rukama punim stvari, Bodin je zastao pred Erikom. I u normalnom

stanju njegovo bradato lice izgledalo je ružno, ali ovako podnadulo, sa otvorenom modrom posekotinom na čelu i divljim sjajem u očima, Bodin je imao izgled ubilačke zveri.

— Neću te zaboraviti, vikinže — promumlao je. — Konor je bio moj prijatelj. Videćeš uskoro da ovde na Zapadu čovek neće sedeti skrštenih ruku ako mu neki žutokljunac ubije prijatelja. Nećeš se nekažnjeno izvući.

— Kreni svojim putem, Bodine — rekao mu je Fargo uz pokret glave i pokretom pušcane cevi pratio svoje reči. — Ako za pet minuta ne odeš iz logora, bićeš prebačen onesevećen preko konja, sa još jednom čvorugom na čelu.

Bodin je uperio pogled svojih gorućih očiju do lovca bufala.

— Neću zaboraviti ni tebe, Fargo.

— Odlično. Kao što sam ti rekao, dobićeš svoj deo koža koje si već ulovio. Možeš ih uzeti u Boviju na kraju sezone.

— Uzeću i Konorsov deo.

Fargo je odlučno odmahnuo glavom.

— Ne. To će dobiti mlada Indijanka i njena majka. Da je stara Medvedica umrla, ja bih te na licu mesta obesio, Bodine, makar Konor bio taj koji ju je rasporio.

— Do đavola, Fargo! Nećeš valjda dati deo mog ortaka jednoj indijanskoj drolji.

Stisnutih pesnica Erik je istupio korak napred.

— Tačno si razumeo, Bodine. Njegov deo biće dat Plavoj Golubici.

Bodin je prezrivo izvio usne.

— Kao što sam rekao... indijanskoj drolji.

Erik je nasrnuo na njega i Bodin je ispustio svoje stvari i mašio se rukom ka pojasu, gde mu je visio nož. Široka oštrica bovi noža zviznula je kroz vazduh i viking je od-

skočio u stranu, a čelična oštrica je proletela ispred njegovog lica. No, onda se između njih našla cev Fargove „šarpovke” i teški metal pogodio je Bodina u lakat. Ovaj je kriknuo i ispustio nož. Fargo ga je grubo gurnuo puškom u prsa i tako povećao prostor koji je delio Bodina od vikinga.

Erik je stajao i sebao očima, a Bodin ga je još jednom ošinio ubilačkim pogledom pre nego što je pokupio svoje stvari i okrenuvši se, pošao svojim konjima. Pošto je privezao stvari na leđa tovarnog konja, pojahao je svog ždrepcu i ne osvrćući se, odjahao iz logora.

— Uveren sam da ovo nije poslednji put što ga vidimo — rekao je Smoki Fargo tihim glasom i spuštajući pušku, okrenuo se Eriku. — Uleteo si u njegovu zamku, vikinže. On je samo čekao da te izazove kako bi imao izgovor da potegne nož. Ako se ikada više budeš sreo s njim, dobro pazi; možda će ti izgledati kao da poteže revolver, ali drugom rukom on će sigurno potegnuti nož. U prošlosti je taj čova nožem iseckao dosta ljudi. Priznajem mu da je dobar lovac, zna o bizonima više nego što lovci obično znaju, ali opasan je tip i ne preza od ubistva.

Još uvek ljut, Erik je klimnuo glavom. — Hvala na upozorenju, Smoki. Mislim kako bi bilo najbolje da danas ostanem u logoru. Za slučaj ako odluči da se vrati nazad.

— Ne verujem da će to učiniti, ali s druge strane, možda je bolje obezbediti se za svaku sigurnost. Mi ostali poći ćemo da nađemo te bizone koje si sinoć video sa one strane Brouken Ridža... je li to u redu za tebe?

— Da, u redu je.

Erik je pogledom ispratio lovce, za kojima su ubrzo pošli derači koža sa svojim kolima. Ukrotitelj konja ostao je zauzet svojim poslom, a dva

druga čoveka usoljavala su već očišćene kože i stavljala ih u grubu presu, da bi ih kasnije lovci spakovali u bale od po deset komada, pogodno za vezivanje i utovar u kola.

Erik je lagano otišao do kožnog šatora u kojem se nalazila Plava Golubica sa svojom majkom. Debela stara Indijanka izgledala je kao smrt. Lice joj je bilo sivobledo, duboko izborano, sa velikim tamnim podočnjacima oko očiju. Trbuh joj je bio pokriven debelim slojem lišća i trave, koje su sakupili Plava Golubica i ostali Indijanci iz plemena Pajuta koji su radili u logoru. Rubove rane prikopčali su trnovima i premazali ih sokom nekog drveta, a onda su preko toga stavili obloge od lišća i trave. Stara Indijanka je ležala i s vremena na vreme stenjala, a njena kći joj se povremeno pridruživala pevanjem neke duhovne pesme.

Kada je Erikova senka pala na nju, mlada devojkica je iznenađeno digla glavu. Bila je toliko zaneta da nije čula kada je ušao i pre nego što ga je videla, on je više od nekoliko minuta stajao i posmatrao je.

— Kako joj je? — zapitao je tiho. Plava Golubica ga je zabrinuto pogledala, sastavila šake pored obraza i glavu priklonila na jednu stranu naslonivši obraz na šaku, sklopivši pri tome za kratko oči.

— Spava? — zapitao je Erik. — Ali... pre nekoliko trenutaka čuo sam je da pevuši.

Devojkica se lako osmehnula i klimnula glavom. Erik je pomislio da će morati još mnogo da uči o Indijancima, baš kao većina belih ljudi. Ma, da u snu, Medvedica je znala kad treba da počne da pevuši i svoju kćer prati u njenim maćitvama upućenim Manituu.

Plava Golubica je ustala, stala pred njega i dubokim, toplim pogledom zagledala mu se u lice. Izgle-

dalo je kao da u svest urezuje svaku crtu njegovog lica, svaku boru, svaku tačku, čak svaku poru na njegovoj koži. Rekla je nešto tihim glasom na jeziku njenog plemena i on se osmehnuo i odmahnuo glavom.

— Ne razumem šta govoriš, Plava Golubice.

Ona je nekoliko puta pokazala nešto pokretima ruku, zatim pokazala na sebe, na svoju majku i ranu na njenom trbuhu, zatim na Erika i reku. Konačno, njeno lice se smrklo i ona je rukom pokazala u pravcu kuda je otišao Bodin. Koraknula je korak napred, obgrlila ga rukama i čvrsto ali kratko stisnula ga uz sebe pre nego što je ustuknula korak nazad. On se osmehnuo.

— Mislim da te razumem. Ti mi zahvaljuješ za ono što sam učinio na reci?

Ona je klimnula glavom i stidljivo se osmehnula. — Nema potrebe da mi zahvaljuješ. Zadovoljan sam što sam stigao na vreme.

Plava Golubica se uozbiljila i još jednom se pažljivo zagledala u njega svojim toplim očima. On ju je gledao kao opčinjen i zbunio se kada je povukla jezičak kožnog kaiša na svojoj haljini i pustila da joj haljina padne niz telo i padne pored nogu. Ostala je naga pred iznenađenim Dancem, raširenih ruku spremnih za zagrljaj, dišući šumno kroz poluotvorene usne.

— Ti... ti si vrlo lepa žena, Plava Golubice — rekao je Erik promuklo, klizeći očima preko njenog glatkog, kao vrba vitkog tela. — Ali... nije potrebno da to činiš. Zaista. Nije potrebno da me... nagradiš na taj način. Evo.

Prišao je, digao sa poda i dao joj u ruke njenu haljinu. Nabranih obrva, ona je lagano pružila ruku i uzela haljinu, oborila oči rumena u licu od stida. On ju je uzeo rukom za vrh brade i prisilao je da digne

glavu tako da je mogao da je pogleda u oči.

— Ne treba da se osećaš postide-nom. Ti si zaista divna. To što sam sada učinio ne znači... da sam te odbio. Rekao sam ti samo da je to... nepotrebno. Možda, kada tvojoj majci bude bolje, možda ćemo nas dvoje uveče poći u šetnju po mesečini: tada ću možda znati nekoliko reči na jeziku tvog naroda, pa ću moći bolje da ti objasnim šta osećam i šta mislim o tebi.

Na njenim usnama zaigrao je kratak osmeh, još uvek pun nesigurnosti, a zatim je navukla na sebe svoju haljinu od jelenske kože. Erik se nagnuo prema njoj i lako je poljubio u obraz.

— Ako ti budem potreban, znaj da ću biti u logoru.

Izašavši napolje, Erik je duboko udahnuo vazduh u pluća i vrteći glavom od neverice i čuđenja, obri-sao graške znoja sa čela i lica. Možda je bio lud što nije uzeo ono što mu se nudilo; možda ju je svojim odbijanjem uvredio. Ali, nije mogao drukčije, to je jednostavno bio njegov način shvatanja, logičan ishod njegovog pogleda na svet. Nije hteo da mu se tako nešto čini na ovakav način. To nije značilo da nije uživao u društvu žena, ali u postupku Plave Golubice bilo je nečeg toliko nevinog i iskrenog da on jednostavno nije mogao da prihvati njen poziv. Činilo mu se da bi to bilo isto kao da je preuzeo Konorovo mesto i nastavio ono što je ovaj započeo.

Navukao je niže na čelo šešir koji mu je Fargo dao, ukrašen metalnim ukrasima Stiva Dana i pošao ka mestu gde su dva pomoćnika presovala usoljene kože.

VII

Met Geret je uspeo da odmakne ispred svojih ljudi i da ostane na

tom rastojanju. Kada je pobjegao iz okršaja u Nakomi, nije imao na umu da ih prevari; tada je u bekstvu jednostavno smatrao da svako treba da se spasava kako zna i ume, kao što je uvek u takvim situacijama činio.

No kada mu je uspelo da čitave glave pobegne iz grada i kada ostali nisu odmah pošli za njim, on je pomislio: „neka ih nosi đavo, neka se spasavaju kako umeju i neka idu kuda god znaju”. U međuvremenu on će iskoristiti prednost koju mu je bekstvo iz grada pružilo i sam samcić uputiće se u oblast bufala.

Tako je i učinio i dva dana posle toga prešao je reku Red River. Tek tada je shvatio kakav krupan zadatak se nalazi pred njim. Na toj strani Crvene reke pružala se oblast velika stotinama kvadratnih milja, na kojoj je bilo razbacano možda pola tuceta logora lovaca bizona. Ti logori bili su miljama daleko jedan od drugog, a on nije bio siguran čak ni da je Erik došao dotle sa Fargom. Postojala je velika mogućnost da je došao, jer u suprotnom Geret ne bi ni pošao u oblast bizona, ali nije postojala nikakva garancija da će naći mladog vikinga. Od te pomisli njegovog lica bilo je krajnje ozbiljno i mračno.

No ipak je bio rešen da ga nađe ma gde se nalazio. Taj čovek je u ukrasnoj mašni svog šešira, ako je još uvek na glavi nosio Danov šešir, skrivao i tajnu o velikom blagu, ili bar ključ te tajne. Do đavola, u svemu tome bilo je suviše mnogo onog „ako”, razmišljao je. Zbog toga je naterao sebe da o tome više ne razmišlja. Jahao je da pronade Erika Larsena i to je u ovom trenutku bio njegov jedini cilj. Možda će mu uzeti izvesno vreme da ga ostvari, ali ostvariće ga i na kraju će se dočepati novca opljačkanog u banci u Matadoru, a to će za njega biti zora novoga života.

Došavši u prvi logor lovaca bizona, jedan od većih, u kome su gazdovale braća Kahil, on je saznao da te sezone nisu videli Smokija Farga, ali da su čuli o nekom incidentu u zapadnom delu oblasti, u kojem je učestvovao neki Konor i jedna indijanska devojka. Oni su znali da je u toku ranijih lovnih sezona Konor radio za Farga, pa je otuda postojala mogućnost da je i sada radio za njega; to je moglo značiti da je Fargov kamp, ako je Fargo uopšte imao neki kamp, bio negde na zapadu.

Braća Kahil nisu pozvali Gereta da se založi hranom i odbili su da mu prodaju hranu i municije, ali su mu dopustili da napoji konja i napuni čituriće vodom na njihovom pojilu. Onda su ga ispratili pogledom dok je odlazio iz njihovog logora i mnogo milja dalje Geret je primetio da osmatraju njegovo kretanje sa jednog brežuljka. Pretpostavio je kako su želeli da se uvere da je napustio njihovu teritoriju.

Nije trebalo da zbog toga brinu; njega uopšte nisu interesovali bizoni i lov. Lov na bizone značio je težak posao i živeti od teškog posla nije bilo nešto za njega.

Jedan dan kasnije, kada se osvrnuo i na svom tragu ugledao dva konjanika na jednom uzvišenju, nabrao je zabrinuto obrve. Do tada je već sigurno napustio njihovu teritoriju. Nije bilo verovatno da su ga i dalje pratili, sem ako su ga možda prepoznali, utvrdili njegov identitet i pošli za njim u nadi da će zaraditi nagradu raspisanu za njegovu glavu.

Sto mu gromova! Tako nešto bilo je moguće, pomislio je Geret, i odmah je osmotrio teren oko sebe da bi našao mesto pogodno za zasedu. Našao je idealno mesto u jednoj suvoj vododerini, iza gomila krečnjačkih stena. Svezao je svog konja u podnožju stena van domašaja pogleda, a onda se popeo na stenu i udob-

no se namestio na sedištu stvorenom u steni dugim delovanjem kiše i sunca. Sa tog mesta mogao je da vidi konjanike, a kako je utvrdio, oni su zaista išli njegovim tragom. Energичnim pokretom ruke ubacio je metak u cev i stao da čeka.

Kada su konjanici ušli u suvu vododerinu, i to dolazeći u susret suncu na zahodu, on ih je prepoznao; bili su to Čarli i Pit, dva njegova čoveka. Pit je imao krvav zavoj oko glave, a Čarlijeva leva ruka visila je na grudima u zakopčanoj košulji. Rame mu je bilo naduveno od zavoja i on je pretpostavio da je Čarli ranjen. Met Geret je spustio pušku i učinio pokret kao da će spustiti zapet obarač, sa namerom da im se javi. A onda je stao u pola pokreta: zašto bi to učinio? I ovako mu je bilo sasvim dobro. Mogao je sam da nađe Danca; a ova dvojica ionako su bili ranjeni; u takvom stanju sigurno mu ne bi mogli biti ni od kakve koristi.

Geret je prineo pušku ramenu i opalio. Pit se trgao i pao preko sapi svog konja. Životinja se uspravila na zadnje noge i njisnuvši pobegla. Čarli je zategao vodice svog konja i naterao ga da skoči u stranu i kada je drugi hitac iz Geretove puške zviznuo pored njegovog lica, potegao je revolver iz futrole. Uspelo mu je da izvuče „kolt“ i boreći se da umiri konja, opalio je nekoliko puta prema mestu na steni gde je ugledao oblačiće barutnog dima. Kuršumi iz njegovog pištolja podigli su narandžaste oblačiće prašine na steni i zviždeći odleteli u vazduh. Čarli je mamuznuo svog konja i poterao ga ka izlazu iz vododerine pucajući iz pištolja na busijaša.

Kada se u jednom momentu Geret digao iz svog zaklona da bi nanišao puškom, Čarli je zinuo od iznenađenja. Prepoznao je vođu bande

i doviknuvši ga po imenu, zategao vodice svog konja.

— Metel! To sam ja, Čarli.

Geret je sasvim ustao kada je Čarli okrenuo svog konja i spustivši revolver pored sebe, pošao ka Geretovom zaklonu. Vođa bandita je odjednom prisloni kundak puške na kuk i opalio. Čarli je blenuo u njega sa izrazom krajnjeg zaprepašćenja na licu, a metak ga je pogodio u prsa i oborio iz sedla. Konj je kratko njisnuo i odjurio niz vododerinu, a zatim dalje u preriju prateći u stopu Pitovog konja.

Geret se zlobno osmehnulo i lagano sišao sa svog sedišta na steni.

Jedan kratak pogled bio mu je dovoljan da utvrdi kako je Pit mrtav. U Čarliju je još uvek gorela iskra života, ali ni on nije mogao dugo da traje. Geret im je pretresao džepove, uzeo novac i druge sitnice koje su mu mogle koristiti, a onda pojahao svog konja i udaljio se kroz vododerinu, poteravši konja u galop prema zapadu.

Ako bude imao sreće, sutra bi već trebalo da stigne u logor lovaca bizona i tada će znati da li je Erik Larsen tamo ili nije.

Da nije bio tako surov i beskrupulozan ubica i da je sačekao svoje bivše pajtaše kao prijatelje, da sa njima porazgovara, možda bi od Čarlija i Pita saznao da su mu Holidej i Bak Ričard na tragu.

Kada su Holidej i Ričard stigli u vododerinu, u Čarliju jedva da je ostalo još nekoliko minuta života.

Bandit je uspeo da se puzeći dovuče u senku jedne visoke stene, ali je iz rane na grudima obilno krvorio. Krvaljenje je bilo kako spoljno tako i unutrašnje, i kapljice penušave krvi slivale su mu se niz bradu i usne kada su Holidej i Ričard sjahali i čučnuli pored njega.

— Poznajete li ga? — zapitao je Ričard.

Pustolov je neodređeno klimnuo glavom.

Ne, ali mislim da sam video njegove slike negde na poternicama. Mislim da je to Čarli Birč, Geretov dinamitaš. Ovaj drugi tamo mislim da se zvao Pit Houp i jahao je zajedno sa Čarlijem.

— Pitam se ko je mogao da ih pobije?

— Možda nam Čarli to može reći — kazao je Holidej i pokretom ruke pokazao na ranjenika, koji je tog trenutka otvorio oči; Čarlijevi očni kapci jedva su se pomerili, kao da su bili tonama teški. Pogled njegovih očiju bio je staklast i kao usmeren u nekom neodređenom pravcu. — Čarli... ja sam Dok Holidej. Ko je pucao na vas?

Prošlo je mnogo vremena pre nego što je Čarli odgovorio, a kada je otvorio usta, on je promuklo zatražio vodu. Ričard je doneo čaturicu, ali se dvoumio pre nego što ju je dodao Holideju.

— Uzaludno trošenje vode, zar ne? — šapnuo je.

Holidej mu je dobacio gnevan pogled i odlučno uzeo čaturicu. Prineo je grlic čaturice Čarlijevim krvlju zamazanim usnama. Bandit je popio gutljaj i zakašljao se. Sveža krv potekla mu je niz bradu. Disao je isprekidano, krkljao, gušeci se u grlu.

— ... Geret — uspeo je da izgovori posle velikog napora.

— Geret vas je tako sredio? — zapitao je Holidej iznenađeno. Zatim je lagano zaklimao glavom. — Verovatno nije hteo da ni sa kim deli plen iz Matadora, je li? — Čarli je klimnuo glavom. — Što znači da je i on na tragu našem Dancu. Znaš li kojim se pravcem uputio?

Čarli izvesno vreme nije ništa odgovorio, a onda je digao levu ruku nekoliko santimetara od tla, okrenuo se malo i pao na kuk. Pokazao je

jednim prstom i Holidej je pogledom sledio ukazani pravac.

— Zapad? Geret se uputio na zapad?

Čarli je opet uspeo da klimne glavom.

— Koliko je daleko ispred nas? Jedan dan? Ne? Pola dana? — Čarli je opet klimnuo glavom. — O kej. Sve što možemo da učinimo za tebe, Čarli, to je da te pristojno sahranimo... kada kasnije završiš život.

Čarli ga je dugo gledao čudnim pogledom, a onda je poslednji put klimnuo glavom. Još uvek je disao, ali je bilo jasno da to neće još dugo trajati.

— Hajde, pođimo — rekao je Ričard polazeći ka svom konju. Stavljajući nogu u uzengiju, nabrao je obrve videvši da se Holidej nije pomerio s mesta. — O, hajde, do đavola, ne mislite valjda da se zadržavate zato da biste ga sahranili?

— Rekao sam mu da ću pristojno sahraniti.

— Do vraga, to je bilo samo zbog toga da bi mu bilo lakše, zar ne? Sto mu gromova! Pa on to neće ni znati, Holideje!

Holidej je sa senkom prezira pogledao šerifa. — On neće, ali ja hoću.

— Ja ne nameravam da se zadržavam.

— Kako hoćete. Ali, držite oči otvorene kad naiđete na neku suvu vododerinu ili jarugu obraslu žbunjem. Tamo će možda Geret čekati.

Ričard se pokolebao i stisnuo vilice. Zatim je izvukao nogu iz uzengije.

— O kej, izgleda da dva para očiju ipak bolje vide nego jedan.

Holidej na to ništa nije odgovorio i spustio se na zemlju pored stene osluškujući Čarlijevo disanje, koje je postajalo sve tiše i tiše.

Bodin nije nameravao da oprostí Eriku Larsenu ni Smokiju Fargu što su ga izbacili iz lovačkog logora i

naterali ga da svoj deo ulova čeka do kraja lovne sezone. Sem toga, oni su mu oduzeli Konorov deo ulova i odlučili da ga daju prljavim Indijancima. To ga je dovodilo do besa.

Pucao je od muke i zbog batina koje je dobio od mladog vikinga. Kao živa vatra pekla ga je pomisao da ga je tukao jedan žutokljunac. I to sve zbog jedne indijanske drolje. Šteta što Konor nije dokrajčio matoru vešticu.

Ali, Bodin je bio rešen da taj račun izvede do kraja.

Kada su ga Fargo i ostali izbacili iz logora, on je besan poterao svog konja i tovarnog konja najvećom brzinom, iskaljujući tako na njima svoj nagomilani gnev. Terao ih je tako sve dotle dok skoro nisu popadali, a onda još malo preko toga, da bi posle izvesnog vremena zastao da se odmori. Na tom mestu se ulogorio pored jednog potoka i proveo tu nekoliko dana, razmišljajući i kujući planove kako da Fargu i mladom Larsenu vrati milo za drago. Ako bi u taj obračun mogao da uključi mladog Indijanku i njenu debelu majku, onda utoliko bolje.

Pošto je doneo odluku da se što pre osveti, Bodin je proverio svoje rezerve hrane i izračunao da mogu izdržati bar još nedelju dana. Mogao se ulogoriti negde u preriji i motriti na logor lovaca, gledajući šta rade i kuda odlaze u lov. Morao je doći pogodan trenutak za ono što je imao u glavi; trebalo je samo taj trenutak naslutiti i to je bilo sve. A kada odlučujući momenat dođe, on će se osvetiti i vratiti im dug jednim udarcem.

Nikakav žutokljunac neće praviti budala od Henka Bodina. Neće to moći da preživi i da se posle toga hvališe.

U prvom momentu došlo mu je na um da bi jednostavno mogao skinuti vikinga jednim metkom kada

ovaj pođe na lovno mesto; njegova šarpovka imala je veliki domet i dobar strelac mogao je pri idealnoj vidljivosti pogoditi metu na razdaljini od skoro jedne milje. Pa ipak, to mu se nekako činilo suviše lako; želeo je da bude bliže, da na Erikovom licu vidi strah i patnju... a isto tako i na Fargovom licu, a da ne govorimo o mladoj Indijanki.

Onda je smislio plan. Plan kojim će ih sve odjednom srediti; taj plan neće mu doneti zadovoljstvo kao kad bi ih smaknuo jednog po jednog i kada bi ih naterao da pate, ali će ipak rezultat biti isti, a to je ipak bilo najvažnije, ako ne i jedino na šta je on ciljao.

Napustio je svoj logor pored potoka i u širokom luku odjahao na sever, da bi sledećeg dana skrenuo ka jugu. Posle još nekoliko časova jahanja stigao je nazad na poziciju odakle je mogao da motri na logor.

•

Šanse Indijanke Medvedice da pobedi u bici za život bile su sve veće; ona se lagano oporavljala i rana joj je počela zarastati; njena snaga zaprepašćivala je bele ljude. Fargo je govorio da ni mnogi snažni i otporni lovci bufala ne bi izdržali i da bi podlegli rani koju je krupna Indijanka preživela.

Plava Golubica je konačno prestala sa svojim pevanjem duhovnih pesama i vratila se čišćenju i usoljavanju koža. Uveče, sedela je obično ispred svog šatora i pošto bi svojoj majci dala večeru, radila na koži bizonskog teleta, praveći od nje jaknu za Erika. On ju je posmatrao dok je santimetar po santimetar žvakala kožu da bi je omekšala, a zatim sa unutrašnje strane mazala mešavinom jelenskog mozga i još nekog sastojka, a posle toga utrljavala u nju lišće i neko bilje da bi otklonila neu-

godan miris. Erik je bio iznenađen kako je posle toga koža postala meka. S vremena na vreme razmeravala je kožu na njegovom vitkom mišićavom telu, što je izazivalo smeh i pošalice lovaca koji su se nalazili u blizini.

Indijanka mu je takode pripremala hranu i kafu i na kraju dana uzimala njegove čizme, mazala ih mašću bizona tako da bi ih omekšala i napravila ih udobnijim za nošenje. Ako je padala kiša, ona je njegovo mokro odelo sušila pored vatre u njenom šatoru. Čak mu je čistila i pušku, dok je on pravio sa Fargom metke za „šarpovku“ učeći kako se pune dugačke bakarne, već jednom iskorišćene čaure.

Sreća ih je služila, pa su, ne odlazeći daleko od logora, nailazili na dosta velika krda: kao da su se životinje iz prostrane ravnice same slivale u oblasti i terene gde su lovci postavljali lovna mesta.

Dva dana posle dolaska u svoj skriveni logor Bodin je ugledao veliki oblak prašine u jednoj uvali između travnih brežuljaka koji su okružavali oblast lova. Odjahao je do vrha jednog brda i zastavši neposredno ispod brda, sjahao i pešice, mileći na sve četiri, otišao do vrha. Ispod njega nalazilo se veliko stado bufala; utvrdio je da ih mora biti više od stotinu. Nije znao otkuda od jednom tolike životinje, mada mu je tog trenutka bilo najvažnije da su one tu.

Bodin je sačekao zalazak sunca. Lovci su do tada bili vratili u logor jer večernja svetlost nije bila pogodna za lov. Ovlažio je prst, digao ga uvis da bi oprobao pravac duvanja večernjeg vetra, kojeg je u preri uvek bilo. Osmehnulo se slabim osmehom; vetar je duvao u povoljnom pravcu.

Bradati lovac je pojahao konja u podnožju brda, i pri rumenoj svet-

losti odsjaja već zašlog sunca ušao lagano u dolju. Čučnuo je u travi visokoj do kolena i iz džepa izvadio kutiju palidrvaca. Išćupao je pregršt suve trave i uvivši je, napravio baklju, a onda kresnuo palidrvce i plamčak prineo baklji. Baklja je plamnula i on je plamen baklje prineo travi. Zatim je potrčao doljom i pretrčao je skoro celom širinom. Kada je stigao do drugog kraja, vatra je već plamtela, a suprotni kraj dolje ličio je na zid vatre.

Vatra je plamtela, trava je pucketala, a dim se kotrljao ka večernjem nebu jašući na narandžastim plamenim jezicima. Večernji prerijski vetar dunuo je uzvišenjem i raspaljena vatra se brzinom strele proširila između brežuljaka i ustremila se ka dolji, gde se krdo bizona odmaralo preko noći. Nanjušivši miris dima, bizoni su odmah ustali na noge i udišući vazduh drhtavim, raširenim nozdruvama, kolutajući vlažnim belim očima, počeli nervozno rikati. Okrenuti ka vetru, gledali su talas plamena koji im se približavao. A onda su se svi kao jedan okrenuli i počeli bežati.

Poteravši svog konja uz jednu od padina ispred vatre, Bodin se zlobno osmehnulo. Izvukao je revolver i počeo pucati sve dok nije ispraznio magacin ciljajući u tamnu pokretnu masu krda. Nije mu bilo važno da li će nešto pogoditi ili ne: na toj razdaljini metak iz revolvera ionako nije mogao da ubije bizona. Ali, pucnji će dodati još jedan podstrek buri njihovog straha i ako uz to rani neku od životinja, miris tople krvi poteraće ih u trk povećavajući njihov strah do najveće moguće mere.

Pri drhtavoj svetlosti prerijskog požara, ponovo je napunio revolver. Jašući sve dalje, još jednom je ispalio magacin u krdo. Oborenih glava, bizoni su ričući jurili u stampeđu obasjani bleskom požara koji je

poigravao na njihovim savijenim rogovima i izbuljenim izbezumljenim očima. Kada je požar počeo da jenjava na mestima gde je trave bilo manje, on je sa maramom na ustima i nosu nagnuo konja na krdo i pucajući uvis, poterao ga dalje u trk.

Posle dve milje pretrčane u besnom trku, Bodin je mamuznuo konja da bi još malo odmakao ispred požara. Istovremeno je skrenuo konja u stranu i posle nekoliko minuta jahao je desetak metara dalje od ivice krda koje je sada jurilo kao nezadrživi zahuktali veliki talas.

S vremena na vreme ispaljivao je poneki hitac da bi krdo zadržao u divljem stampedu, a kada su izbili na ravnicu, izvukao je „vinčesterku” i pripucao iznad vodećih grla. Jedan kuršum odbio se od bika predvodnika. Životinja je uplašeno trgla glavu i rogom zakačila životinju pored sebe, a ova se opet sudarila sa sledećom. Rezultat toga bio je da je cela grupa vodećih bizona skrenula na desno, ka logorskim vatrama udaljenom logoru lovaca bizona. Ostatak krda slepo je pošao za njima. Tutanj stampeda zatresao je ravnicu i kada se krdo ustremilo pravo prema Fargovom logoru, Bodin je zategao vodice i zaostao.

Krdo se tutnjeći valjalo gazeći sve pred sobom, travu, kože prostrte za sušenje, primitivnu presu za pravljenje balā, i ustremilo se ka samom logoru. Lovci su čuli njegovo približavanje i potrčali da se dočepaju svojih konja i spasu onoliko opreme koliko je u tom momentu bilo moguće.

— Spasavajte se! — zaurao je Smoki Fargo. — Ostavite opremu!

Vodeći dva konja, Erik je dotrčao do šatora dve Indijanke i dograbivši Plavu Golubicu oko vitkog pojasa, bukvalno je bacio preko sedla najbližeg konja. Ona je nešto dovik-

nula na jeziku Pajuta, ali on je nije razumeo. Gurnuo joj je glavu na konjsku grivu i šešišom udario konja po sapima. Konj je odjurio i Erik je znao da se može pouzdati u životinjski instinkt i da će se konj držati dalje od pravca zahuktalog bizonskog stampeda.

Onda se Erik vratio nazad u šator do debele Indijanke, koja je, ležeći na gomili bizonskih koža, zutila u njega kroz zadržanu svetlost male vatre koja je gorela u sredini šatora.

— Nadam se da te neće povrediti — rekao je Erik i zgrabivši je ispod ruku, podigao je na noge. Ona je kratko kriknula kada su se uputili ka izlazu iz šatora i Erik je tada video da mu je konj, uplašen bližinom bizona, već pobegao. Mladi Darnac se osvrnuo oko sebe znajući da na raspolaganju ima samo nekoliko sekundi pre nego što zahuktalo krdo pregazi šator sa onima koji se unutra nađu.

Potrčao je ka suprotnom zidu šatora vukući za sobom tešku ženu i naletevši na kožni zid, osetio da pucaju tanke veze kojima su kože jedna za drugu bile vezane. Njihova zajednička težina probila je zid i oni su izašli napolje u mrak. Ošamućen, ušiju zagluhutih od buke, Erik je povukao tešku ženu dalje od šatora koji je, srušen zbog pokidanih veza, pao na vatru i zapalio se.

Zapaljeni šator odbio je zahuktale bizone i naterao ih da pod ostrim uglom skrenu u drugom pravcu. Dim i prašina pokprili su logor kao pokrov. Ljudi su vikali, konji su njištali, a bizoni rikali. Drvo je pucalo pod naletom snažnih teških tela. Odjeknulo je nekoliko hitaca u uzaludnom pokušaju lovaca da skrenu lavinu mesa i kostiju od logora. Pred zahuktalom masom rušila su se kola, a pod kopitama desetina tona tela kao slamke su se lomili drveni

komadi konstrukcije. Plameni jezici dizali su se u noć i kroz oblake dima i prašine osvetljavali ljude i predmete žućkastom mutnom svetlošću.

Paklenu buku, tresak i lomljenje nadjačavala je neprekidna grmljavina krda u trku, koje je kao neprekidna reka rogova i kosmatih koža jurilo kroz logor.

Konačno je sve prošlo i Erik je digao glavu sa zemlje i pogledao prema Medvedici, koju je bez trunke ceremonija gurnuo u jednu rupu u travi blizu rečne obale. Ona se rukama držala za trbuh, a lice joj je bilo izgrebano i izubijano, ali su joj se pri pogledu na spasioaca usne zahvalno razdvojile u osmeh i otkrile bele zube.

I Erik se osmehnuo i skočio izvičući u žagoru ime Plave Golubice. Ona je dojahala ka njima kroz oblak dima, prašnjava, uzdrhtala i zabrinuta, ali živa i zdrava.

— Tvoja majka je dobro — rekao je Erik i dohvatio uzde njenog konja kada je sjahala. Zaustio je da kaže još nešto, ali kroz noć su odjeknula jedan za drugim tri pucnja i oni su oboje okrenuli glave u pravcu odakle su pucnji došli.

— Hej! Pa to je Bodin! — povikao je Smoki Fargo. — Tamo dalje, na ivici polja za usoljavanje. On je naterao bizone na nas! Držite ga!

Erik se bacio u sedlo uznemirenog konja i jednim pokretom vođica okrenuo životinju i jurnuo pored Plave Golubice mamuzajući konja petama u slabine. Projurio je kroz porušen logor i ugledao nejasnu Bodinovu siluetu u trenutku kada je ovaj okrenuo svog konja i poterao ga u bekstvo nazad u noć.

Iz tame je planuo revolver. Erik je plegao po vratu svog konja u trku, naterao ga da preskoči zapaljena kola sa spakovanim kožama, pored kojih je jedan Indijanac uzalud-

no pokušavao da ugasi vatru, i ju-reći dalje preko poljane na kojoj su ležale zgažene usoljene kože, nastavio da goni begunca. Iza njega grmnula je puška. Okrenuo je glavu i video Fargo sa prislonjenom puškom na ramenu. Fargo je metak ispalio malo ulevo od Erika.

Mladi Danac je skrenuo konja u tom pravcu i ugledao Bodina naspram neba u trenutku kada je on prelazio vrh susednog brežuljka. Odmah zatim Bodin je nestao sa vidika i mladi lovac je poterao svog konja ka podnožju sa namerom da obiđe oko brega i prepreči Bodinu put.

Ali kada je on obišao to uzvišenje, Bodin ga je čekao u zasedi iza jedne stene. Čuo je dolazak njegovog konja i bio je spreman. Zastao je samo toliko da ispali jedan hitac i Erikov konj se spotakao, kratko njisnuo i srušio se lomeći noge pod sobom. Erik je preleteo preko konjske glave i svom težinom tresnuo na zemlju. Pred očima mu je blesnulo hiljade zvezdica i on se otkotrljao do jednog drveta da bi, udarivši u njega, izgubio dah.

Dok je on tako ležao ošamućen, Bodin se osvrnuo, prepoznao svog ljutog protivnika i zategnuvši vođice, okrenuo svog konja, jurnuo nazad i pokretom ruke, držeći prstima ručicu za punjenje, zamahom ubacio metak u cev puške i spremio se da ispali još jedan, ubistveni hitac.

Bez mnogo nišanjenja ispalio je metak u trku i Erik je poskočio kada je tane odbilo komad iverke od debla i zasulo ga komadićima kore po licu. Napregao je mišice ruku i nogu i oduprevši se o zemlju, skočio preko debla ostavljajući ga na taj način između sebe i Bodina kao zaklon.

Ubica je ubacio nov metak u cev

puške i ovoga puta prineo kundak ramenu. No, tada je „šarpovka” ponovo grunula i Bodin se zaljuljao tako da zamalo nije pao iz sedla. Ispustio pušku i rukom pritisnuo vrh levog ramena. Nije imao vremena da se okreće da vidi ko je pucao i ranio ga. Poterao je svog oznojenog konja u trk, preskočio oboreno deblo iza kojeg je Erik ležao i sunovratnom brzinom pojavio prema žbunju u dubokoj tami.

Ka oborenom deblu bi Eriku dotrčali su Fargo i još jedan lovac po imenu Šeli, stežući u rukama svoje teške „šarp” puške. Teške lovačke puške grmnule su dvostrukim pucnjem, ali topot kopita Bodinovog konja nije izgubio ritam. Ubrzo su konj i begunac iščezli u noći i Erik je ustao još uvek uzdrman, lica ogrebanog komadićima odletelih iverki.

— Jesi li čitav, momče? — zapitao je Fargo.

— Ja sam dobro... je li neko povredjen u stampedu?

— Izgubili smo jednog Indijanca derača, a Mort je slomio nogu, ali to mu neće mnogo smetati. Pre izvesnog broja godina on je sa slomljenim zglavkom prešao sedamdeset milja sa grupom odmetnika Apača za petama. Za njega to nije ništa. Dobro si stvar izveo, dečko. Ali, znaš li da si za Bodinom jurio nenaoružan?

— Imao sam moj bovi nož — rekao je Erik spuštajući ruku na dršku svog teškog oružja, koje mu je Fargo dao.

Fargo je visoko digao čupave obrve.

— A zar misliš kako bi mogao da mu priđeš dovoljno blizu da ga upotrebiš?

Erik je slegnuo ramenima.

— Naš mladi Danac ima dosta srca, mada izgleda nema mnogo razuma, Smoki — rekao je Šeli.

— Tako je — Fargo je rukom obgrlio Erika oko ramena. — Trebalo je da si se rodio trideset ili četrdeset godina ranije, momče. Od tebe bi bio odličan tehano, zar ne, Šeli?

— Mislim da bi, Smoki.

— Šta je to tehano? — zapitao je Erik.

— Tehano su bili rođeni Teksašani. Erik, ljudi koji su se usudili da prkose meksičkom caru i koji su se digli protiv Santa Ane i izginuli braneći Alamo. To su bili najčvršći i najhrabriji ljudi koji su ikada hodali ovom zemljom.

Erik je porumeneo.

— Onda sam vrlo počastvovan tim komplimentom, Smoki. Hvala ti — osmehnuo se da bi prikrio svoje duboko zadovoljstvo. — Ili kako bi možda jedan pravi tehano rekao... mučas gracijas, amigo.

Fargo i Šeli su se glasno nasmejali.

— Zaista bi bio pravi tehano, vikinže, zaista bi bio — onda se Fargo uozbiljio. Mislim da ovo nije poslednji put kako smo čuli ili videli Bodija. Ta zmija je veliko zlopamtilo i po onome kako je reagovao kad te je prepoznao, Erik, rekao bih da bi ti trebalo posebno dobro da se čuvaš.

— Čuvaću se — rekao je viking ozbiljno. — A sledeći put kada ga budem video, postaraću se da ga više nikad ne sretnem.

VIII

Logor lovaca bizona bio je u ruševinama. Mnogo koža koje su se sušile na zemlji bilo je zgaženo i uništeno. One, pak, koje su bile razapete i usoljene u očekivanju da budu presovane, bile su takođe oštećene stotinama kapita koje su preko njih prešle. Požar je uništio jedna kola; krdo bizona u stampedu srušilo je

i zgazilo druga, a treća su bila samo prevrnuti i u zaletu krda odneti do ivice reke, gde su lagano tonula u blato. Šatori su bili potpuno neupotrebljivi, a oprema neophodna logoru bila je zgažena i polomljena.

Stojeći u sredini tih olupina pri bleđoj svetlosti ranoga jutra, Fargo je izgledao ozbiljan, čak i sumoran.

— Bodin nam se i te kako dobro osvetio. Prava je sreća što više nas nije izgubilo živote.

— Šta ćemo sad? — zapitao je Mort, jedan krupan, potpuno ćelav lovac sa slomljenom ukrućenom nogom. Dok su Fargo i Šeli prethodne noći bili odsutni, Mort je sam zaglavio slomljenu nogu između dve stene i izvivši se telom, postavio kost na njeno mesto i tako na grub, ali manje ili više efikasan način, izveo nad sobom malu operaciju. Plava Golubica mu je oko noge stegla kožnim kaišima niz kratkih pravih štapova i on je sada mogao da hramlje po logoru uz pomoć grube štake. U izvesnom smislu izgledalo je da je neosetljiv na bol, mada su mu se pri hodu na uglovima usana urezivale dve kratke duboke bore. — Trebalo bi da raščišćavanje logora prepustimo Indijancima, a mi da krenemo u poteru za Bodinom, da ga uhvatimo i da ga iskopanih očiju razapnemo na mravinjak, tako da više nikada ne bi mogao da izvede nešto ovako.

— To mi se čini kao dobra ideja — rekao je Fargo tiho. — Ko zna, možda namerava da sačeka da sredimo logor, a da onda još jedno krdo natera na nas, pa da sve uništi. Da, čini se kako ćemo morati da obavimo taj posao, judi. Moramo poći u poteru za Bodinom. Mislim da bismo mogli da rizikujemo...

recima dva dana. Ako ga za to vreme ne budemo uhvatili, onda će to, po mom mišljenju, značiti da je pobeo iz ovog kraja. Slažemo li se?

Ostali su klimnuli glavom i Erik je ozbiljnog lica pošao da uzme svoju pušku. Plava Golubica mu je pošla u susret i stavila mu ruku na podlakticu. On je digao pogled i osmehnulo se kad je video da je to mlada Indijanka.

— Dobro jutro. Je li tvoja majka dobro?

Ona je klimnula glavom i napravila niz pokreta koji su trebali da znače kako je stara Indijanka pretrpela te noći malo bolova, ali da je uglavnom dobro. Zatim je devojkica skinula sa vrata ogrlicu od ugljanih kandži crnog medveda i tu indijansku amajliju navukla preko Erikove glave.

— Za sreću? Da li je to razlog što si mi je dala?

Ona se osmehnula i oborila oči; lako rumenilo izbijlo joj je na obrazima. Erik se nagnuo napred i usnama lako dotaknuo njeno čelo.

— Hvala ti Plava Golubice. To je vrlo lepo od tebe.

— I više od toga — rekao je Fargo prolazeći u tom trenutku pored njega, vodeći svog konja. — Već dve noći ona je izgovarala vradžbine i čarolije nad tim medvedim kandžama da bi od njih načinila amajliju. Ona misli da su te kandže magične: da će te zaštititi od svakog zla i da će te vratiti njoj.

Erik je oštro pogledao devojkicu, ali ona se žurno okrenula i otrčala do gomile oštećenih bizonskih koža, gde je ležala njena majka. Fargo se kratko nasmejao.

— Čini mi se da si stekao devojkicu, Erik.

Danac se namrštio i vrhovima prstiju pogladio medvede kandže na svom grlu.

*

Pračen Bakom Ričardom na razdaljini od jedne konjske dužine, u trenutku kada su izbili na vrh jednog blagog uzvišenja, Holidej je sredinom prepodneva ugledao Gereta u jednoj jaruzi. Pustolov je dao znak svom pratiocu i Ričard je odmah skočio iz sedla i izvukao „vinčesterku“ iz futrole u istom trenutku kada je Holidej sa revolverom u ruci zastao zaklonjen iza jedne stene.

Geret je logorovao pored male vatre i upravo je završavao obed verujući po svojoj prilici da je potpuno bezbedan. Dok je pio kafu iz lončeta, sedeo je ledima okrenut dvojici gonilaca. Slab jutarnji povetarac donio je do nozdri dva čoveka prijatan miris kafe. Tamo daleko u ravnici, iza nepreglednog mora trave, mogli su da vide masu mrkih bizona. Tamo negde nalazio se i logor, gde se Holidej nadao da će naći Erika Larsena. I ako je taj momak zaista skrenuo s pravog puta i postao zločinac, što Holidej u tom trenutku nije mogao da poveruje, onda će tamo doći do neke vrste polaganja računa. Ali, pre svega je trebalo pobrinuti se za Gereta.

Holidej je odjednom iznenađeno poskočio jer mu je Ričardova puška grunula pored samog uha. Instinktivnim pokretom ruke odgurnuo je puščanu cev i proklinjući bacio pogled naniže u banditov logor. Kuršum je pogodio lonac sa kafom i Geret je skočio sa mesta gde je sedeo i jurnuo ka svom osedlanom konju ne zastavši čak ni toliko da pogleda ko puca na njega. Žurio je samo da što pre umakne.

Ričard je odgurnuo Holideja u stranu i princeo kundak puške ramenom. Jedan za drugim ispalio je dva hica na Gereta, koji je mamuzajući brutalno konja u slabine jurnuo u gustiš na kraju vododerine. Ričard je opalio za njim još četiri mečka, a onda je potrčao ka svom konju dovikujući uz put Holideju:

— Do đavola, Holideje! Pobegao nam je zahvaljujući vama!

— Zahvaljujući vama! — odvratio mu je na to Holidej i skočio u sedlo svog konja. — Zamalo što mi od vaše pucnjeve glava nije pukla! Da ste bili malo tiši, mogli smo ga uhvatiti.

Ričard je prvi poterao svog konja niz padinu, a Holidej je pošao za njim, ali već tada je znao kako neće moći da uhvate Gereta. Padina je bila neravna, stepenasta i mestimično okomita, pa su morali da usporo hod i oprezno sidu puštajući konje da sami biraju put kojim će ići. Geret, međutim, nije jahao za opasnost jer mu je glava bila na kocki i kada su njih dvojica sišli u uvalu, Geret je zamakao u gustiš.

Pošli su tragom koji je begunac ostavio u gustom šumarku, ali kada su izašli u podnožje brežuljaka, on je bio već daleko u ravnici zamićući van domašaja pogleda u neku od plitkih skrivenih uvala.

— Više ga nikad nećemo uhvatiti — zarežao je Ričard.

— U svakom slučaju, bar znamo kuda se uputio.

— Do vraga, to smo već odavno znali. Zbog čega ste onako odgurnuli svoju pušku?

— Uradio sam to instinktivno. Tresak me je skoro zaglušio, opalili ste pored mog samog uha. Da niste bili tako nervozni, možda bismo sada imali Gereta u rukama. I vi biste srećni i zadovoljni

bili na putu kući, da naplatite uce-
nu.

— A a a a a h! — ponovo je
Richard spustio glas nalik na reža-
nje.

— Ništa, ujedanje za jezik neće
izmeniti stvar. Najbolje što sada
možemo učiniti jeste da pođemo
za njim pre nego što nađe Erika i
ustreli ga iz zasede.

Holidej je usmerio svog konja
pravcem Geretovog bektsava i nije
sačekao da vidi hoće li gnevni še-
rif odlučiti da pođe za njim. Pusto-
lov je znao da će poći. Ništa nije
moglo da spreči njegov pokušaj da
zaradi nagradu.

*

Bodin nije mogao da se odupre
želji da se u širokom luku vrati
nazad, da bi video koliku je štetu
stampedo načinio lovačkom logoru.
Želeo je žanko da vidi rezultat svog
dela.

Fargo, Erik i Mort, jašući na ko-
nju sa nogom vezanom za uzengi-
ju, a uz njih i Šeli, rasporedili su
se u strelce na mestu gde je Eri-
kov konj pogođen i gde je Erik,
ležeći pored oborenog debila, izbe-
gao smrt. Izgledalo je, sudeći po
tragu, da se Bodin uputio nazad
ka brdima i oni su računali da će
se možda vratiti čak do Bovija, pro-
vesti ~~ta~~ u pijančenju nekoliko da-
na, i onda se vratiti nazad kada lo-
gor bude popravljen i naterati na
njih još jedan stampedo. Pomišljali
su ipak da će možda ostati u bli-
zini u zasedi i iz zaklona, nevidljiv,
pucati na Erika, jer je izgleda na-
mera da ubije mladog Danca i da-
lje gorela u njemu.

Razvijeni u strelce, prošli su kroz
podnožje brda na severnom delu
prerijske ravnice i našli se u jed-
nom kanjonu pored duboke lokve
sa vodom, gde su nameravali da

nešto pojedu dok budu izmenjali
obaveštenja o tome šta je ko na-
šao.

Pitanje je bilo ko je doživeo ve-
će iznenađenje kada su se lovci
našli kod lokve: oni ili Bodin. Ka-
da su lovci ušli kroz uzan udaljeni
prolaz u široku uvalu, ubica je u
tom trenutku napajao svog konja
na drugom kraju. Opazio ih je pre
nego što su oni spazili njega dok
su jahali neravnim putem pogleda
oborenih ka zemlji, puštajući konje
da sami biraju put preko neravnog
terena. Bodin je skočio u sedlo i
trgao vodice konja koji je još pio
vodu. Iznenađena životinja je njis-
nula i na taj njisak lovci su digli
glave. Spazivši Bodina, potegli su
revolvere. Ubica je ispalio tri hica
i okrenuvši konja, poterao ga niz ka-
njon. Gonioci su pripucali i klanac je
ispunio odjek pucnjeva, ali Bodin je
zamakao za jednu krivinu.

Četvorica lovaca bufala obišli su
izvor i uz put povadili puške iz fut-
rola. Kada su ujahali u uzani usek
koji je vodio ka drugom kraju ka-
njona, topot konjskih kopita već se
siabije čuo, a Bodina nije bilo na vi-
diku. Pretpostavili su da nije gubio
vreme da što dalje odmakne.

Ali, prevarili su se. Umesto da po-
begne, Bodin je zastao i poterao ko-
nja uz malo bočno uzvišenje. Sa
„koltom“ naslonjenim na podlakticu,
čekao je gonioce.

Kada se prvi konjanik pojavio, bio
je to Šeli, Bodin je opalio i oblak
dima zaklonio mu je vidik, ali ka-
da se dim razišao, on je ugledao Še-
lija, koji se s mukom pridržavao za
sedlo. Opalio je još jednom i Šeli je
pao, a njegov konj se okrenuo da
pobegne nazad i zakrčio prolaz os-
talima koji su pokušavali da prođu.
Bodin je opalio još jedan metak u
uskomešanu gomilu, a onda okrenuo
konja i pobegao ka izlazu kanjona.

Izjurio je iz kanjona i preko krat-

ke ravni skrenuo na sever prema brdima. Stigavši posle desetak minuta do polovine padine, okrenuo se u sedlu da pogleda za sobom. Dva konjanika su ga gonila i on je prepoznao Fargo i Erika. Bodin je glasno opsovao. Nije bilo razumno dočekati ih na ovom mestu, gde su imali dosta zaklona i gde su mogli da ga obidu i opkole. Do đavola! Da nije ostavio svoju „šarpovku” na tovarnom konju u onoj uvali, sad bi mogao da ih skine iz daljine.

Erik i Fargo su gonili konje uz padinu i kada je Bodin izbio na vrh, Fargo je sjahao. Naperio je tešku „šarpovku” na Bodina, koji je vijugao između stena. Ali, nalet vetra pomerio je cev puške za milimetar ili dva baš u momentu kada je lovac pritisnuo okidač i to je bilo dovoljno da tane premaši cilj. Bodin je trgao vodice i mamuznuo konja da bi zamakao iza nekog žbuna i za tren oka nestao sa vidika.

No, metak iz „šarpovke” uplašio je Bodina; znao je da je Fargo odličan strelac i da će, kad izađu u ravnicu, moći natenano da ga nišani čak i na razdaljini od jedne milje. Opsovao je i odlučio da ostane u brdima i da na pristojnom rastojanju produži ovo gonjenje, koje mu je omogućavalo da na kraju umakne. Bodin je bio čovek divljine i znao je da sakrije trag. Fargo je umeo da trag nade i prati, ali mu je to moralo uzeti nešto vremena. To je pogodovalo Bodinu da lagano odmakne.

Bodinova računica pokazala se kao tačna. Oko podne drugog dana, kada je Bodinov trag ukazivao da im begunac izmiče, Fargo je dao Eriku znak rukom da stanu. Stari lovac se uligao na uzengijama i zaklonivši oči šakom, pogledao u ravnicu ispod njih.

— Pogledaj ono, momče! — rekao je glasom punim radosti i pokazao rukom.

Erik je pogledao: ugledao je najveće stado bufala koje je do tada video. Najmanje dve stotine pedeset grla, možda čak i tristo, paslo je u dolini između lanca brežuljaka.

— Sto mu muka! Nisam znao za ovu dolinu — rekao je Fargo. — Pogledaj te bizone. Čuj, momče, mogli bismo ovde da se ulogorimo i nadoknadimo sve što smo izgubili u stampedu. Mogli bismo završiti sezonu sa priličnom zaradom.

— Ako bi nam Bodin dopustio da radimo — predočio mu je Erik.

— Ja mislim da će on pobeći glavom bezobzirce, jer zna da ćemo ga ubiti ako se pojavi. Zašto da gubimo vreme goneći ga kad možemo lepo uloviti sve ove bizone? Šta ti kažeš, Erik?

Viking je pogledao niz padinu u dolinu, a zatim ka lancu brežuljaka obraslih šumom i obavijenih izmaglicom. Shvatio je da bi potraga mogla trajati nedeljama a da ipak Bodin pobegne. Fargo je bio u pravu: trebalo je da ostane kod tog krda i ulove ono što budu mogli.

*

Fargo je bio u pravu; Bodin je mislio samo na to kako da pobegne i nemilice je gonio svog umornog konja kroz brda. Hteo je da se vrati do mesta gde je ostavio svog tovarnog konja i da se dokopa svoje puške. Ali kada je konačno stigao do skrivenih jaruge gde je ostavio životinju, više nije mogao da je nade. Razlog tome bio je jasan: Indijanci. Najverovatnije neka grupa otpadnika, koji su našli životinju i uzeli hranu i tešku pušku. Bodin je gnevno opsovao.

Izgledalo je kako će ipak morati da ode u Bovi i tamo nabavi drugu pušku. Tek tada bi se vratio da dokrajči Erika Larsena.

Na šum u žbunju iza sebe naglo se

okrenuo i pružio ruku ka dršci pištolja.

— Ostavi to! — odjeknuo je nečiji oštar glas i Bodin je udaljio ruku od revolvera. — Ruke uvis!

Lovac bufala je digao ruke i žmireći pogledao u žbun, odakle se glas čuo. Iza žbuna izašao je konjanik sa naperenom puškom.

— Otkopčaj opasač — naredio je konjanik.

Ali, Bodin je i dalje žmireći zurio u konjanika. — Met! Met Geret!? — zapitao je.

Bandit se trgao i nabrao obrve.

— Do vraga, to sam ja, Henk Bodin!

Geret ga je pažljivo pogledao, još uvek držeći pušku na gotovs.

— Gle, gle! To si zaista ti ispod te kose i brade.

Bodin se zacerekao. — Pustio sam bradu posle one... male nezgode... koju smo imali sa šerifom u Amari-lu,

— Da, vidim. Ta brada te je zaista dosta izmenila — rekao je Geret, osmehnuo se krajem usana i spustio pušku, sjahao.

Dva lupeža su se rukovala.

— Šta ti tražiš ovde? — zapitao je Bodin. — Još uvek si vođa one tvoje grupe?

Geret je odmahnuo glavom. — Ne, skoro svi su mrtvi. Posle onog posla u Matadoru pošlo je naopako.

— Ja nisam tako čuo. Umakli ste sa skoro dvadeset hiljada dolara.

— Da, ali smo se razdvojili kad su nas rendžeri pritisli. Stiv Dan je odveo tovarnog konja. Našli smo se posle dve nedelje, ali je Stiv poginuo pre nego što je rekao gde se lova nalazi.

— Sto mu muka! Kakva nesreća!

— Možda ću to ipak ispraviti. To je razlog što sam ovde... sa dva policijska njuškala koja me gone. U prvom momentu pomislio sam da si ti jedan od njih.

Bodin se grubo nasmejao. — Pre će se pakao ohladiti nego što ću ja poneti šerifsku zvezdu.

Geret se takođe nasmejao. — Verujem. Dugačka je priča, ali suština je da tražim čoveka koji se zove Erik Larsen i koji je greškom uzeo Stivov šešir... Šta nije u redu?

— To je onaj prokleti viking zbog koga i ja bežim! Ali, neću otići odavde pre nego što ga izrešetam!

— Zar je on ovde? Znaš li gde ga mogu naći?

— Mislim da znam.

— Da li još uvek ima šešir sa srebrnim končosima na pantljici? — zapitao je Geret uzbuđeno.

— Ima ga. Zapravo, ima novu kapu, ali je na nju stavio pantljiku sa končosima sa starog šešira.

Geret je odahnuo.

— Izgleda da ćemo nas dvojica moći jedan drugome da pomognemo, Henk. Ti poznaješ ova brda i mi obojica želimo da se dočepamo tog Larsena. Trebalo bi da uspemo.

— Neće biti lako dočepati se Larsena. Smoki Fargo ga čuva kao kvočka pile.

— Onda treba da smislimo kako da ih razdvojimo. To ne bi trebalo da bude previše teško.

Bodin je neko vreme razmišljao, a onda je osmeh razvukao njegovo bradato lice. — Časna reč, Mcte, mislim da sam našao odgovor. Zaista mislim.

IX

Na odjek pucanja koji se odbio od brda i nastavio da trostruko odjekuje, Holidej je zategao vodice. Izdignut na noge u uzengijama, oslušnuo je i drugi pucanj.

Pustoioev se okrenuo i sedlu ka Ričardu, koji je jahao za njim.

— „Šarpovke”. Mora biti da smo blizu logora lovaca bizona.

— Bilo je krajnje vreme — zamumlao je Ričard. — Jašemo već dva dana.

Holidej je pokazao prema severozapadu. — Računam da će biti тамо. Mora biti да sa one strane brda постоји равница или долина.

Dok su jahali kroz brda u pravcu odakle je dopirala pucnjava, odjeknulo je još nekoliko pucnjeva. Kada su prišli bliže, začuli povremeno rikanje bufala, а onda su izbili на један брдски врх, odakle им се pružao pogled на дугачку и шиоку travnu dolinu на којој су пасли бизони. Holidej се lagano osvrnuo по padinama и ispred zaklona od stena на једном udaljenom brežuljku ugledao oblačiče barutnog dima. Poterao је konja niz padinu puteljkom koji је vodio u dolinu, а kada су, pazеći да ne poplaše bizone, prošli kroz ravnice obraslu visokom travom и poterali konje uz suprotnu padinu, из zaklona od stena ispred njih је izašao ljutiti Fargo.

— Do sto đavola, zar ste morali да budete толико pametni и на taj način dojašete до našeg lovnog места?

— Taj način? Kakav način? — odgovorio је Holidej. — Meni се čini да smo bili sasvim pažljivi. Nismo poplašili krdo — pokazao је pokretom ruke и Fargo је nešto mirnije kratko klimnuo glavom.

— Da, izgleda да ste u pravu. Ja sam Smoki Fargo.

— Dok Holidej. Ovo је шериф Bak Ričard, али pretpostavljam да njega znate.

— Da, али nisam bio sasvim сигуран. Malo је прљавији и више zarastao u bradu nego kada smo ga poslednji put videli.

Ričard је nešto promumlao, а Holidej се osmehnulo. — Dugo smo putovali. Tražim Erika Larsena.

— To sam и pomislio kad sam čuo vaše ime. Mnogo је pričao о vama.

Ali, то ćemo kasnije. Šta on hoće? — pitao је pokazavši ka Ričardu.

Holidej је ukratko ispričao Fargu о Ričardovoj tvrdnji да је Erik član Geretove bande.

— Hteo sam да то до краја izvidim — zaključio је Holidej svoju priču.

— Pa odmah да вам kažem kako то заista nema veze. Šerif Ričard то vrlo dobro zna.

— Bili ste велики prijatelji u čeliji — prasnuo је Ričard.

— Gluposti. Svak се držao за себе. Kada је banda razvalila zatvor, mi nismo pobegli sa njima, već smo sačekali и otišli u drugom pravcu.

— Jeste li videli Gereta u ovom kraju, Fargo?

Stari lovac се iznenadio. — Ne. Šta bi on овде tražio?

Holidej му је ukratko ispričao sve о šeširu Stiva Dana и Fargo је nabrao obrve. — Nismo videli Gereta, али smo imali neprilike sa nekim Bodinom — u kratkim crtama ispričao је Holideju celu priču о događaju. — Erik се vratio u logor. Gadalі smo odavde zajedno, па је он pokvario iglu на obaraču и otišao да stavi novu. Poći ćemo u logor zajedno.

Četiri konjanika поjahala су ka novom lovačkom logoru и kada су stigli blizu, Holidej је odmah zapazio да nešto nije u redu. Један Indijanac је klečao pored debelog ženskog tela u sredini logora. Oko njih је bilo mrlja od krvi. Један човек ležao је на kolima presamičen, а други Indijanac sedeo је pored drugih kola и previjao ruku. Ukrotitelj konja им је potrčao u susret.

— Šta се desilo? — zapitao је Fargo.

— Dva belca, gazda — odgovorio је ukrotitelj zadihano. — Један od njih је bio Bodin. Čim ste vi odjahali, oni су dojurili и pripucali. Bilo nas је samo četvoro, u stvari pe-

toro... uključujući Plavu Golubicu. Holidej je primetio da se Fargo trgao.

— Šta je sa Plavom Golubicom?

— Odveli su je — rekao je ukrotitelj. — Izgleda da su to i hteli. Ubili su Medvedicu kada je pokušala da ih spreči. Pre toga su ubili Snežnog Vuka i ranili Vranino Krilo. Ja... ja sam pobjegao u žbunje. Nisam bio naoružan.

— Nije važno — presekao ga je Fargo nestrpljivo. — Šta se desilo sa devojkom?

— Odveli su je. I Bodin je rekao Gavranovom Krilu: recite Larsenu, ako mu je potrebna, neka dođe da je uzme.

— Sto mu muka! — prasnuo je Fargo. — A ja sam ga poslao u logor. Sigurno ste mu preneli poruku?

Ukrotitelj je nervozno klimnuo glavom. — Nisam znao šta bih drugo, gazda. Medvedica još nije bila mrtva i ja sam pokušavao da je spasem. Erik je odjurio kao besan vuk.

— Sa puškom bez igle na obaraču — promumlao je Fargo.

— Ostavio je pušku. Uzeo je revolver.

— To je bar nešto — rekao je Fargo. — Kojim pravcem je otišao?

Ukrotitelj je pokazao pravac i Fargo se pokrenuo da pođe, ali ga je Holidej zadržao pokretom ruke i obratio se Indijancu. — Kako je izgledao taj drugi čovek?

— Visok preko sto osamdeset, rekao bih. I krupan. Kao štalska vrata. Imao je strašno hladan pogled i...

— Met Geret — umešao se Ričard. — Do vraga, nismo daleko iza njege, Holideje.

— Ne znam šta on radi sa Bodinom — rekao je Holidej obrativši se Fargu — ali čini mi se da su Indijanku odveli zato da bi Bodin izdvojio Erika samog — pucnuo je prstom.

— Pa naravno, tako će se i Geret dočepati pantljike sa šešira.

— Onda bi bilo dobro da odmah podemo za Erikom, ili ćemo naći samo njegov leš — konstatovao je Fargo. — Morte, ti ostani ovde. Ako budemo imali sreće, vратиćemo se sa Erikom i Plavom Golubicom.

Ali dok je izgovarao poslednje reči, u njegovom glasu odzvanjala je zebnja. Fargo je bio daleko od verovanja da će vikinga i devojka ikada više videti žive. Tako se Holideju činilo dok su jahali tragom Bodina i Gereta.

•

Erik je znao da ga čeka klopka, da jaše u susret smrti. Ali, morao je pokušati da spase devojku. Nadao se samo da joj neće učiniti ništa nažao pre nego što stigne tamo gde ga budu čekali.

Erik je jahao brzo, širom otvorenih očiju, ne obraćajući pažnju samo na trag otmičara, već takođe i na mesto moguće zasede. Trag ga je odveo do gustog žbunja u podnožju brda. Desno od njega pružala se široka prerija i on je zapazio stado bufala na zelenom travnom tepihu. U prvom momentu pomislio je da će Bodin skrenuti tamo i pobeći iz zemlje bufala, ali trag se širokim lukom ponovo vraćao na obalu Crvene reke.

Tu su ga otmičari čekali u zasedi. Najpre je ugledao devojku. Bila je naga, ledima okrenuta, a njeno krhko, vitko telo bilo je prošarano crvenim masnicama od udaraca bičem. Visila je rukama vezana za granu jednog drveta. Krv se već bila osušila na njenoj baršunastoj koži i rojevi mušica skupljali su se na njoj. Stenjala je, ali je ipak bila pri svesti jer se uvijala, grčila i pokušavala da se otrgne i pokida kaiše kojim je bila obešena za granu.

U Eriku je buknuo gnev i u tom trenutku on je potpuno zaboravio na opreznost, sjahao i potrčao ka devojci ka obali reke dovikujući u trku njeno ime. Ona je lagano okrenula glavu, i on je ugledao njene staklaste, bolom ispunjene oči. Erik je izustio kletvu na danskom i trgao bovi nož iz pojasa pružajući ruku uvis da preseče kaiše kojima je devojka bila vezana oko zglavkova ruku.

Odjeknuo je hitac i nož mu je izleteo iz ruke i pao na tlo pored drveća, upola izlomljene drške. Erik je trgao utrnuću šaku i instinktivno je pružio ka dršci revolvera. Puška je ponovo planula i metak ga je pogodio u futrolu „kolta“. Erik je posrnuo od udara i pao na jedno koleno.

Iz žbunja su izašli Geret i Bodin, voda bandita sa puškom koja se još dimila. Erik je ustao i potrčao na njih, ali Geret je ispalio jedan hitac pred njegove noge. Ali, to je samo trenutno zaustavilo vikinga i on je ponovo jurnuo napred pružajući ruke da dohvati Bodina.

Snažni lovac bizona se osmehnuo i izvukao bovi nož. Zamahnuo je prema Erikovim rukama i nož je zasekao Erika po desnoj ruci. Ovaj je trgao ruke, sagnuo se da bi izbegao sledeći udarac i vrh ramena zario u Bodinov pleksus. Od siline udara lovac bizona je ustuknuo unazad i Erik ga je onda gurnuo celim telom, uhvatio ga za zglavak ruke u kojoj je držao nož i glavom udario Bodina u lice. Dva smrtna neprijatelja uhvatila su se u koštac.

Geret je prišao i zamahnuo kundakom. Ali u strahu da ne udari Bodina, samo je dokačio Erika kundakom po glavi. Ošamućeni Erik je pao na jedno koleno i Geret je ponovo zamahnuo i još jednom ga udario kundakom. Viking se pružio po obali reke u blizini mesta odakle je gledala poluonesvećena devojka.

Bodin je priskočio i zaronivši ru-

ke u Erikovu kosu, nabio mu lice u zemlju. No kada je pogledao Gereta, video je da je ovaj već dočepao Erikov šešir i da cepa pantljiku sa končoo ukrasima.

— Evo — uzviknuo je Geret. — Pravac u kojem treba tražiti plen iz Matadora — osmehnuo se Bodinu. — Lepo, sad je tvoj, Henk. Šta ćeš uraditi s njim?

Bodin je obrisao krv sa usana i zagledao se u onesvešćenog vikinga.

— Za ovog gada smislio sam nešto posebno. Zato sam jutros ubio i oderao onog bufala. Čuvaj ga dok donesem kožu, Mete.

Kada se Bodin vratio vukući kožu, Erik se već osvestio. Digao je glavu kada je lovac raširio kožu po zemlji. Videvši šta Bodin radi, Plava Golubica je muklo kriknula i rekla nešto na jeziku Pajuta.

— Šta je to? — zapitao je viking.

— Zaveži — zarežao je Bodin i zlobno se nasmejao brišući krvave ruke o pantalone. — Ustani i dođi ovamo.

Erik se dvoumio, ali ga je udar puščane cevi naterao da ustane i on se teturajući približio koži, ne skidajući pogled sa Indijanke.

— Pošto me imate u šakama, hoćete li pustiti devojku? — zapitao je, ali bez stvarne nade.

Bodin se još jače nasmejao.

— Ne još neko vreme, mister. Lezi dole na kožu.

— Šta? — začudio se Erik, ali ga je Bodin udario nogom ispod kolena i kleknuvši nogama, viking se stro-poštao na kožu.

— Onesvesti ga — dreknuo je Bodin i Erik je instinktivno digao ruku da se zaštititi od udarca kundaka. No, kundak ga je ipak pogodio u glavu i on je pao na kožu.

Bodin je žurno kleknuo i zvizdućući zadovoljno kroz zube, omotao vikinga u kožu, koju je vezao kaišima od sirove izrezane kože. Tako

svezan, Erik je ličio na ogromnu larvu.

Zatim se svet počeo okretati oko Erika jer je Bodin nogom zakotrljao lutku i otkotrljao je do ivice obale. Bodin ga je gurnuo u vodu i lutka je potonula. Mehurići vazduha izašli su na površinu i Bodin je izvukao Erika da predahne, a zatim ga ponovo zagnjurio. Erik se borio, ali je bio sasvim bespomoćan. Jedva da je mogao maknuti prstima ruku i nogu.

Zatim je ponovo izašao na površinu i ta se operacija ponovila nekoliko puta. Svaki put Erik je na kratko ugledao Bodinovo lice, izobličeno od mržnje.

Erik je počeo da se davi; bio je na ivici svesti i snage. Za to vreme Indijanka je tiho jecala i skretala pogled da ne vidi šta Bodin radi. Konačno se snažni lovac bizona uspravio, zadovoljan stanjem svog paketa sačinjenog od kože i ljudskog tela. Bodin je bio zadihan, ali se zadovoljno osmehivao. Izvukavši Erika na obalu, kleknuo je pored nje ga i zagnjurivši mu ruke u kosu, okrenuo mu glavu tako da gleda pravo u devojku.

— Gledaj dobro, vikinže — rekao je Bodin likujući. — Gledaj dobro jer ćeš imati šta da vidiš.

Udario je Erika pesnicom po ustima i ustao nadnoseći se nad bespomoćnog čoveka.

— Ostavi je na miru, Bodine — povikao je Erik. — Radi sa mnom šta hoćeš. Ona je odigrala svoju ulogu. Uhvatio si me i sad možeš da je pustiš.

Bodin je odmahnuo glavom. — A ne, grešiš. Još nije do kraja odigrala svoju ulogu. Ima ona još mnogo šta da učini za mene. Umrećeš ti stotinu puta tako bespomoćno dok se ja i Geret budemo zabavljali. Proći će dosta vremena pre nego što ta Indijanka odigra svoje. A proći će još

mnogo više pre nego što ti skončaš život — kleknuo je ponovo i uneo se Eriku u lice. — Ne znaš šta će ti se desiti, je li? Vidiš, ova koža je sirova i sad je mokra. I vezana je kaišima sirove kože, koji su takođe mokri. Kad sunce počne da suši kožu, ona će se skupiti. I kaiši će se skupiti kao čelična klešta, a stegnuće takođe i tvoje telo kao neka vrsta mengela, polomiće ti sve kosti, jednu po jednu. Ah da, zaboravio sam na mrave. I oni će doći, u hiljadama. Pošto pojedu meso i masnoću na koži, oni će krenuti na živo meso i počće da jedu tebe. Na primer, tvoje oči i nozdrve, kao prvo, jer to će im biti mekano i sočno — glasno se nasmejao i skoro dobroćudno potapšao Erika po krvavom licu. — Da, mnogo vremena će proći pre nego što umreš, uz to će te mučiti i misao na ono što se desilo ovoj Indijanki. Ne bi me čudilo ako od toga poludiš.

Ustao je još uvek osmehnut i počeo da otkopčava opasač revolvera. Zatim je lagano prišao do nage devojke i odvezao kaiše kojima je bila vezana. Sve vreme zviždukao je kroz zube. Erik se borio kao besomućan da se oslobodi, ali nije mogao ni da se makne.

X

Fargo je priterao svog konja do Holidejevog i dohvativši ga za ruku, dao mu znak da uspori.

— Reka nije daleko — rekao je stari lovac bizona Holideju. — Pored obale ima dosta mesta zgodnih za zasedu.

Holidej je klimnuo glavom. — U redu, Smoki. Od sada ti vodi. Lagano i oprezno, ali prati trag; nemoj da skreneš.

Lovac je prošao pored Holideja i preuzeo vođstvo grupe idući tragom

kroz gusto žbunje. Sva tri konjanika držala su puške u rukama, spremna za svaku eventualnost.

Ali, stigli su do rečne obale bez nepredviđenih incidenata i tada im je bilo jasno da im zaseda nije ni pripremljena.

Najpre su ugledali devojkicu, nugu, opruženu upola u vodi upola na obali, sa jasnim tragovima nasilja na telu. Fargo je prvi sjahao, potrčao ka Plavoj Golubici i izvukao je na obalu. Lice mu se zgrčilo i on je zažmurio kada je video povrede na njenom licu i telu.

— Mrtva je — rekao je i sledio se jer je tada primetio zavežljaj u koži bufala, vezan kaišima od kože.

Fargo je skočio na noge i potrčao ka zavežljaju vadeći u trku bovi nož. Holidej se okrenuo i pogledao u tom pravcu, ugledao zavezanu kožu i potiljak Erikove glave, koji je iz nje izvirivao. Kosa boje slame bila je zamrljana krvlju i blatom. I Holidej je skočio iz sedla i potrčao da se pridruži Fargu, koji je kleknuo pored zavežljaja i počeo da seče već otvrdnule kaiševe. Erik je bio bez svesti, a koža, iako stisnuta, još uvek pomalo vlažna.

— Ako ga brzo ne izvučemo odavde, creva će mu izaći na uši — rekao je Fargo zadihano sekući zategnute kaiševe. Holidej je i sam izvadio nož i počeo da seče kožu. Presekao je jedan kaiš i prešao na drugi. Posle nekoliko poteza kaiši su pucali tek što bi ih nož malo rasekao. Kada su sve veze bile presečene, oni su dograbili ivice kože i potegli da ih razdvoje, ali koža se opirala.

Uprkos njihovim udruženim snagama, trebalo im je dosta vremena da santimetar po santimetar razmaknu kožu, iako je unutrašnji deo još bio vlažan. Konačno su uspeali da mladog Danca izvuku i polože na travu.

Telo mu je bilo stegnuto i mestimično je na njemu još bilo dubokih otisaka od stegnutih kaiševa, ali preloma kostiju nije bilo. Erik je nesvesno pokušao da pomeri utrnule beskrvne noge i ruke i zastenjavao od bola. Konačno je otvorio oči i slepim pogledom zagledao se u tri čoveka oko sebe.

— Erik? — pozvao ga je Dok tiho i dodirnuo ga po ramenu, ali Danac nije reagovao. — Bez svesti je. Misljamo ga.

Uzelo im je skoro pola časa dok se mladi viking osvestio. Pri prvom pokretu lice mu se zgrčilo, što je značilo da oseća bol u telu i pogledavši ljude oko sebe, klimnuo je glavom, ali bilo je jasno da još nije sasvim pri sebi. Na Holidejevo pitanje kako se oseća, odgovorio je najpre na danskom jeziku i tek kada je video njihova zbunjena lica, ponovio je na engleskom.

— Dobro mi je, samo me sve boli... ah, Holideje, prijatelju, šta ti radiš ovde. I Smoki. Uh... šerif Ričard zar ne?

Šerif je kratko klimnuo glavom i nesvesno se dodirnuo po nosu. Kada je Erik naglo okrenuo glavu, kosti u vratu su mu bolno krenule. No, on je pogledao do mesta gde je ležalo izmučeno telo mrtve devojkice i iz grla mu se oteo životinjski uzvik. Počeo je da puzi ka njoj. Holidej je pokušao da ga zadrži, ali je viking odgurnuo njegovu ruku. Pao je na tlo, a onda se ponovo digao na ruke i počeo da puzi ka Plavoj Golubici. Dopuzavši do nje, zagledao se u njeno lice i ocrlicu od medvedih kandži koja je još visila oko njenog vrata.

Erik je tako dugo sedeo, a tri čoveka su ga nemo posmatrali. Posle izvesnog vremena Erik je otpuzao do busena trave u blizini drveća i našao svoj bovi nož. Vrativši ga u korice, on se okrenuo i pogledao ostale. Lice

mu je bilo hladno i bezizrazno kao kamena maska.

— Gde je Bodin? I Geret? — zapitao je promuklo.

— Ne znam kuda su otišli — rekao je Fargo tiho.

Ričard je pokazao ka desnoj strani. — Tamo ima nekih tragova. Ako su se držali tog pravca, onda su otišli u Bovi.

Erik je lagano klimnuo glavom. — Da, pomenuli su Bovi. Geret je uzco pantljiku sa končosima. Na jednom od njih uertano je gde je novac iz banke u Matadoru — ustao je s mukom i naslonio se na drvo. — Sahraniću je, a onda ću poći za njima. Naterali su me da gledam kako je muče. Moram im se osvetiti, moram ih pobiti. Ti ćeš mi dati svog konja, Holideje. Oni su izgleda uzeli moga.

Holidej je odmahnuo glavom. — Ne. Ja ću poći s tobom. Ti nemaš čak ni oružje i ne bi mogao da se nosiš sa dve takve zmije — Holidej se okrenuo Ričardu. — Vi ćete pozajmiti Eriku svog konja?

— Vraga hoću!

— Hoćete — rekao je Fargo i Ričard se trgao na zvuk zapinjanja oroza. Okrenuo se i video da ga lovac drži na nišanu. — Uzmi njegovog konja, Erik. Ti imaš pravo da goniš Bodina, kao pravi tehano.

Erik se blede osmehnuo i drhtavim nogama prišao lovcu. Stavio mu je ruku na rame. — Mučas gracijas, amigo. Ti si dobar drug, Smoki. Možda se više nećemo videti, ali dok sam živ, neću te zaboraviti.

— Videćemo se — rekao je Fargo. — Čuj, znam šta imaš na umu, ali čuvaj se Bodina. On je jedan od najboljih boraca nožem i ima više iskustva nego ti.

Erik je ozbiljno klimnuo glavom. — Hvala, Smoki — stisnuo je još jednom rame starom lovcu umesto stiska ruke. — Što se tiče nagrade za zlikovce, nemojte brinuti, šerife.

Ako ih snaknem, nagrada će biti vaša.

Pet minuta kasnije Erik Larsen i Holidej jahali su pravcem za lovački grad Bovi.

*

Bovi je bio deo pakla bačen na zemlju.

Sirom Zapada bilo je u to vreme dosta takvih mesta, ali Bovi je od većine njih bio gori iz prostog razloga što se nalazio na teritoriji gde nije dosezala ruka zakona. Ljudi koji su tamo dolazili bili su većinom zločinci ili njima slični. Čak i lovci bufala, koji su tu dolazili na kraju loвне sezone, bili su pustahiје.

Od vremena legandarnih planinskih lovaca Džima Bridžera i Džeremi Džonsona, Bovi je znatno porastao, ali je i dalje ostao prijav grad priljubljen uz obalu Crvene reke, sa zgradama razbacanim na samoj rečnoj obali i padini iznad nje. Ulice su bile na pašnjake, istina bez trave i blatnjave, sa zgradama koje su se dizale levo i desno na njihovim ivicama. Ubistva su bila nešto sasvim obično, kao svakodnevni razgovor, a tuče su prolazile nezapaženo sem za one koji su aktivno učestvovali, ili ako se na borbe stavljala opklada. Revolveri i noževi rešavali su nesporazume; događalo se često da i žene, one koje su tu dolazile da zabave ljude i uzmu im novac, budu nadene prerezanog grla.

Holidej i mladi viking nisu privukli ničiju pažnju dok su, prijavog odela i sa znacima napornog putovanja na licu, jahali kroz glavnu ulicu na konjima izbrazdanim linijama sasušene pene. Erik je jahao sa teškom „šarpovkom” preko sedla. Oči su mu gledale tvrdim, hladnim pogledom, kakav je bio sve od trenutka kada je video mrtvu Plavu Golubicu. Celim putem govorio je

vlo malo i Holidej ga je prepustio njegovim mislima.

U gradu je bilo desetak saluna i kuća za zabavu sa lakim ženama, i Bodin i Geret verovatno su se nalazili u jednoj od njih. Holidej i viking su se zbog toga razdvojili, i dogovorili se da se kasnije nađu na određenom mestu. Ako bi jedan od njih našao begunce, dogovor je bio da taj pozove drugoga u pomoć. No, Holidej je imao predosećaj da Erik neće tako učiniti. Ako nađe Bodina, on će verovatno odmah napsnuti.

Isprativši pogledom Erika, Holidej se uputio ka gradskoj štali. Računao je da se Geret neće dugo zadržati u gradu; kopkaće ga da se što pre dočepa bančinog novca. Zbog toga će verovatno pribaviti odmornog konja, a možda i tovarnog konja. Štalar je bio čovek sa jednom drvenom nogom, kameno hladnim očima i neprijateljskim držanjem, koje nije skrivao od Holideja.

— Tražim jednog prijatelja, u stvari dvojicu — rekao je Dok.

Štalar nije ništa odgovorio.

— Zovu se Geret i Bodin. Geret je visok oko sto osamdeset pet i ima široka ramena, nosi pištolj na desnom bedru. Bodin je lovac bufala i ima odelo od jelenske kože i bradu.

Štalar je i dalje ćutao. Tek kada je Holidej stavio na tezu pred njega zlatnik od dvadeset dolara, on je lagano digao pogled do Holideja. Pokrio je zlatnik šakom, ali ga nije uzeo.

— Prijatelji, kažeš? — pitao je promuklo.

— Jeste, to sam kazao.

— Ali, to nije istina. Niko ne daje dvadeset dolara da bi našao prijatelja u ovakvom gradu. To mi miriše na nešto drugo.

— A kako ti miriše dim baruta? — dobacio je Holidej i potegavši pištolj, prineo cev do štalarevog nosa.

Štalar je ustuknuo, progutao vaz-

duh i zažmirio očima. Nekoliko puta preleteo je pogledom od revolvera do Holidejevog lica.

— Ma ko da sam — rekao mu je Dok mirno — ovaj posao je privatna stvar. Ne tiče se nikoga u ovom gradu sem onih za koje sam pitao i možda tebe, ako budeš pokušao da me izigraš.

Štalar je lagano klimnuo glavom. — O'kej, ali zadržaću novac.

— Zadrži ga i požuri. Gde su?

— Pošto su rekli da im spremim konje za večeras, otišli su kod Fible-
ra. To je drugi salun odavde.

— Pre koliko vremena?

— U podne.

Holidej je prislonio cev revolvera štalaru na nos. — Ostani ovde gde si. Ako se budeš maknuo, prosviraću ti kuršumom i tu drugu nogu. jasno?

Štalar je klimnuo glavom, a Holidej je za svaki slučaj uzeo štaku i zavitlao je visoko na tavan sa senom. Zatim je izašao i prošao kroz nekoliko saluna pre nego što je pronašao Erika.

— Prestani da ih tražiš — rekao je Dok. — Znam gde će biti večeras. To je samo kroz jedan čas.

Viking ga je samo ćutke gledao, a onda kratko klimnuo glavom i pošao za Holidejem kroz prepun salun, a kada su izašli, Holidej je poveo Erika do gradske štale, gde su našli mrgodnog štalara, koji je ćopao prolazom između boksova naslanjajući se na ogradu. Kada su naišli, on ih je pogledao sa neskrivenim neprijateljstvom.

— Gde su konji koje si spremio za onu dvojicu? — zapitao je Holidej držeći ruku na revolveru.

Štalar je pokazao dve pregrade negde na sredini prolaza.

— O'kej — rekao je Holidej. — Idi do klupe i sedi. Kad dođu, reci im da su konji spremni. Ako kažeš još nešto, prosviraću ti lobanju. Jasno?

Štalarevo lice zamračila je senka straha i on je, klimnuvši glavom, otišao i seo na svoju klupu.

Holidej je dao znak Eriku da se sakriju u pregradu preko puta onih koje im je štalara označio. Dok je on naslonjen na drveni zid proveravao revolver, Erik je izvadio bovi nož.

— Zar ćeš zaista rešiti sukob noževima?

Erik je digao pogled. — Ovo je nešto vrlo lično, te zahteva i neposrednije rešenje od metka.

— Da, shvatam, ali kao što Fargo reče, Bodin je iskusniji od tebe... i neće se držati časnih pravila. Iskoristiće svaku podvalu.

Erik je klimnuo glavom. No odmah zatim obojica su ostali kao ukopani, jer su čuli glasove koji su se približavali. Bili su to Bodin i Geret.

— Jesu li konji spremni? — zapitao je Geret.

— Spremni, kao što sam rekao — odgovorio je štalara.

Kroz procep na ogradi Holidej je video da štalara daje neke znake i pokazuje Geretu i Bodinu pregradak u kojem su se on i Erik skrivali. Nije se dvoumio. Iskočio je iz pregrade i raširenih nogu, sa rukom na revolveru, stao na prolaz.

Štalara je sa klupe pored sebe digao skraćenu dvocevku. Geret je opsovao i pružio ruku ka revolveru. I Bodin se mašio revolvera, ali je zastao zaprepašćen što vidi Erika.

Prvi Holidejev metak pogodio je Štalara između očiju i on je pao nazad na klupu ispalivši snop sačme u tavanicu. Od tog pucnja Geret se trgao i za dlaku promašio Holideja.

Pustolov se bacio na tlo zatežući oroz. Tek što je dodirnuo tlo, njegov „kolt“ je planuo i Geret se okrenuo kao čigra i teturajući se, potrčao ka jednoj pregradi. Holidej je okrenuo cev revolvera ka Bodinu, koji je stajao kao skamenjen.

Erik je potrčao prolazom sa golim

nožem zamahnutim iznad glave. Bodin je povukao revolver, ali Holidej je opalio na Gereta, koji je pripucao iz zaklona. Metak je pogodio Gereta u lice i on je, obnevideo od krvi, izašao na prolaz. Holidej mu je hladno prosvirao metak kroz glavu.

U međuvremenu, Bodin je opalio na Erika, ali je promašio. Nanišanio je ponovo, ali je Dok opalio na njega. Metak je izbio Bodinu revolver iz šake i on je zatresao utrnulu ruku. Erik mu je priskočio i prislonio mu nož na grlo.

— Izvuci nož, Bodine! — izustio je gušeći se od gneva i mržnje.

Bodin se kolebao i Erik ga je odgurnuo udarcem pesnice u lice. Bodin je jauknuo i zateturao se. Ona je zaškripao zubima i isukavši lovački nož, nasrnuo držeći nož vrhom okrenutim na gore.

Erik je odskočio u stranu i udarcem noge dočekao Bodinovu ruku. Kost je krenula, ali Bodin je zadržao nož u ruci i sekućim bodom zamalo promašio Erika.

Erik je ustuknuo, sapleo se i izgubio ravnotežu. Bodin je priskočio kao zvečarka i Doku je zastao dah, jer je oštrica zarezala Erika po ramenu. Erik je stisnuo zube i čvršće stisnuo nož.

Erik je uzmakao još korak i Bodin je pošao za njim, sada već sa više samopouzdanja, poguren, sa isturenim nožem. Napravio je obmanjujući pokret telom, a onda skočio i udarcem noge u Erikovu nogu izbio mu oslonac. Erik je svom težinom grununo na zemlju i Bodin je priskočio sa visoko dignutim nožem za ubistveni udarac.

Brzinom koju je Holidej jedva mogao da prati, Erik je obema rukama isturio napred svoj nož i na njega dočekao Bodina, koji je natrčao pravo na sjajni vrh. Lovac bufala je zastenio i otvorio usta da krikne, ali Erik se lagano digao i do

kraja zario nož Bodinu u prsa. Već začet krik krkljavo je zamro u njegovom grlu.

Još uvek držeći dršku noža, Erik je lagano ustao na kolena. Još jednom je napregao mišice i odgurnuo Bodina, koji je pao na leđa stežući rukom dršku noža od kojeg je poginuo. Gledao je izgubljenim očima i krkljao da bi se posle nepun minut sasvim umirio.

Umoran, klecavih nogu, Erik je lagano ustao i pogledao Holideja, koji je završavao punjenje svog revolvera.

— Fargo je bio u pravu — rekao je pustolov mirno. — Ti si zaista tehano!

Mladi Danac se osmehnuo i pritisnuo rukom ranjeno rame. U očima mu je sijala vatra ponosa.

KRAJ

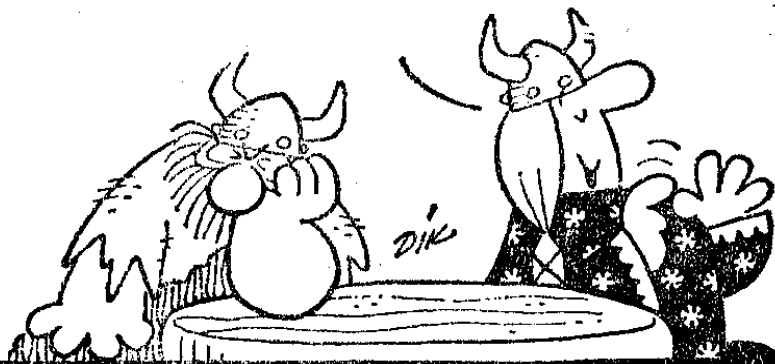
HOGAR STRAŠNI

by
DICK BROWNE

IMAŠ DIVNU KUĆU... SLATKU
DEČICU... SIGURNOST...
ŠTA JOŠ HOĆEŠ?!

JEDNU LEPU CRVENU HALJINU...
DVE KILE KRMENADLI... NOVU
KADU... KILO JAGNJETINE...
BAŠTICU SA CVEĆEM...

WESTERN
BESTSELER

**POTRAŽITE KOD SVOG
PRODAVCA NOVINA**

NOVE ROMANE EDICIJE
WESTERN BESTSELER:

Broj 5 – „Veličanstveno popodne“

Broj 6 – „Potera sudnjega dana“

Broj 7 – „Crni maršal“

Broj 8 – „Meksikanac“

**POPUNITE SVOJU BIBLIOTEKU
NOVIM ROMANIMA EDICIJE
WESTERN BESTSELER!**

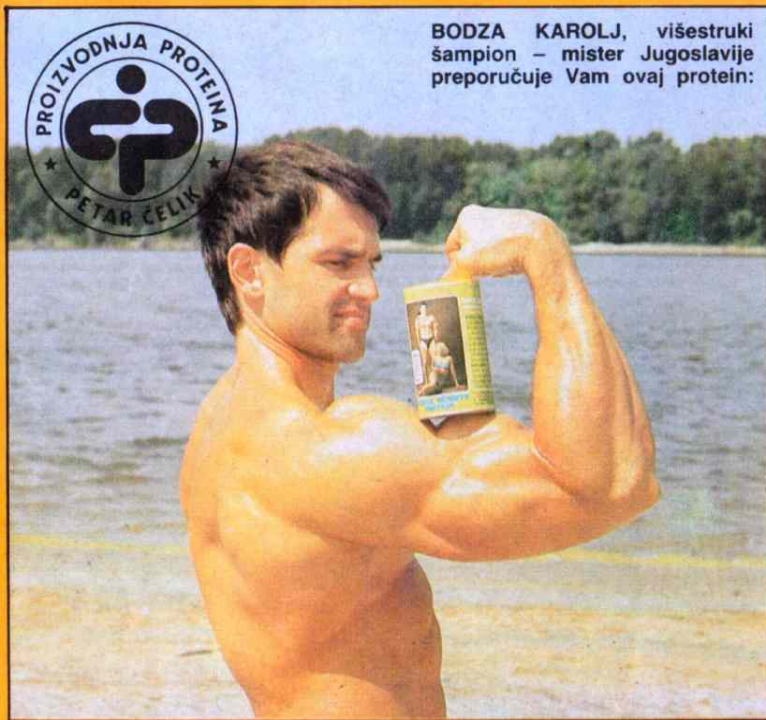
BESTSELER

ORIGINAL MUSCLE DENSITY PROTEIN

Garancija za uspešan trening

Da bi čovečije telo bilo u stanju da sačuva funkcionalne sposobnosti, neophodno mu je potrebna dovoljna količina vrednog proteina. Upotrebom prevelike količine hrane, opterećuje se probavni sistem, a posledica toga je stvaranje naslaga potkožnog masnog tkiva. Da bi se ovo izbeglo, te da bi telo bilo snabdeveno svim neophodno potrebnim hranljivim materijama u DOVOLJNOJ KOLIČINI, od strane stručnjaka se preporučuje hrana u koncentrisanom obliku.

Količina proteina koja je neophodna sportistima raznih disciplina, nije ista. Oni koji žele da razviju veliku mišićnu masu i snagu, kao građivni materijal moraju u organizam unositi veću količinu proteina. Zajedničko za sve sportiste je da 20 do 30 odsto svih kalorija moraju pokriti iz belančevinskog dela ishrane. Dve trećine belančevina moraju biti životinjskog, a jedna trećina biljnog porekla. Zato čuvene atletske zvezde čak izjavljuju da je sportski uspeh do 80 odsto vezan za način ishrane i upotrebu proteina.

BODZA KAROLJ, višestruki šampion – mister Jugoslavije preporučuje Vam ovaj protein:

MUSCLE DENSITY PROTEIN je biološki hranjivi koncentrat prijatnog ukusa kojeg koriste kako atletske zvezde, tako i svi oni koji žele da povećaju sportski rezultat i budu mišićaviji.

MUSCLE DENSITY PROTEIN obezbeđuje telu one građivne materije bez kojih se ne može zamisliti izgradnja mišićnog tkiva. Ujedno aktivira fermentni sistem kojim se određuje iskorišćavanje belančevina. Time se ubrzo povećava uspeh u treningu.

Prilikom određivanja sastava ovog proteina posebno je posvećena pažnja tome kako bi se postigao prijatan ukus i sačuvalo kvalitet delotvornosti.

MUSCLE DENSITY PROTEIN je zdrav i ne izaziva nikakva štetna propratna dejstva, čak ni onda, kada se duže vreme koristi u nekoliko puta većim dozama. On pomaže skidanju potkožnog masnog tkiva, stvaranju mišićavog oblika tela, očuvanju snage i veličine mišićne mase, a neprevaziđen je u razvoju mišićne definicije.

MUSCLE DENSITY PROTEIN
možete naručiti na adresu:

PROTEIN

21400 BAČKA PALANKA

Šumska br. 50, pp. 97

Tel.: (021) 741-446, 744-720, 745-747

PLAĆANJE POŠTARU PRILIKOM PRIJEMA!